

TÙ TỐC
Liều Quốc Nhị dịch

THẮNG NGÀY CÓ EM

VNthuquan.net

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Tháng Ngày Có Em

Từ Tắc

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

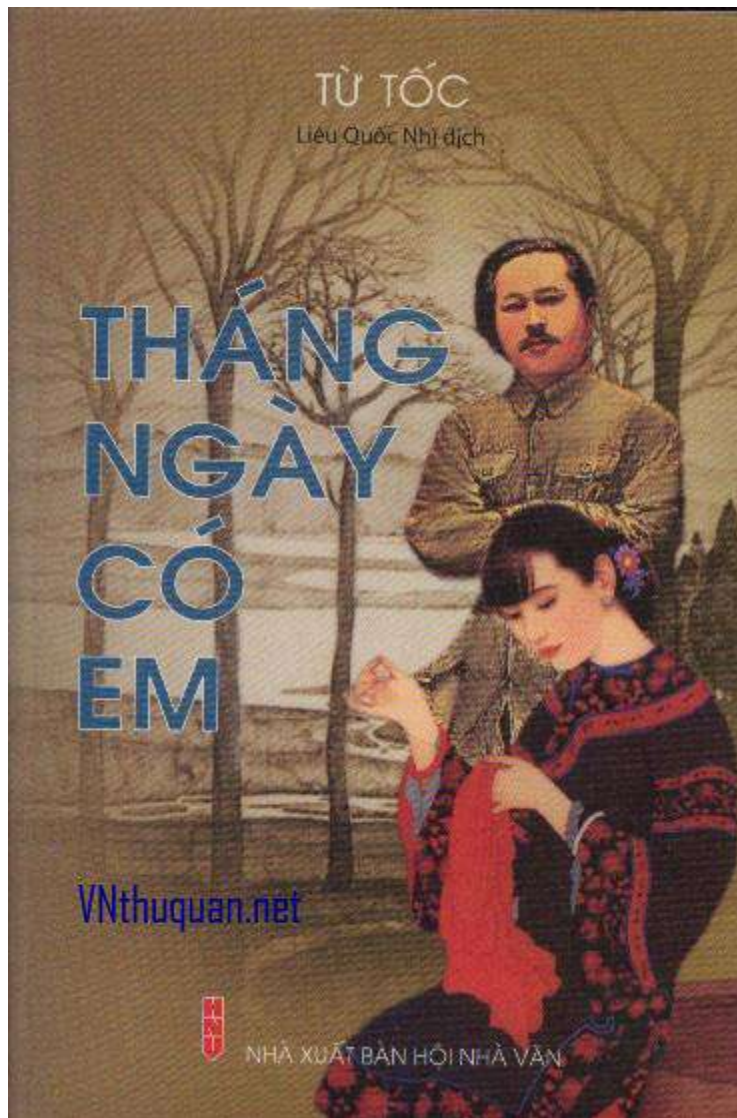
[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Đoạn kết](#)

Từ Tỏc
Tháng Ngày Có Em
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 1

Người bạn đồng học cũ của tôi là Dương Sơn vừa tham dự đại hội Văn bút ở Tokyo về. Gặp tôi ở phi trường, anh đã cho biết là Anh Tử vẫn còn sống và hiện đã là một nữ văn sĩ nổi tiếng ở đất Nhật.

Tin đến với tôi quá đột ngột và bất ngờ, khiến tôi không biết mình đã nghe

lầm không. Bởi vì một cô gái hiền lành, yếu đuối sống giữa thời đạn bom, rồi đột nhiên bật tin suốt mười tám năm trời, giờ lại nghe tin còn sống mà lại nổi danh nữa. Chẳng phải là huyền hoặc như chỉ có trong tiểu thuyết ư?

Nhưng sự huyền hoặc đó lại khiến tôi sững sờ đến độ muốn kêu to. Ở đây tôi cần nói rõ một điều. Anh Tử là một cô gái Nhật sống trên đất Trung Hoa trong thời Nhật Hoa chiến tranh. Một cuộc chiến khốc liệt trong bối cảnh đệ nhị thế chiến. Và sau đó tôi và nàng đã mất liên lạc nhau suốt mười tám năm đằng đẳng.

Chuyện mười tám năm qua nào có thể diễn đạt trong một vài câu ngắn? Nên tôi đã nắm lấy tay Dương Sơn kéo đến một quán rượu gần đó. Thứ nhất là để rửa bụi cho người bạn vừa đi xa về và thứ hai là để chúc mừng cho sự thành công trên đường văn học của cố nhân.

Trên đường đi, Dương Sơn đã thích thú ngắm những cô nữ sinh hồn nhiên với cặp sách trên tay, mà mơ màng đến những kỷ niệm ngày xưa cũ. Anh ta nói với tôi.

- Người còn nhớ đến cảnh chúng mình còn ở thời trung học không? Anh Tử cũng giống như những gái kia, ưa nói ưa cười như con sáo nhỏ.

“Chim Yến nhỏ” là một những biệt hiệu của Anh Tử. Tôi thầm khen cái trí nhớ tốt của Dương Sơn. Điều anh chàng nói khiến tôi nhớ lại cái hình ảnh bé nhỏ xinh xắn của người xưa. Bất giác tôi thở dài.

- Có điều, bây giờ bọn mình đã cả trên bốn mươi rồi. Vì vậy bây giờ chắc hẳn Anh Tử không còn là chim Yến nữa đâu. Ai cũng già...

Dương Sơn lắc đầu, cười nói.

- Anh Tử chẳng thấy già, có điều cô ấy già hơn trước. Vẫn còn đẹp, đẹp một cách yếu đuối. Nếu mà không sợ vi trùng lao thì khi gặp nàng, tao chắc mi vẫn có thể mê tít đi được.

Tôi ngạc nhiên.

- Sao? Nàng đang bệnh ư?

Dương Sơn thở dài.

- Trải qua bao nhiêu gian truân khổ nhọc, không chết đã là may rồi, bệnh nào có nghĩa lý gì?

Dương Sơn thời tuổi trẻ, nổi tiếng là anh chàng tinh quái, hắc có biệt danh là “Quỷ ma lạnh”. Thông minh, lạnh lùng, kiên nhẫn nhưng tinh nghịch. Đôi lúc như kẻ hận đời. Nhưng sự việc này có thể coi là do hoàn cảnh tạo nên. Chiến tranh! Bao nhiêu mơ ước của chàng trai mới lớn đều biến thành ảo ảnh, rồi còn bị vợ ly dị. Bất mãn đã biến anh thành con người cuồng ngạo, cay đắng với cuộc đời, vì vậy với những gì người khác xem là khẩn trương, quan trọng, thì hắc lại ung dung, thư thả, xem sự việc chẳng ra ký lô nào cả. Chuyện người khác đặc biệt xem như thắng lợi thì với hắc lại là chuyện tầm thường. Hắc thích nói chuyện trên trời dưới biển hơn là chuyện chính danh. Nhiều lúc khiến người đối diện không biết nên cười hay mếu.

Tại một quán ăn bình thường, tôi gọi một chai rượu cao độ, rồi nâng ly lên nói.

- Nào! Ông bạn ma lạnh của ta. Hãy nâng ly uống mừng cho Anh Tử bọn mình đi.

Trước kia Dương Sơn chẳng hề uống rượu. Nhưng hôm ấy hắc đã uống liền một hơi ba ly. Xong ngồi lặng yên hút thuốc. Hắc thần thờ nhìn những làn khói thuốc đang tỏa ra bay lên một cách trầm tư. Thấy vậy, tôi hỏi.

- Anh Tử bệnh có nặng lắm không?

- Chưa đến nỗi nào... Mong là ma quỷ cầu hộ cho nàng.

Tôi ngạc nhiên.

- Mi nói gì lạ vậy? Say rồi à?

- Không ta chưa say, chỉ có Thượng đế là say. – Dương Sơn vừa cười vừa nói – Ông trời đã khiến cho cuộc đời này điên đảo khiến ta chỉ còn thấy ma quỷ là đáng tin thôi.

Tôi biết Dương Sơn đã bắt đầu nói ngông. Châm biếm là nguồn vui của anh chàng. Tôi vội cắt ngang để tránh anh chàng đi đến chỗ bi phẫn. Tôi hỏi.

- Anh biết là Anh Tử đã lập gia đình chưa? Với người đang bệnh hoạn, có một mái ấm gia đình là chỗ nương tựa tốt nhất.

Dương Sơn nhún vai.

- Người thông minh chẳng bao giờ lập gia đình cậu ạ.

- Sao vậy?

Dương Sơn rót đầy cốc rượu, nói.

- Chẳng hạn như chuyện uống rượu đây. Lần đầu uống là vì hiếu kỳ, đến lần thứ hai uống là vì bị kích thích. Còn tiếp tục uống thì rõ là vì mê muội, mất khôn rồi. Anh Tử là cô nàng thông minh nên chẳng muốn thử lần thứ ba.

- Chẳng lẽ Anh Tử vẫn còn nhớ đến Uông Đông Nguyên và Ngô Hán Thanh?

- Có nhớ thì chỉ khó một lúc là hả hê. Tính tình của người đàn bà có bản lĩnh là thế. Giữ cũng được mà buông cũng dễ.

Tôi không đồng tình.

- Nhưng đàn bà có thế nào thì cũng chỉ là đàn bà, đúng ra người phải khuyên nàng tìm một nơi để tựa. Giờ này không lập gia đình thì đến bao giờ mới lập? – Tôi thờ dài nói – Đời người con gái giống như cánh hoa anh đào. Sớm nở tối tàn. Đâu tươi được bao lâu?

Dương Sơn hớp một hớp rượu nói.

- Chuyện đó cũng không nhất thiết. Cây đã có quả rồi thì... À quên. Ta quên cho người biết một điều, đây là con gái của Anh Tử giờ đã lên Trung học rồi đấy.

Tôi ngạc nhiên.

- Anh Tử chưa lấy chồng làm sao có con?

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn hoang mang. Chẳng lẽ những lời đồn đại ngày xưa trong lớp là có thật? Tôi tò mò.

- Anh Tử đã có con? Có phải là con của Uông Đông Nguyên không?

Dương Sơn ngập ngừng.

- Tao cũng định hỏi mày điều đó. Chẳng lẽ Ngô Hán Thanh chẳng nói gì với mi?

Tôi lắc đầu.

- Lúc đó tao chỉ là kẻ đứng bên đường. Ở trong trường chuyện gì tao cũng biết mà chuyện gì tao cũng không biết, bằng chứng là chuyện Anh Tử có thai, cũng do chính người nói ta nghe.

Dương Sơn gật đầu.

- Vâng, lúc đó ta chỉ là một chú hề, chuyện gì cũng soi mói. Nhưng bây giờ nghĩ ra ta lại hồ đồ hơn trước nhiều.

- Thế người có hỏi nàng chuyện đó không?

Dương Sơn nốc cạn ly rượu. Yên lặng một chút nói.

- Có chứ! Một lần tao mời nàng đi uống rượu. Đợi khi Anh Tử uống say mới đem sự việc ra hỏi. Nhưng Anh Tử chỉ khóc và xin tao đừng nhắc đến chuyện cũ nữa. Sau đó cô nàng lấy ra một bức ảnh của Uông Đông Nguyên, một cái đồng hồ mạ vàng của Ngô Hán Thanh.

- Chắc Anh Tử có điều khó nói.

- Có lẽ vậy.

- Rồi người có hỏi han thêm được gì không?

- Lúc đó tao cũng đã xay.

- Rồi sau đó?

- Thôi đừng hỏi nữa.

Xem ra Dương Sơn đã bắt đầu say. Đôi mắt hấn đỏ ngầu. Hắn đặt mạnh ly rượu vừa uống cạn xuống bàn, lớn tiếng.

- Chúng ta đều là những con người không may, bị cuộc đời đùa bỡn. Anh Tử cũng chỉ là một nạn nhân đáng thương. Trong tám năm kháng chiến chống Nhật. Chúng ta làm được gì? Rồi trong mười mấy năm qua, chúng ta lại làm được gì? Cuộc đời chết tiệt này, chẳng có chỗ cho người lương thiện sinh sống. Trung thành với tình yêu? Tình yêu chạy trốn. Trung thành với chân lý? Chân lý ngoảnh mặt. Mi nói đi! Như vậy những người bạn đã mất của ta, liệu có nhắm mắt được không?

Thế này thì không ổn rồi! Căn bệnh cuồng ngông của Dương Sơn lại trở dậy. Nhưng không thể phủ nhận một điều là mỗi lời nói của hắn đều có cái lý của nó. Tôi không biết phải nói thế nào để an ủi. Chỉ biết rót thêm rượu đầy ly rồi nói.

- Thôi đừng đề cập đến chuyện đó nữa. Hãy uống một bữa cho thật say đi!

- Được. Chúng ta cạn ly! – Dương Sơn nói rồi nâng ly lên – Ta phải uống thật say để quên đi cái hồ đồ ngày cũ của mình. Nghĩ lại ngày xưa mà lòng ta thật bứt rứt. Ngày đó người trêu chọc Anh Tử nhiều nhất là ta, ngày đó ta

quá chủ quan, quá hồ đồ. Trong khi Anh Tử với chúng ta thì...

Dương Sơn nói đến đây gục xuống, tôi giật mình đỡ hấn dậy. Dương Sơn tiếp tục nói.

- Tại sao? Tại sao ta làm thế? Bây giờ ta phải giải thích thế nào? Tự thú tội lỗi mình? Lẽ phải chân lý cuộc đời là đâu?

Đúng Dương Sơn đã say rồi. Tôi chột hối hận vì đã khơi lại chuyện cũ, để hấn đau lòng thế.

Tôi dìu Dương Sơn ra khỏi quán, đưa về nhà.

Đến nhà, đứng ra tôi đã lảo ra ngủ sau một ngày làm việc mệt nhọc. Vậy mà không hiểu sao tôi lại không thể ngủ được. Tin tức về Anh Tử làm tôi quá phấn chấn. Tôi nằm đó, gối tay lên đầu, nhìn ra song cửa. Đêm trăng sáng. Sao trời lấp lánh. Giờ này vạn vật đều say giấc điệp. Đêm đã khuya lắm rồi. Nhưng ở phương trời xa, Anh Tử đang làm gì? Nàng có nghĩ đến người xưa? Có tìm lại kỷ niệm cũ trong những ngày thơ đầy mộng mị?

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 2

Tôi quen Anh Tử, đó là chuyện cách đây mười tám năm. Bấy giờ chiến tranh Trung Nhật đã bùng nổ.

Chiến tranh càng lúc càng lan rộng. Chẳng mấy chốc đến huyện Tân An, quê của chúng tôi. Do trang bị kém hơn địch, nên quân ta thất thủ. Huyện chúng tôi nằm dưới gót bọ ngoại xâm.

Để dễ bề cai trị. Quân Nhật thiết lập cả ngụy quyền cai trị, đồng thời để giả tạo một khung cảnh thái bình, họ cho mở cửa lại trường học.

Lúc bấy giờ tôi đã mười bảy tuổi, vì chiến cuộc nên tôi chỉ mới học đến lớp mười một. Trong thời buổi chiến tranh. Con người thường sớm trưởng thành nên hiểu thế nào là nỗi nhục mất nước. Lòng yêu nước rưng rưng trong tim. Sự căm thù kẻ địch càng to lớn. Chúng tôi biết chung quanh mình lúc nào cũng có nhiều lực lượng du kích. Người dân thành phố đồng tình với cuộc chiến chống ngoại xâm nên loan truyền rất nhiều tấm gương anh hùng của chiến sĩ ta. Có điều trước mắt các bậc cha mẹ. Chúng tôi vẫn là những đứa bé vị thành niên chưa đủ tư cách vác súng lên vai xông vào tuyến lửa. Nên phải tiếp tục mài dũa dưới mái trường.

Chúng tôi trở lại ngôi trường còn in đầy vết tích đạn bom mà lòng không vui. Mọi thứ tuy cảnh cũ mà đã khác xưa. Một khung cảnh hỗn độn chớ không còn nề nếp cũ. Thầy giảng mà trò nhiều lúc đâu có chịu nghe. Căm phẫn nhất là trong thời khóa biểu lại có thêm môn Nhật ngữ.

Thầy phụ trách dạy môn Nhật ngữ cho chúng tôi là Uông Đông Nguyên, người mà tôi và Dương Sơn đã nhắc đến ban nãy. Đó là một thanh niên cao gầy khoảng 27, 18 tuổi, người Đông Bắc. Đẹp trai, trán rộng, mắt sâu, tóc

quần. Ông ta có vẻ là một tài tử đóng phim nước ngoài hơn là một thầy giáo. Sau đó chúng tôi mới biết là ông ta mang trong người đến hai dòng máu Nga – Hoa.

Lúc bấy giờ chúng tôi đang căm thù người Nhật thì làm sao còn hứng thú để mà tiếp thu văn hóa của kẻ thù? Vì vậy, trong giờ lên lớp mặc ông Nguyễn muốn dạy gì thì dạy. Chúng tôi dưới lớp cứ tiếp tục công việc của mình. Vì tất cả cả thề là ai học một chữ Nhật, kẻ đó sẽ là con cháu lũ Hán gian.

Thái độ chống đối của chúng tôi lúc đầu thầy Nguyễn còn phản ứng bằng biện pháp mạnh. Chẳng hạn ai dưới điểm trung bình môn Nhật ngữ sẽ không được lên lớp. Nhưng sau đó chẳng ai đếm xỉa gì cứ tiếp tục tẩy chay, ông ta đành bó tay, chỉ báo cáo sự việc lên hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi.

Sự việc đó chẳng làm chúng tôi sợ hãi. Vì chúng tôi biết hiệu trưởng năm nay đã ngoài sáu mươi. Ông lại là người yêu nước, quý học trò như con, nên bất cứ một chuyện gì có hại đến chúng tôi, ông đều giả ngơ chẳng xử lý đến nơi đến chốn. Chính vì thái độ hiền lành đó mà ông được chúng tôi đặt tên cho là “ông Phật đất”. Một biệt danh có hai ý nghĩa. Thứ nhất tính an phận của một người già, thứ hai là vì cái thể của ông trong tình trạng này giống như trong câu tục ngữ “Mê bồ tát quá giang, tự than nan bảo” (Tượng Phật bằng đất qua sông, tự than khó bảo vệ).

Đương nhiên bọn tôi cũng hiểu trong cái hoàn cảnh tai họa dồn dập này, chuyện cầu an của ông cũng có nguyên nhân của nó, đó là để bảo vệ ngôi trường, bảo vệ con dân trong huyện khỏi cảnh thất học. Đó là tâm nguyện tốt của nhà giáo mà ta cần phải trân trọng.

Riêng với các vị thầy cô khác chúng tôi không phải bận tâm vì có tiền kiến thế nào họ cũng biết. chúng tôi là những học sinh lớn tuổi nhất sắp

bước ra khỏi ngưỡng cửa học đường. Có phá phách một chút cũng chỉ là phản ứng tất nhiên. Trong trường, người mà bọn chúng tôi nể nhất đó là giáo viên chủ nhiệm Dương Thường Thứ. Vừa là giáo viên lại kiêm chức giám thị. Ông có vẻ là người kín đáo, ít để lộ tâm sự thầm kín của mình. Những lúc chúng tôi bất bình lớn tiếng phê phán bọn Nhật ông cũng tảng lờ như không nghe thấy. Nhưng rồi qua các bài giảng dần dần hugg tôi cũng nhận thức được con người ông. kẻ sĩ nào không căm thù giặc cướp?

Tính thầy Dương thâm trầm ít nói. Ông là tượng trưng cho sự mâu thuẫn phức tạp của cuộc đời. Lúc ôn hòa nhưng nhiều khi lại nóng nảy. Ông thích đi săn các loại chồn cáo nhưng trong nhà lại có cả một lồng bồ câu. Ông không tham gia tiệc tùng với giới quan lại nhưng rất sốt sắng dự buổi tiệc đơn sơ của một nông dân nghèo. Năm nay khoảng ba mươi sáu tuổi, nhưng lại để râu như một lão già, càng khiến ông có vẻ cương nghị hơn. Chính vì chòm râu của ông mà một số bạn tôi đã tặng cho ông biệt danh là “Cáo sơn dương” (Dê núi già).

Ông là cả một câu hỏi lớn. Vì vậy có lần trong một giờ quốc văn, chúng tôi đã dọ dẫm chính kiến của ông bằng cách phê phán chuyện học tiếng Nhật trong trường. Nhưng thầy Dương là người rất nhanh nhạy. Ông tránh né chuyện phê phán trên bằng cách chuyển qua nói về các gương trung trinh yêu nước trong lịch sử của dân tộc Nhật. Sau đó nói xa nói gần đến những hoạt động kháng chiến chống xâm lăng của dân tộc ta. Trong một phút cao hứng ông không chỉ nói đến chuyện xưa mà còn đề cập đến chuyện nay.

Thật kỳ lạ. Thầy Dương gần như không hề bước chân ra cửa, vậy mà những hoạt động du kích xa gần, ông lại tường thuật một cách rành mạch sôi nổi. bấy giờ hoạt động du kích ở huyện tôi rất nổi tiếng. Dưới sự chỉ huy mưu lược của chính ủy Ngô Nhân Kiệt, chỉ huy Giang Chí Quân và đại đội trưởng Hồ Tam, một tướng cướp cải tà quy chính. Rồi còn nữ du kích Chi bát ... Đội du kích địa phương đã từng làm bọn lính Nhật phải nhiều

phen thất điên bát đảo. thầy Dương nói về những con người này lại rành rẽ như bạn than, nhất là khi đề cập đến Trương Quốc Uy, người ta được bọn Nhật treo giá hai mươi ngàn tiền vàng cho ai bắt được hoặc giết.

Dĩ nhiên là bọn tôi biết rõ mục đích của thầy Dương khi ông cố tình kể những sự việc trên. Rõ ràng thầy là người yêu nước muốn trui rèn tình ái quốc trong lòng chúng tôi, cũng như muốn gián tiếp nhục mạ kẻ hợp tác với địch như Uông Đông Nguyên.

Biết rõ được ý của thầy Dương, chúng tôi chẳng còn gì phải sợ nữa, nên đưa vào những giờ Nhật ngữ, mặc cho Uông Đông Nguyên giảng dạy thế nào, chúng tôi bên dưới, người thì đọc sách, người thì chép bài cũ, có người còn ngủ gật.

Trong trường, lớp mười một chúng tôi là lớp phản kháng đầu tiên, những lớp khác thấy lớp chúng tôi không bị phạt, lần lượt bắt chước theo. kết quả là gần như cả trường đều phản ứng thụ động trước chuyện học Nhật ngữ.

Lúc bấy giờ Uông Đông Nguyên thấy biện pháp cứng rắn chẳng hiệu quả nên quay qua mềm dẻo. những giờ học tiếng Nhật sau đó, ông ta bớt gắt gỏng hơn. Đôi lúc còn nói gần nói xa, nào là ... Thù hận dân tộc là một chuyện, còn nghiên cứu học thuật lại là một sự việc khác. Mặc cho ông ta nói thế nào thì nói, bọn học sinh chúng tôi vẫn giữ vững lập trường.

Trong đám bạn phải nói Ngô hán Thanh và Cao Triết Hoa là to gan nhất, hai người này sang tác một bản nhạc rồi cùng hát;

“Chỉ học tiếng Nhật để Trương Quốc Uy báo cho quân Nhật biết chúng là thứ bạo tàn.

Chỉ học tiếng Nhật để viết truyền đơn nói rõ họ là kẻ xâm lăng”.

Còn Dương Sơn thì trắng trợn hơn, hắn viết thêm một câu:

“Chỉ học tiếng Nhật để quyến rũ gái Nhật”.

Khi được kích động, thì quần chúng nhiều lúc hùn theo không dẫn đo. thế là cả lớp như bầy ong vỡ tổ.

Có người biết cha của Anh Ngọc Như là trưởng ban an ninh ngục nên thừa cơ bôi nhọ.

- Anh Ngọc Như hắn tiếp thu tiếng Nhật nhanh lắm. Có thể để làm thông ngôn cho cha!

- Còn Điền Mộc Thanh có vẻ chăm chỉ học tiếng Nhật không kém ! Có lẽ để làm thơ ca tụng Nhật hầu sớm có học bổng sang Nhật học bác sĩ đấy.

Đó chẳng qua vì Điền Mộc Thanh thích văn học, tính tình gàn dở, không để tâm chuyện chính sự, mê tiếng Nhật nên có người thừa cơ hội đã bôi nhọ hắn.

Dương Sơn là tay quá khách, nên thừa dịp chua cay.

- Phải đấy, hắn mà đỗ tiến sĩ thì rồi sẽ bắt chước thầy Nguyễn mở miệng ra là:”Ajiyato, Anata wa ..” để hù dọa dân đen.

Đến lúc này thì thầy Nguyễn cũng bị đem ra làm đề tài châm biếm.

Dĩ nhiên là thầy Nguyễn đã giả vờ như không nghe, nhưng ông cũng tức giận. Thái độ của ông càng khiến chúng tôi thỏa mãn vô cùng.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 3

Chuyện thật bất ngờ. Khi niên học mới bắt đầu, lớp 12 của chúng tôi lại có thêm một nữ sinh người Nhật. Cô nàng có tên là Khuyển Dưỡng Anh Tử, khoảng tuổi mười bảy, mười tám như bọn tôi.

Anh Tử có nước da trắng đẹp, đôi mắt to đen, đôi môi mỏng. Cô nàng có dáng vấp vừa phải. Tóm lại Anh Tử có cái đẹp của các cô gái người mẫu trên các bảng quảng cáo sách báo Nhật.

Đương nhiên là ở tuổi chúng tôi, tình cảm trai gái đã bắt đầu phát sinh. Tôi là người may mắn khi được xếp ngồi cạnh Anh Tử.

Lớp tôi có cái lệ là đầu năm học thường bầu hoa khôi của cả lớp mà lớp tôi trước đó đã có bốn người đẹp rồi đó là: Tô Huệ Văn người khá cục mịch, quê mùa, tính lại hay cáu gắt nên có biệt danh là bà “gà mái”. Kế đến là Mục Lý, đẹp thì có đẹp, nhưng bản tính ít nói, không thích can dự vào chuyện người khác nên có biệt hiệu là “nữ tu”. Cô nàng thứ ba là Vương Ngọc Anh nước da ngăm đen nhưng ăn mặc thời trang nhất. Có điều bản tính chanh chua, năng động quá, nhiều lúc làm chúng tôi khó chịu nên có biệt danh là “mèo rừng”. Người thứ tư là Tôn Thắng Nam, cô này thì nam tính quá, thích ăn mặc kiểu đàn ông nên không thể gọi là người đẹp.

Tóm lại sự xuất hiện của Anh Tử giống như một đóa hoa giữa rừng xanh. Bản tính cô nàng lại thích cười, ôn hòa dịu dàng nên đương nhiên sẽ cầm chắc cái địa vị hoa khôi lớp rồi. Nhưng có người lại hoài nghi Anh Tử là người của Uông Đông Nguyên đưa vào? Hay đây là gián điệp cho hiến binh Nhật cài vào để theo dõi. Nhưng dù có nói xấu thế nào thì dòng máu Nhật của Anh Tử cũng tạo cho chúng tôi một tiên kiến, nếu không nói là ác

cảm.

Chúng tôi cũng biết Khuyển Dương Anh Tử tuy là người Nhật nhưng lại sinh ra ở miền Đông Bắc Trung Quốc. mấy năm trước học ở Thẩm Dương, năm nay mới chuyển về đây.

Anh Tử là người rất chịu khó học tiếng Trung Quốc, nên tiếng Quan Thoại (Bắc Kinh) rành rồi hơn bọn tôi nhiều. Nhờ đi đó đi đây luôn nên Anh Tử còn có vẻ hiểu biết về phong tục tập quán của người Trung Quốc hơn cả bọn tôi.

Nhưng nói gì thì nói. Anh Tử vẫn là người Nhật.

Vì vậy, có một lần trong giờ quốc văn, thầy Dương vì có việc bận nên hối hả giảng một đoạn trong bài Văn Tâm điều long xong rời lớp, để thời gian còn lại cho bọn tôi tự học.

Bọn tôi thì rất ớn các môn cổ văn này. Có người tò mò hỏi Anh Tử bên Nhật có còn học môn cổ văn không? Thì Anh Tử cho biết là vẫn còn mặc dù Minh Trị Thiên hoàng chủ trương duy tân. Có điều đó là văn học sử giá trị nên nhiều học giả đã nghiên cứu rất kỹ về nó, nghiên cứu cả môn cổ văn của Trung Quốc.

Sự có mặt của Anh Tử trong trường khiến ban giám hiệu trường cô cùng cảnh giác. Thầy hiệu trưởng và cả thầy Dương đều khuyên chúng tôi cố tránh chuyện công kích chính trị cũng như nói xấu Nhật trước mặt Anh Tử.

Nhưng khi Anh Tử nói là Nhật đang nghiên cứu cổ văn Trung Quốc thì Tôn Thắng Nam đã vọt miệng ngay.

- À! Vậy là rõ rồi nhé! Điều đó chứng tỏ là văn học Nhật còn lạc hậu hơn chúng ta!

Hầu Triều Nghĩa với tật nói lắp, cũng phụ họa.

- Môn cổ văn là thứ hủ lậu, chúng ta muốn bỏ đi, vậy mà bọn Nhật lại cho là của quý.

Thế là mọi người cười ồ lên tán đồng. Nhưng đột nhiên Điền Mục Thanh lên tiếng.

- Tôi không đồng ý chuyện các bạn trộn lẫn văn học và chính trị vào nhau. Cái nào phải ra cái nấy. Nhật Bản cũng giống Trung Quốc ta, họ có rất nhiều nhà thơ nhà văn vĩ đại như Hạ Mục Sầu Thạch Vũ Giả Tiểu Lộ, Giới Xuyên Long Chi Giới.

- Ối! Tầm phào!

Các bạn cũng lớp không đợi anh ta dứt câu đã phản ứng, họ còn chĩa mũi sang Mục Thanh.

- Vĩ đại cái khỉ.

- Kẻ thân Nhật làm gì chẳng khen Nhật?

- Đúng là mặt dày, dám bợ dúi Nhật ở đây!

- Hán gian!

Dương Sơn chen vào. Chẳng phải đâu, nhà thi sĩ chúng ta định bắt chước Dương Tử Lang muốn sang phiên bang làm phò mã(1).

Các bạn nghe Dương Sơn nói vậy vỗ tay hoan hô.

- Đúng đấy! Đúng đấy! Sao nói đúng tim đen người ta như vậy?

Điền Mục Thanh có vẻ rất bất mãn nhưng chẳng biết phản ứng ra sao. Bởi vì sự xuất hiện của Anh Tử đã khiến chàng dao động. Thường ngày Mục Thanh thường hay nói: Tình yêu là không biên giới, không phân biệt màu da. Tình yêu giống như thơ ca vượt trên tất cả, độc lập với chính trị, hận thù. Ai cũng biết là hấn đánh tiếng với mục đích gì. Vì nhiều người đã biết hấn từng làm những bài thơ bằng tiếng Nhật ghép vào bài tập của Anh Tử, nhưng bị cô nàng thẳng thừng từ chối. Vậy mà Mục Thanh vẫn không nản, còn đem thơ phổ nhạc hát cho cả Anh Tử nghe.

Mục Thanh là con người ốm yếu, từ khi bị cú sốc với Anh Tử càng yếu hơn, bạn bè thấy đó chỉ là mối tình đơn phương đã cố khuyên nhủ. Vậy mà mỗi lần nghe ai nói xấu Anh Tử một tiếng là hấn lại lặn xả vào.

Mọi người thấy Dương Sơn đã làm Điền Mục Thanh cảm miệng rất hả hê. Vương Mộ Đào không chịu lép, chỉ về phía Anh Tử nói.

- Tấm lòng hiếu học của Tư Mã Chiêu thật đáng kính. Nhưng Anh Tử này, cô có biết các học giả nước cô nghiên cứu Hán văn của chúng tôi với mục đích gì không?

Anh Tử có vẻ rất bình tĩnh đáp.

- Đó là sự việc rất bình thường. Các bạn cần biết là nước Nhật chúng tôi rất tôn sùng văn hóa Trung Quốc. Không phải mới từ bây giờ mà ngay từ đời Đường đã cho du học sinh sang đây du học. Vậy thì chuyện nghiên cứu văn hóa lúc đó với mục đích gì? Chẳng lẽ cũng để xâm lược Trung Hoa?

Vương Mộ Đào không chịu thua.

- Nếu người Nhật tôn sùng văn hóa Trung Quốc thì tại sao không chịu học hỏi cách làm người theo sách Khổng Mạnh?

Cao Triết Huê chen vào

- Sách cổ Trung Quốc nói kẻ nhân mới vô địch chứ có nói lính Thiên Hoàng là vô địch đâu?

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Cả lớp nghe vậy vỗ tay cổ vũ. Dương Sơn đứng dậy nói.

- Các bạn biết không, nước ta đã sớm cải biến văn tự cổ khó hiểu thành văn tự phổ thông rồi. Thành ra tôi thấy cái từ “Khuyến” trong họ của Anh Tử nên chuyển thành “Cầu” thì hơn. Nghĩa là Khuyến Dương Anh Tử thành “Cầu Dương Anh Tử” vậy.

Đám bạn lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Thế là có người đã diễn ra.

- Cầu là chó! Vậy là con của chó!

- Con của loài chó!

Thật lạ! Những lời thô tục đó không những không bị các nữ sinh phản đối, mà họ còn yên lặng tán đồng. Anh Tử đỏ bừng cả mặt, cố nén để khỏi bật khóc, rồi quay ra xin phép thầy để về vì không thấy khỏe trong người.

Đến lúc Anh Tử bỏ về rồi, bọn con trai trong lớp mới thấy lo. Vì nếu Anh Tử mà về mách lại bố - ông Khuyến Dương Quang Hùng thì có thể sẽ có

mấy chục cái đầu phải lìa khỏi cổ.

Mọi người đều đứng ngồi không yên, Lưu Đại Khôi và Ngô Hán Thanh dù không có tham dự cũng thấy trách nhiệm vì họ là trưởng lớp và chủ tịch Hội học sinh.

* * *

Nhưng qua ngày hôm sau, vẫn không có chuyện gì xảy ra. Anh Tử vẫn đến trường. Gặp mặt bạn bè vẫn chào hỏi theo cách Nhật. Tức là đứng nghiêm rồi cúi đầu thật sát chào. Thái độ của Anh Tử không khiến các bạn tôi hồi hận. Trái lại còn làm cho họ ngạo nghễ hơn. Họ tưởng là Anh Tử đã sợ hãi họ. Thế là những trò tinh nghịch càng lúc càng thô bạo hơn.

Tiếng chuông đến giờ Nhật ngữ vừa trỗi lên là Dương Sơn giả vờ dang hắng một tiếng. Thế là người ngồi bàn đầu hô to “Cầu” người bàn thứ hai tiếp “Dương” rồi người bàn thứ ba hét “Dường”.

Hô xong, mọi người có vẻ hể hả, hướng mắt về phía Anh Tử cười.

Khi thầy Ưông Đông Nguyên bước vào, nhìn thấy vẻ mặt lũ học trò, ông lại tưởng chúng tôi giờ trò trêu ghẹo ông, nên đứng lại ngơ ngác kiểm tra áo quần mình một cách ngượng ngịu. Thái độ của ông càng khiến chúng tôi cười lớn hơn.

Lúc đó Anh Tử đột ngột đứng lên nói một tràng Nhật ngữ với thầy Ưông, rồi thầy Ưông gật đầu. Thế là Anh Tử bước lên bục. Cả lớp còn đang ngạc nhiên thì nghe Anh Tử nói.

- Thưa các bạn.

Xưa nay tôi rất kính trọng đất nước các bạn, vì đây là một nước biết trọng lễ nghĩa. Đất nước chúng tôi rõ ràng là đã chịu ảnh hưởng tổ quốc các bạn rất nhiều. Nhưng không ngờ bây giờ tôi lại vô cùng thất vọng. Không ngờ

những người có học như các bạn lại có thể cư xử thô lỗ với người khác như thế!

Anh Tử nói đến đây quay qua nhìn thẳng Dương Sơn.

- Tôi biết sẽ có người định biện hộ bảo tại vì tên tôi là Khuyển Đường làm gì, nhưng nếu quý vị nói vậy thì các bạn sẽ nghĩ sao khi trong các bạn cũng có người họ Trư, họ Dương, họ Lữ, họ Hầu. Chẳng lẽ họ không phải là người mà là heo, dê, lừa, khỉ cả ư?

Anh Tử quả là biết tranh luận. Khiến anh chàng Hầu Triều Dương, người có biệt hiệu là “khỉ ghẻ” vì luôn có mụn ghẻ trên đầu phải xấu hổ nhìn xuống.

Thầy Ưông Đông Nguyên đứng gần đó nghe phải bật cười. Trong khi Anh Tử tiếp:

- Tôi đến đây chỉ để được học. Mong các bạn đừng dựa thế mà bức hiếp tôi. Con cháu của Thái Dương Thần nữ sẽ không bao giờ chọn khuất phục trước bạo lực đâu.

Chúng tôi không ngờ Anh Tử lại nói chuyện cứng cỏi như vậy, chưa ai phản ứng thì Anh Tử bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt trải dài, tiếp.

- Tôi chỉ nói vậy thôi. Chứ không hề có ý thù hằn. Những hiểu lầm cũ xin bỏ qua và tôi mong các bạn xem tôi là bạn, đừng chú ý đến quốc tịch hay kỳ thị chủng tộc. Tôi mong được mọi người xem như anh em một nhà.

Điền Mục Thanh nghe Anh Tử nói gật đầu tán đồng ngay. Trong khi mọi người lại yên lặng. Đến lúc đó, Anh Tử mới nói.

- Xin cảm ơn các bạn!

Rồi cúi xuống chào mọi người một lần nữa mới bỏ về chỗ ngồi. Bấy giờ Ưông Đông Nguyên mới lên tiếng.

- Thôi được. Mọi người hãy hòa hợp với nhau. Bằng không lớp học của chúng ta sẽ biến thành cái sở thú mất.

Nhưng thầy Ưông vừa dứt lời, thì Dương Sơn đã đứng lên giả vờ gãi đầu, nói.

- Lỗi tại tôi cả. Tôi là đưa bày chuyện để xúc phạm đến bạn “Khuyển Dường”.

Dương Sơn nhấn mạnh hai chữ “Khuyển Dường” một cách mai mỉa.

Ngô Hán Thanh đột nhiên đứng dậy phân trần.

- Anh Tử nghe này. Thái độ thiếu lịch sự của các bạn tôi đương nhiên có chỗ không đúng. Nhưng tại sao họ lại phản ứng như vậy? Chuyện đó hẳn có nguyên do. Anh Tử có thấy là những người cùng dân tộc với cô đang gây bao nhiêu tội ác trên đất nước này không? Hàng động của họ còn xấu xa hơn gấp mấy trăm lần việc các bạn đang gheo Anh Tử. Bạn thấy đúng chứ?

Ngô Hán Thanh là đại diện học sinh của trường, hẳn lớn hơn chúng tôi mấy tuổi nhưng nói năng, hành động đều hoàn toàn như người lớn, hẳn lại đẹp trai, là thần tượng của cả bọn tôi. Mọi người nghe Ngô Hán Thanh nói xong hoan hô.

- Ngô Hán Thanh nói đúng.

- Không thể khoan nhượng kẻ địch!

- Sự phẫn nộ của chúng ta là đúng.

Trong lúc mọi người phát biểu thì Điền Mục Thanh cũng đứng dậy định nói, nhưng Cao Triết Huê đã đứng dậy chen ngang.

- Điền Mục Thanh! Ta cấm ngươi bênh vực nó.

Đám đông phụ họa.

- Phải, Điền Mục Thanh rút đi!

- Trở về tháp ngà của ngươi đi!

- Đi sang núi Phú Sĩ mà làm thơ!

Thế là Điền Mục Thanh chỉ còn nước thu dọn sách vở bỏ về. Tình hình càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Thầy Ưông Đông Nguyên thấy vậy đập bàn nói.

- Không được ồn! Phải giữ kỷ luật chứ!

Nói xong ông quay ra cửa sổ, hét.

- Còn các em ngoài kia, giải tán đi. Có gì đâu mà nhìn.

Chúng tôi nhìn ra thì thấy các lớp bên cạnh nghe ồn đã đổ sang xem. Lưu

Đại Khôi thấy vậy đưa tay lên nói với bọn tôi.

- Các bạn yên lặng một chút để thầy Nguyên phát biểu.

Thầy Nguyên thấy vậy tưởng Lưu Đại Khôi đứng về phía mình. Nên dang hăng một tiếng hỏi.

- Các em nói đi, ai đã xâm lăng Trung Hoa bây giờ?

Cao Triết Huê nhanh nhẩu.

- Còn phải hỏi, chính người Nhật! Đế quốc chủ nghĩa Nhật Bản!

Thầy Nguyên có vẻ kiên nhẫn, cười đắc ý nói.

- Nói rõ đi! Người Nhật hay chủ nghĩa đế quốc Nhật?

Câu hỏi của thầy Nguyên khiến cả lớp bất ngờ nên chẳng có ai trả lời ngay, chỉ có Vương Ngọc Anh nói.

- Thì hai thứ đó cũng chỉ là một thôi.

Thầy Nguyên thấy mình thắng được một nước, cười nói.

- Khác xa chứ? Chẳng hạn như có người ở miền Đông Bắc đi ăn cướp, rồi tất cả người ở xứ đó đều là kẻ cướp cả sao?

Cao Triết Huê nóng mũi nói bừa.

- Ông không phải là ăn cướp, mà là Hán gian!

Dương Sơn bồi thêm.

- Hán gian có hai dòng máu!

Hai câu này khá nhỏ nhưng tôi biết là thầy Ưng hân nghe thấy. Có điều ông vẫn bình thản. Ông đứng lên bảng vẽ hai tam giác nói.

- Hai tam giác này đều là tam giác nhưng góc chúng khác nhau. Vì vậy tôi không phải kẻ cướp. Và Anh Tử cũng không phải quân phiệt Nhật! Phải phân biệt rõ ràng.

Mọi người chưa biết phản bác thế nào. Thì có tiếng bên dưới nói.

- Đương nhiên chúng tôi phân biệt được! Nhưng đừng quên rằng cha của Anh Tử là đội trưởng đội hiến binh Nhật.

Quay nhìn lại thì ra là Ngô Hán Thanh.

Nhưng thầy Ưng Đông Nguyên nào có chịu theo, thầy đứng ưỡn ngực nói.

- Tôi nói thật một sự việc này để các anh suy ngẫm. Các bạn có biết tôi là ai không? Cha tôi trước kia là một tên cướp khét tiếng ở miền Đông Bắc. Còn mẹ tôi lại là một phụ nữ quý tộc người Nga. Nhưng bản thân tôi lại chưa hề

vào tù bao giờ, tôi cũng không phải bỏ đất chạy trốn ra khỏi rừng núi Hưng An bao giờ cả.

Sự thẳng thắn của thầy Uông làm chúng tôi cảm thấy nể phục nhưng ngay lúc đó Liễu Ngạn Phong lại bắt giọng theo kiểu “Hồ Quảng” hát.

- Ia. Yêu rồi sẽ thành tinh. Tu thì sẽ thành tiên. Con cháu chuột nhắt sớm muộn cũng đào hang. Con cháu cướp cạn làm Hán gian là chuyện bình thường.

Câu hát của Phong làm thầy Uông đỏ mặt tía tai. Thầy đưa năm đấm thẳng lên phía trước, cố nén giận nói.

- Hay lắm. Các anh quả là có chí lớn, là người yêu nước. Nhưng yêu nước thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào những lời hô hào suông?

Mọi người nhìn nhau bối rối. Thầy Uông tiếp.

- Còn nếu anh chị liều thân ra chiến trường trong tình thế này chưa hẳn là ích lợi gì cho đất nước, trí thức xả thân cả nơi sa trường, trách nhiệm giữ nước sẽ giao cho ai.

Lời của thầy Uông càng làm chúng tôi bối rối hơn. Lưu Đại Khôn đứng dậy nói.

- Ý thầy muốn nói là...

- Vâng. Các anh chị tốt nhất là nên học hành tử tế. Có trình độ sẽ giúp đỡ tổ quốc hữu hiệu hơn.

Sau đó thầy Nguyên lại đem lý luận cũ rích của thầy hiệu trưởng ra nhắc lại làm bao nhiêu lời tâm huyết kia mất đi ý nghĩa. Vì vậy đến lúc thầy bảo lật sách ra học thì lớp lại ồn ào chẳng kém lúc xưa.

Chú thích:

(1): Đây là dựa trên tích Dương Gia Tướng (ND).

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 4

Cuộc khẫu chiến trong giờ Nhật ngữ hôm đó đã khiến lớp tôi chia làm hai phe. Nhóm chủ trương phải tiếp tục học lên gồm Lưu Đại Khôi, Vương Mộ Đạo, Hầu Triều Nghĩa, Tổ Huệ Quốc. Còn nhóm chủ trương tiếp tục cuộc chiến đấu ngầm để phá hoại địch và chuẩn bị sát cánh với bộ đội kháng chiến phản công gồm Ngô Hán Thanh, Cao Triết Huê, Tôn Thắng Nam, Dương Sơn...

Liêu Ngạn Phong, Mục Ly thì đứng giữa. Phong là bạn của Điền Mục Thanh nên bị ảnh hưởng của Thanh. Chủ trương chiến đấu bằng phương pháp bất bạo động. Còn Mục Ly là tín đồ Thiên Chúa giáo Thuần Thành nên quan điểm cũng khác hẳn bọn tôi. Cô chỉ tin có Chúa. Chuyện thế sự gần như gác ngoài tai.

Tôi và Vương Ngọc Anh thì ba phải. Yêu nước nhưng chẳng biết đứng vào hàng ngũ nào.

Về cách thức ứng phó với môn Nhật ngữ và thấy Uông Đông Nguyên, chúng tôi cũng không đồng quan điểm. Đại Khôi cho rằng dù chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp, nên sử dụng biện pháp mềm dẻo hay hơn. Chứ nếu bức thầy Uông mãi, ông ta nổi nóng lên thì họa nhiều, lợi ít.

Cao Triết cho rằng phải đấu tranh với cùng vì hãn trong thời buổi chiến tranh, tốt nghiệp xong cũng đâu có làm được gì. Sớm muộn gì rồi cũng lên núi làm du kích. Vậy thì diệt ác càng sớm càng hay.

Thái độ Dương Sơn thì cho rằng phản đối Anh Tử và Uông Đông Nguyên, là một công tác nghiêm chỉnh như công tác diệt địch của các chiến sĩ du

kích. Có điều làm việc đó cũng cần có chiến thuật chiến lược. Đuổi được Uông Đông Nguyên và Anh Tử ra khỏi trường mà không di hại cho nhà trường, không làm trở ngại đến việc học của đàn em mới là thượng sách.

Ngô Hán Thanh cũng chủ trương như vậy, nhưng đi xa hơn. Kẻ thù trong trường không phải là Anh Tử mà đích thực là Uông Đông Nguyên. Anh hùng phải đối mặt với kẻ thù nhưng không được bức hiếp kẻ thế cô. Nghĩa là không được bức hiếp Anh Tử quá đáng.

Thế là sau nhiều buổi bàn bạc, tất cả đã nhất trí được một điều. Phải đoàn kết ứng phó với kẻ thù. Không được tự ý hành động.

Nói đến sự đoàn kết nội bộ, mọi người chợt nhớ đến thái độ mọi người cư xử với Điền Mục Thanh. Điền Mục Thanh là người tốt, tình cảm lãng mạn và yêu Anh Tử không phải là một cái tội mà lại bị bọn tôi xua đuổi và kết tội. Lưu Đại Khôi đề nghị tất cả hãy vì tình bạn bè mà đi tìm Thanh xin lỗi và khuyên bảo hẳn.

Thế là cả bọn kéo đến ký túc xá.

Đến nơi mọi người thấy Điền Mục Thanh nằm dài trên giường. Liễu Ngoạn Phong đang ngồi cạnh giúp hẳn uống thuốc.

Vừa nhìn thấy chúng tôi. Phong nói.

- Hẳn đang bệnh rất nặng. Các bạn đừng khiêu khích hẳn nữa nhé.
Cao triết Huê trấn an.

- Chúng tôi đến đây để xin lỗi Mục Thanh thôi.

Liễu Ngoạn Phong đưa tay lên miệng.

- Nói khẽ một chút, suốt ngày nay hẳn bị sốt mới chợp mắt được một chút đó.

Lưu Đại Khôi nghe vậy lo lắng.

- Thế y sĩ nói Mục Thanh bệnh gì vậy?

- Mục Thanh chẳng có sức khỏe. Lúc gần đây tinh thần lại suy sụp

nên bệnh nhẹ cũng thành nặng. Y sĩ nói có lẽ phải cho hẳn vào viện chạy chữa mới chóng khỏi. Đây, các bạn còn chọc Mục Thanh nữa không?

Dương Sơn pha trò.

- Tôi biết có món thuốc thần kỳ có thể chữa khỏi bệnh của Mục Thanh. Cứ tìm người đẹp đến là hẳn sẽ ngồi dậy ngay.

Lưu Đại Khôi chau mày.

- Tất người vẫn không chữa, chúng ta đến đây là để tạ lỗi với Mục Thanh chứ đâu phải để chọc ghẹo đâu?

Ngay lúc đó Điền Mục Thanh chợt mở mắt ra, gượng ngồi dậy nói.

- Cám ơn các bạn đã ghé qua thăm. Những kẻ ngu xuẩn thường thích chế nhạo người khác. Còn kẻ thông minh thường thường tự chế nhạo chính mình.

Lưu Đại Khôi vội dặng Thanh nằm xuống.

- Chúng tôi đại diện lớp đến đây xin lỗi bạn vì những hành động nóng nảy hôm qua.

Điền Mục Thanh trợn mắt nhìn mọi người rồi nói.

- Mong Thượng đế sẽ tha thứ cho mọi người. Có một bí mật mà tôi muốn nói cho các bạn biết. Đây là chuyện ở vườn Eden. Rắn chẳng hề dụ dỗ Eva và Adam cùng phạm tội, mà đó là một sự nói dối.

Mọi người nhìn nhau, cho rằng Mục Thanh đang mê sảng. Dương Sơn bật cười hỏi.

- Vậy theo bạn ai đã dụ dỗ Adam và Eva?

- Tất cả là do Thượng đế. Trời đã tạo ra mùa xuân gió rồi ánh nắng, mùi thơm của quả táo dẫn dụ đôi trai gái khiến tình yêu họ chín mùi.

Dương sơn nói.

- Nhưng nếu họ không tin lời rắn, họ đã không thử táo.

Điền Mục Thanh cười rồi xoa ngực tiếp.

- Mày là con rắn! Một con rắn xảo quyệt, mày tưởng táo xấu vì trông trên đất xấu, nhưng thật sự đất càng nhiều mùn táo sẽ càng ngon.

Bây giờ thì mọi người đã biết Mục Thanh đang biện hộ cho Anh Tử. Dương Sơn biết nhưng không giận, hẳn đờ chén thuốc trên tay Ngạn

Phong, tiến tới giường, cười nói.

- Tao không phải là rắn mà là quạ. Nào anh chàng nhà thơ, có để tôi nói đôi lời chẳng.

Điền Mục Thanh chỉ yên lặng uống thuốc, rồi nói.

- Thuốc đắng thật!

- Có thứ còn đắng hơn cả thuốc.

Dương Sơn nói, nhưng Mục Thanh gạt ngan

- Tôi hiểu bạn muốn nói gì. Có phải là đến đây để khuyên tôi đừng tơ tưởng đến Anh Tử nữa không?

Mọi người rất ngạc nhiên trước lời tự thú của Mục Thanh.

- Tôi cũng biết là các bạn định nói Anh Tử không hề yêu tôi.

- Anh biết vậy là đủ. Chuyện đó sẽ rất có lợi cho bệnh anh.

Điền Mục Thanh lắc đầu.

- Các bạn đã lầm. Những người làm thơ như tôi mà chẳng có tình yêu thì sẽ chẳng làm gì được cả.

Lưu Đại Khôi góp ý.

- Nhưng thi nhân thì cũng phải đối mặt với thực tế. Mục Thanh, bạn thông minh nhưng sao lại hồ đồ như vậy? Đã biết Anh Tử không yêu mình mà vẫn lẩn xả vào?

- Đó cũng là sự khác hẳn nhau. Các bạn đừng lầm lẫn. Cũng có thể là các bạn không hiểu tôi. Có những bài thơ có thể các bạn cho là không hay, nhưng nó vẫn được người khác thưởng ngoạn. Thơ không phải chỉ xem bằng mắt, nghe bằng tai mà còn phải thưởng thức bằng trái tim. Các bạn biết không? Mà các bạn có tim không?

Cao Triết Huê cười lớn, chỉ vào lồng ngực mình.

- Có chứ?

Mục Thanh gật gù.

- Có à, Thế bạn có bao giờ nghe trái tim mình nói gì không?

Câu hỏi của Thanh quá bất ngờ làm Huê im lặng. Thanh lại nói.

- Thế bạn có đọc qua truyện Song Thành ký chưa?

Cao Triết Huê gật đầu. Thanh nói.

- Vậy là bạn hiểu tôi định nói gì rồi?

Dương Sơn nhìn Mục Thanh gật đầu.

- Bái Phục, Bái Phục! Có nghĩa là nhà thơ vĩ đại của chúng ta ngẩng cao đầu bước lên đoạn đầu đài? Nhưng bọn này không muốn thấy cảnh đó!

Nghe Dương Sơn nói vậy, bọn tôi biết Mục Thanh định so sánh mình với nhân vật Dương Diễm Cổ. Một thanh niên đa tình thâm yêu một cô gái quý tộc, nhưng chẳng dám thổ lộ tình yêu, mãi đến khi nàng lấy chồng, tình yêu đó vẫn không hề thay đổi. Rồi cuộc cách mạng vĩ đại xảy ra. Chồng nàng – một vị bá tước bị phái cách mạng bắt mang ra hành hình. Để biểu lộ tình yêu với người đẹp. Dương Diễm Cổ đã dùng tiền mua chuộc cai ngục để vào thăm chồng người mình yêu, rồi trao đổi y phục với anh ta để hôm sau vui vẻ bước lên đầu đài thay cho người chồng – bá tước.

Câu chuyện tình vĩ đại đó đám học trò bọn tôi đều biết. Và với tâm tính lãng mạn của Mục Thanh rất có thể hắn sẽ theo gương đó.

Mọi người nhìn Mục Thanh thương hại. Ngô Hán Thanh nói.

- Tôi không đồng ý với quan điểm của bạn. Nếu bạn có can đảm bước lên đoạn đầu đài vì tình yêu, thì tại sao không sẵn sàng dâng hiến chiếc đầu mình cho tổ quốc.

Điền Mục Thanh ho sặc sụa, rồi lắc đầu nói.

- Tôi biết trong lúc này, đầu bạn chỉ có chiến tranh, giết chóc, hận thù, nên bạn không hề nghĩ đến tình yêu. Bạn không hiểu tình yêu như không hiểu đến thi văn vậy.

Ngô Hán Thanh thẳng thắn.

- Thi văn thì có nhiều loại, tôi quý trọng các nhà thơ yêu nước, chứ chẳng ưa các thi sĩ lãng mạn đa tình. Chẳng lẽ bạn phản đối chuyện kháng chiến bảo vệ đất nước? Không nghĩ đến chuyện căm thù kẻ ngoại xâm?

Điền Mục Thanh nói.

- Tôi là kẻ phản đối chiến tranh, nên rất ghét kẻ tôn sùng nó, kể cả kẻ địch và ta!

Ngô Hán Thanh buông tiếng thở dài, nhưng thấy Mục Thanh có vẻ bệnh rất

nặng nên không muốn tranh luận nữa, chỉ nói.

- Thôi chúng ta về để Mục Thanh nghỉ ngơi tốt hơn.

Thế là mọi người bước ra cửa. Vừa đến ngoài chúng tôi đã thấy thầy Thứ và các y sĩ, y tá với chiếc băng ca đang vội vã đi vào.

Điền Mục Thanh được đưa vào bệnh viện điều trị. Sau khi xét nghiệm bác sĩ cho biết Thanh rất suy nhược vì cùng lúc mắc phải nhiều bệnh: Phổi, dạ dày, viêm phế quản, suy nhược thần kinh... Vì vậy cần phải được biệt dưỡng, không được tiếp xúc nhiều với bạn bè, không được tiếp tục đến lớp. Vì vậy sau đó nhà trường đã thông báo đến gia đình để đưa hân về quê trị bệnh.

Vậy bọn tôi mất một người bạn. Nhưng sự vắng mặt của Thanh đã khiến sự mâu thuẫn trong nội bộ của chúng tôi tạm ổn. Mọi người tập trung tinh thần ứng phó với người Nhật mà đại diện là thầy Ưông Đông Nguyên.

Thầy Ưông tìm mọi cách để thuyết phục chúng tôi học tiếng Nhật. Nhưng vào giờ thầy, đưa thì ngủ gục, đưa uể oải ngồi ngáp. Điều đó khiến thầy bực dọc. Có lần không chịu được, thầy nói.

- Các anh chị làm sao vậy? Trước kia ồn ào trong giờ học, giờ lại ngồi yên như khúc gỗ. Các anh chị muốn tôi phải làm thế nào mới học chứ? Bên dưới chẳng ai lên tiếng. Lớp học lặng như tờ. Thầy Ưông nói tiếp.

- Sao các anh chị không lên tiếng? Mọi người có quyền giải thích cơ mà. Tôi không ưa những hành động đối kháng. Nhất là trong giờ học. Nếu các anh chị vẫn bất động, thụ động đối kháng, thì tôi sẽ đáp lại bằng cách đứng mãi ở đây. Và giờ học này sẽ không kết thúc.

Hán Thanh thấy tình hình gây căng, nên đứng dậy nói.

- Thưa thầy, tình hình đất nước thế này thì bọn em làm gì còn tâm trí để học nữa? Nhất là học ngôn ngữ của bọn xâm lược.

Thầy Ưông Đông Nguyên nghe vậy chỉ thẳng vào Hán Thanh nói.

- Em lặp lại đi! Em vừa nói gì chứ?

Hán Thanh vẫn không khiếp sợ, nói.

- Vì trong lúc chúng em được ngồi yên học hành, thì có biết bao người đã phải núp dưới hầm tránh bom, bị cái chết đe dọa từng phút, từng giờ. Chuyện này có thể thấy được nhan nhản trên báo chí.

Dương Sơn tình quái xen vào.

- Vâng, dân ta sống khổ sở. Nhưng lúc nào cũng nghe hô hào Trung Nhật thân thiện. Quân Nhật giúp tạo thành cộng đồng Đông Á vinh quang! Thật khó hiểu nổi.

- Quân Nhật chỉ đập tan bọn chống đối thôi. Mà đó là chuyện chính trị có liên quan gì đến chuyện học? Các người lo học đi!

- Giúp đỡ thân thiện mà trút bom lên đầu người ta!

- Im mồm! Nếu các anh chị còn bóp méo. Tôi sẽ báo cáo việc này với hiệu trưởng đuổi các người ra khỏi trường này.

Cao Triết Huê phản ứng không chút sợ hãi.

- Đuổi thì đuổi. Có sợ gì đâu!

Thầy Uông giận cực điểm chỉ về phía Huê nói.

- Cao Triết Huê đứng dậy! Em định chống đối? Chẳng sợ đuổi học? Ngô Hán Thanh đứng dậy.

- Tất cả bọn em đều chẳng sợ chuyện đó thầy ạ. Đất nước mất đến nơi rồi còn ai yên tâm mà học hành?

Thầy Uông nói.

- Đây là ý kiến cá nhân anh thôi chứ chẳng phải của tất cả.

Và để minh chứng điều mình nói. Thầy Uông hỏi.

- Nào trong lớp ai không sợ đuổi học, hãy đứng lên xem?

Cả lớp yên lặng nhưng khi Ngô Hán Thanh đưa mắt nhìn xuống. Thì tất cả, trừ Anh Tử đều đứng lên.

- Bầu không khí chợt trở nên nặng nề. Thầy Uông đỏ mặt thu dọn sách vở trên bàn cầm lên định bước xuống bục gỗ. Ngay lúc đó có tiếng người kêu lên.

- Thưa thầy!

- Thưa thầy!

Đó là tiếng của Lưu Đại Khôi và của Anh Tử.

Thầy Uông đứng lại. Lưu Đại Khôi đứng lên nói.

- Xin thầy hãy nán lại một chút để nghe em trình bày. Thưa thầy. Chúng em đã đến trường trong một hoàn cảnh hết sức khổ tâm. Chúng em đã lớn. Đã ý thức được cái nhục bị kẻ khác xâm lược. Đến trường, đó là ý muốn của cha mẹ chứ không phải tự nguyện. Chúng em không phải là dân địa phương. Tất cả từ các nơi khác lánh nạn mà đến đây. Rồi khi quân đội ta rút lui, chúng em còn nhỏ quá nên phải ở lại, đến lúc quân Nhật đến, bắt học thêm chữ Nhật. Chúng em nào phải kẻ đui không ý thức được cái nhục mất nước?

Thầy Uông yên lặng không trả lời. Trong khi Anh Tử nói.

- Vâng, xin thầy hãy thông cảm cho các bạn, tuổi trẻ chúng em sống bất phùng thời. Bản thân không thể làm những gì mình muốn, nên rất dễ bức dọc vô cớ. Ngay chính bản thân em ở nhà nhiều lúc cũng đối kháng với cha.

Thầy Uông nghe vậy thở dài.

- Thôi được, mọi người hãy ngồi xuống đi. Tôi bỏ qua chuyện cũ, có điều nhắc các anh chị biết. Các người mặc dù sắp ra trường, nhưng vẫn còn rất trẻ chưa có kinh nghiệm với cuộc đời, hãy cẩn thận đấy.

Còn riêng bản thân tôi, tôi nghĩ là tôi sẽ thay đổi cách giảng dạy. Tôi sẽ bắt chước thầy Dương, ngoài giờ học chính khóa ta sẽ trao đổi một ít thời sự... Các bạn thấy thế nào?

- Vâng em đồng ý!

Một giọng nói từ góc lớp vang lên. Chúng tôi quay lại thì ra là Đinh Ngọc Như, còn có biệt danh là “con chuột nhắt”. Cha của Như là một Hán gian nổi tiếng nên hẳn bị mọi người khinh miệt. Bản chất hằn nhút nhán nên vừa thấy mọi người quay qua nhìn đã sợ hãi dánh chính ngay.

- Không phải... Không phải! Em phải đổi.

Anh Tử thấy vậy cười quay sang nói với Ngô Hán Thanh.

- Tôi đồng ý, còn anh?

Thanh gật đầu, Thế là cả lớp chấp nhận theo.

Từ Túc
Tháng Ngày Có Em
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 5

Chuyện chúng tôi phản đối thầy Ưông trong giờ Nhật ngữ rồi cũng lọt vào tai thầy hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm.

Kết quả là chúng tôi bị thầy hiệu trưởng gọi lên và vị Bồ tát bằng đất lúc này không lành như cục đất nữa. Chúng tôi bị kỷ luật bằng cách hạ thấp điểm hạnh kiểm. Những người cầm đầu thì bị cảnh cáo, tái phạm sẽ bị đuổi học. Lớp chúng tôi bị đuổi học 2 tuần nhưng không phải được nghỉ ở nhà, mà phải vào trường làm công tác lao động. Đó là vết lại hồ sen, làm cỏ dại trong vườn trường.

Hình phạt có vẻ quá nặng so với tôi, nhưng vì tôi có dính líu đến sự an nguy của nhà trường, nên thầy Dương cũng không thể cứu gỡ được. Ông lại được cử làm người giám sát công việc nên đành bó tay.

Thầy Dương chia bọn tôi ra làm hai toán, một do Ngô Hán Thanh và một do Lưu Đại Khôi cầm đầu. Những người yếu đuối được cử vào tổ làm cỏ trồng hoa, còn đám khoẻ mạnh thì vét mương, gánh nước hay sơn nhà.

Chúng tôi đã thi hành lệnh phạt mà lòng vô cùng ảm ức. Càng bức bội hơn khi cả thầy chủ nhiệm cũng không đồng tình với bọn tôi.

Trong lao động, thầy Dương nói cái gì cũng là học. Làm việc chân tay hay trí óc đều phải sử dụng hết tâm trí. Thiết kế vườn hoa phải sử dụng óc mỹ thuật. Đào vét ao cá phải tính toán thể nào ít phí sức. Không coi đó là hình phạt thì mọi thứ sẽ nhẹ thôi.

Trong buổi lao động đầu tiên, Khuyển Dưỡng Anh Tử cũng có mặt.

Thầy Dương trông thấy sự hiện diện của Anh Tử có vẻ không vui, hỏi:

- Cô không bị phạt đến đây làm gì?

Anh Tử bình thản nói:

- Dạ thưa thầy, cả lớp làm việc chẳng lẽ em lại ngồi không.

Thầy Dương nói:

- Họ không phải làm việc bình thường mà là bị phạt. Em hiểu tại sao họ bị phạt không?

Anh Tử đáp

- Dạ vì khinh thị thầy dạy, vi phạm kỷ luật nhà trường.

Thầy Dương hỏi

- Nhưng tôi hỏi em, nếu một nước mà không tôn trọng công pháp quốc tế xâm chiếm một nước khác, thì em nghĩ họ có phạm tội không? Dân xứ bị xâm chiếm có quyền phản đối không?

Đương nhiên là Anh Tử hiểu ý thầy Dương định ám chỉ gì, nhưng vẫn thừa nhận.

- Dạ, có chứ!

Thầy Dương có vẻ bất ngờ trước câu lời của Anh Tử. Ông nghĩ ngợi một chút hỏi

- Có phải thầy Ưông dạy em cách trả lời đó không?

- Dạ không, đó là nhận xét của riêng em.

- Vậy thì theo em, các bạn em có đáng bị xử phạt thế này không?

Anh Tử yên lặng. Thầy Dương quay qua chúng tôi nói.

- Hãy coi như đây là một thử thách trong đời. Đây là cơ hội để rèn luyện thân thể. Biến sỉ nhục thành vinh quang. Các bạn cố lao động thật tốt để sau này ra đời có thể gánh vác được những điều gian khổ hơn nhiều.

Thầy Dương bước tới gần các nữ sinh đang trồng hoa nói

- Các em trồng thì phải chọn. Trồng loại hoa nào vừa có sắc vừa hữu ích cho đời. Đừng trồng loại hoa anh túc (hoa cây á phiện) nó tuy đẹp nhưng rất độc đấy.

Anh Tử đứng đấy không biết có hiểu ngụ ý của thầy Dương không, cũng nói

- Vâng, Hoa anh túc tuy đẹp nhưng đó là mầm độc hại người. Nếu

nó không có độc tố thì sẽ quý hơn hoa hồng nhiều.

Thầy Dương thấy Anh Tử vẫn đứng đấy có vẻ không hài lòng, nói.

- Khuyến Dưỡng Anh Tử này! Thôi cô hãy đi chỗ khác chơi đi, để các bạn ở đây làm việc.

Anh Tử lại lắc đầu.

- Em chẳng cản trở công việc của các bạn đâu. Em đến đây là tự nguyện lao động với các bạn mà.

Thầy Dương bực mình.

- Lao động này chẳng có điểm đâu nhé!

- Dạ, chẳng sao, em chỉ làm việc nhẹ giúp bạn. Chẳng hạn mang trà nước cho họ.

Thầy Dương chẳng có lý do để cấm cản Anh Tử làm chuyện đó, đành nói với chúng tôi

- Trong giờ lao động, tôi mong các em lao động nghiêm túc. Không được chụm đầu lại nói chuyện hay phê phán ai cả nhé.

Rõ ràng là thầy Dương cũng có tiên kiến với Anh Tử. Sau đó thầy gọi Ngô Hán Thanh đến dặn dò điều gì, không rõ. Chỉ thấy khi Thanh quay về đã đề nghị với mọi người.

- Tất cả hãy hát bài “Con đường ta đi” cho vui nhé.

Thế là tất cả cất giọng.

- “Mọi người đổ mồ hôi, đổ xương, máu... Vì cuộc đời ta ngại gì nắng sương...”

Bọn tôi đối với thầy Dương một mực kính nể. Thầy là người có nhiệt huyết với học trò lại có nhân cách. Thời gian dần dần cũng lộ rõ thầy là người có lòng yêu nước.

Anh Tử thì biết rõ là bọn tôi không ưa gì mình. Nhưng lại phớt lờ. Trong thời gian bọn tôi bị phạt lao động, Anh Tử là người giúp đỡ rất nhiệt tình. Cô không làm lao động như bọn tôi nhưng giữ vai trò tạp dịch phục vụ rất chu đáo. Trà nước bánh trái, đâu cần đó có. Đôi lúc lại đảm nhiệm cả công việc cứu thương mỗi khi một ai đó vô ý bị thương. Chính nhờ vậy mà

thành kiến của bọn tôi với Anh Tử cũng giảm bớt. Điều này hình như với thầy Dương là hết sức nguy hiểm, nên thầy cho hợp ngay Ngô Hán Thanh, Lưu Đại Khôi, Cao Triết Huê, Vương Mộ Đạo, Dương Sơn và tôi.

Thầy nói.

- Có thể nào thì Anh Tử cũng là người Nhật, dù cô ấy vô tội, nhưng hành vi của Anh Tử trong những ngày qua, dù vô tình hay cố ý cũng có tác động lớn đến tình cảm mọi người. Mà điều này lại có ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần kháng chiến. Để làm mềm lòng những kẻ còn yếu lòng. Làm lung lay ý chí quyết thắng xâm lược và vơi bớt lòng căm thù của khối đoàn kết trong lớp. Trên phương diện chiến tranh tâm lý, một nụ cười nhiều lúc còn hữu hiệu hơn cả trăm tấn bom đạn. Vì vậy mọi người phải cảnh giác. Đừng để tình cảm làm tác động xấu đến ý chí.

Lời thầy Dương quả chí lý. Sự phân tích của thầy làm chúng tôi tỉnh ngộ và giật mình.

Thầy Dương lại tiếp.

- Có điều tôi ở vị trí người thầy không thể ngăn cấm sự hiện diện của Anh Tử nơi lao động. Cô ấy có quyền sinh hoạt theo lớp. Vì vậy mọi chuyện phải do các em chủ động. Xem nào, các em sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề ra sao?

Dương Sơn là đứa có thành kiến với Anh Tử nhiều nhất, hăn phát biểu ngay.

- Rõ ràng là Anh Tử còn đáng sợ hơn gấp trăm lần Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Điền Mục Thanh suy sụp tinh thần cũng do cô ta. Vì vậy phải có biện pháp phá vỡ âm mưu mật ngọt này, bằng không chẳng bao lâu cả lớp sẽ trở thành tù binh của cô ấy cả.

Lưu Đại Khôi thì ngờ vực:

- Lúc đầu tôi cũng có tiên kiến với Anh Tử, nhưng những hành động của cô ấy không hăn là có chủ tâm và ác ý, biết đâu đó là tình cảm tự

nhiên? Vì vậy nếu sợ, muốn đối phó thì ta phải mềm dẻo. Đừng quá thô bạo để thối tai Khuyển Đường Quang Hùng thì khó yên thân. Chúng ta cũng đừng quá thành kiến với Anh Tử. Chuyện Điền Mục Thanh bệnh chưa chắc có liên can đến Anh Tử.

Thầy Dương mỉm cười

- Anh Tử có thể là cô gái hồn nhiên không có ý xấu. Nhưng các em đừng quên sau lưng cô ấy còn có cả Ôn Đông Nguyên đấy nhé.

Dương Sơn nghe vậy nói

- Vâng! Vâng! Ôn Đông Nguyên là kẻ giết dây sau lưng Anh Tử. Bằng chứng là họ thường trao đổi với nhau bằng tiếng Nhật. Sự trao đổi này rất đáng nghi ngờ. Biết đâu đó chỉ là chỉ thị thì sao?

Mọi người biết Dương Sơn chẳng ưa Anh Tử. Vương Mộ Đạo vội nói.

- Tôi công nhận điều thầy Dương nói có lý, nhưng chưa có bằng cứ chúng ta khoan vội kết tội Anh Tử.

Thầy Dương gật đầu nhưng cũng cảnh giác.

- Các em cần phải biết người Nhật đánh ta chẳng phải chỉ bằng súng đạn mà bằng cả cách tuyên truyền, tâm lý. Có thể dùng mọi cách để ru ngủ khiến các em quên đi thù hận, nhục chí kháng chiến, cả có thể khiến các em quên đi mình là người Trung Quốc.

Dương Sơn nường thế nói thêm.

- Đấy! Đấy! Hàng ngày Anh Tử mang bánh trái trà nước đến mọi người đều ăn.

Rồi Dương Sơn nhìn Dương Mộ Đạo nói.

- Các người biết đấy là chiến thuật gì không? Mật ngọt chết ruồi đấy nhé!

Tôi thấy thái độ Dương Sơn quá khích nên nói vào.

- Khoan hãy kết luận, hãy nghiên cứu sự việc cho kỹ. Việc này để tôi vì tôi hàng ngày ngồi gần cô ấy, tôi sẽ quan sát động tĩnh. Hiện tại tôi chỉ thấy Anh Tử là một cô gái hiền hoà chưa biểu lộ gì sai trái cả.

Thầy Dương gật đầu.

- Được! Chúng ta cần để tâm và xem xét tỉ mỉ hơn làm tránh nghi

oan cho người. Có điều từ đây về sau cẩn thận hơn nữa, đừng vì sự bông bột nhất thời mà làm hư việc lớn, cách tốt nhất hiện nay là cố cách ly Anh Tử với bạn bè các em, không để tổn hại sự nghiệp chung. Còn ngoài ra ta không nên làm điều gì quá đáng có thể tổn hại đến cô ấy vô cớ.

Lời của thầy khiến bọn tôi nghĩ ngợi. Thầy Dương ngưng lại một chút, bước ra nhìn trước nhìn sau rồi quay vào.

Cao Triết Huê nóng nảy.

- Nếu biết ung nhọt đang có trong trường sao ta chẳng đề nghị thầy hiệu trưởng bãi nhiệm Uông Đông Nguyên rồi đuổi học Anh Tử là xong ngay.

Thầy Dương lắc đầu nói.

- Không được! Đó là hành động trẻ con. Làm vậy chẳng những không hạ được địch mà còn làm nguy hại đến bản thân. Chúng ta hiện nay giống như cá nằm trên thớt. Nếu các bạn tinh ý một chút sẽ thấy thầy hiệu trưởng hiện nay chỉ là bù nhìn. Uông Đông Nguyên mới là người lãnh đạo. Hắn chỉ cần nói một tiếng là thầy hiệu trưởng sẽ bị bãi chức. Anh Tử chỉ cần về báo cha một tiếng là các em sẽ bị đuổi học. Chính Uông Đông Nguyên là người được Khuyển Đường Quang Hùng phái đến đây để giám sát hành động của thầy trò ta.

Cao Triết Huê nông nổi dấm tay xuống bàn, nói

- Chẳng lẽ bọn họ có quyền sinh sát còn chúng ta phải nằm yên chịu trận?

Thầy Dương nhìn Huê cười, hỏi.

- Vậy theo cậu thì mình phải làm sao đây?

- Diệt hết tất cả bọn chúng!

Thầy Dương suy nghĩ rồi lắc đầu nói.

- Hành động hồ đồ chỉ khiến trường chúng ta bị đóng cửa sớm rồi các em bị đuổi học chẳng ích lợi gì.

- Nếu trường bị đóng cửa thì ta sẽ vào rừng theo du kích!

- Theo du kích? Ai sẽ chấp nhận các em?

- Chúng em sẽ đi tìm, bất luận vị lãnh đạo du kích nào. Trương Quốc Uy, Ngô Nhân Kiệt, Giang Chí Quân hoặc Hồ Tam cũng được. Miễn

ai chịu nhận là chúng em theo.

Thầy Dương đưa tay vuốt râu, cười nói.

- Tại sao đánh giá thấp mình như vậy? Chỉ làm một du kích bình thường thôi ư? Các em có học, nhà trường đào tạo các em, mục đích là để các em gánh vác việc lớn sau này cho đất nước.

Dương Sơn đỡ lời.

- Em nghĩ làm gì miễn ích lợi cho đất nước cũng được. Vả lại khi vào du kích rồi, Trương Quốc Uy rồi sẽ huấn luyện giúp chúng em chẳng khó khăn gì.

Thầy Dương cười

- Thế em biết ông Trương Quốc Uy bây giờ ở đâu không?

- Chúng em quyết tâm thì sẽ tìm được ông ta thôi.

Thầy Dương nói

- Tôi nghe nói ông ấy không còn ở ngoài mặt trận nữa mà đã về hậu phương rồi.

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Em không tin! Du kích đang cần ông ta. Có thể Trương Quốc Uy không sát cánh cùng đội du kích, nhưng họ vẫn nhận chỉ thị đều đặn từ ông ta để hành động.

Dương Sơn gật đầu.

- Vâng, ông ta là một nhân vật thần bí. Nghe nói lúc thì hoá thành thương gia, lúc làm người lao động để thâm nhập vào hàng ngũ địch dò la tin tức. Có khi lại biến thành lính Nhật. Sự xuất quỷ nhập thần của ông Trương làm kẻ địch hoang mang. Nghe nói nhiều trận đánh thành công đều là nhờ kế hoạch của ông Trương vạch sẵn.

Thầy Dương gật đầu

- Đúng vậy. Các em cũng thấy đấy, làm việc gì muốn thành công phải sơ thảo kế hoạch trước, chứ không thể ỷ lại vào sức mạnh mà húc đầu vào làm ngay. Các em cũng vậy. Các em có học chứ không phải là kẻ thất phu. Muốn cống hiến khi đất nước cần đến thì bây giờ phải cố học tập đợi chờ. Tôi mà là Trương Quốc Uy, tôi sẽ không để cho các em hy sinh tánh mạng một cách vô bổ đâu.

Mọi người nghe thầy Dương nói rồi ngẫm nghĩ lại bản thân. Rõ ràng chúng tôi chưa trưởng thành.

Thầy Dương tiếp.

- Tôi khinh ghét Uông Đông Nguyên và Anh Tử hơn các bạn nhiều. Vì sự hiện diện của họ dưới mái trường của chúng ta nhắc nhở ta hiện đang sống dưới ách thống trị của quân phiệt Nhật. Học tiếng Nhật không phải là điều xấu. Có điều bị bắt buộc học để giúp họ thống trị dân tộc là một điều tai hại. Trong thời bình, người nước ngoài đến nước ta học văn hoá ta là một điều khuyến khích. Ngày xưa tôi cũng đã từng sang Nhật học, học lấy cái hay của họ để bổ khuyết cho cái dở của chúng ta. Chuyện đó là rất tốt đấy chứ? Nhưng mà...

Thầy Dương tiếp

- Một điều quan trọng nhất là: Dù có học tiếng Nhật ta cũng phải giữ vững quan điểm lập trường. Phải biết có thể nào ta vẫn là con dân Trung Quốc. Anh chị em du kích chiến đấu ngoài mặt trận cũng chỉ vì chúng ta. Vì vậy các em phải cố gắng học, đó cũng là một cách để chiến đấu. Và để chống lại chiến tranh tâm lý của kẻ thù, chúng ta cũng cần có chút thủ đoạn...

Dương Sơn nghe vậy nói

- Em nghĩ ra rồi. Phải chặn lại sự xâm nhập của kẻ thù bằng cách ngăn không để họ tiếp xúc với ta. Chẳng hạn như phao tin bánh kẹo của Anh Tử có độc.

Thầy Dương lắc đầu

- Không được! Nếu kiểm nghiệm không đúng thì chúng ta sẽ mất uy tín.

Lưu Đại Khôi chậm rãi đứng dậy.

- Theo tôi nghĩ chúng ta cắt người phụ trách việc nước uống, cứu thương. Lúc đó Anh Tử không có việc làm sẽ tự động rút lui.

Thầy Dương suy nghĩ

- Đó là một cách. Nhưng chỉ e rằng lúc đó Anh Tử chẳng có việc lại quấy rầy chúng ta nhiều hơn.

Huê nói

- Vậy thì chúng ta cố gắng hoàn thành công trình sớm. Công việc khẩn trương thì sẽ chẳng ai có thời gian nghe cô ta nói.

Nhưng tất cả ý kiến lần lượt bị thầy Dương bác cả.

Thầy nói với Ngô Hán Thanh

- Hán Thanh! Cậu là đại biểu học sinh trong trường, cậu có ý kiến đi chứ?

Ngô Hán Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói

- Thưa thầy, em thấy sự việc này thầy có thể giúp được. Chẳng hạn thầy bắt cô ấy đến lớp, bài vở nhiều đương nhiên Anh Tử phải học không có thời gian đến với bọn em.

Thầy Dương lắc đầu

- Chuyện đó tôi cũng có nghĩ tới. Nhưng không hợp lý. Mọi người lao động sao chỉ có Anh Tử học? Đừng quên Anh Tử là một học sinh xuất sắc. Bài vở chẳng kém ai cả nhé.

Ngô Hán Thanh gãi đầu

- Như vậy em chịu thua.

Thầy Dương suy nghĩ một chút rồi hỏi

- Trong lớp Anh Tử thân với ai nhất?

Dương Sơn quay đầu nhìn tôi

- Bạn ngồi gần cô ả nhất thì hẳn thân với cô ta nhất rồi?

Tôi nghe hỏi giật mình, thầy Dương trấn an.

- Điều đó không có gì đâu mà sợ, nhưng tôi hỏi Anh Tử là người thích ai nhất cơ.

Lưu Đại Khôi suy nghĩ rồi nói.

Ngô Hán Thanh! Em thấy cô ta thường mượn vở Hán Thanh.

Tôi mừng rỡ tán đồng.

- Đúng đấy.

Ngô Hán Thanh nói.

- Tôi chỉ cho cô ta mượn vở chứ nào có chuyện riêng tư gì với Anh Tử đâu?

Thầy Dương nói

- Dù có chuyện riêng tư cũng không thành vấn đề. Khi công tác

trong lòng địch càng tiếp cận được kẻ địch càng dễ hoạt động.

Và rồi thầy đứng dậy nói.

- Thôi tôi để các em thảo luận. Nhớ đấy, phải tìm một biện pháp hữu hiệu nhưng ôn hoà, đừng quá đáng để kẻ địch lưu ý.

Rồi thầy bước tới bên tủ, lấy bọc thóc ra sân để cung cấp cho đàn bò câu yêu quý của thầy.

Còn lại chúng tôi đã thảo luận sôi nổi, sau cùng có một sự phân công thành hành động như sau: Lưu Đại Khôi phụ trách tổ chức, Dương Sơn tuyên truyền, tôi thì giám sát hành vi của Anh Tử.

Sau khi thầy Dương cho bò câu ăn xong quay về, chúng tôi mang kế hoạch đã định ra báo cáo lại cho ông nghe. Ông gật đầu tán thành và nói.

- Thôi được! Các em về đi.

Nhưng khi chúng tôi chào thầy định ra về thì thầy đã ngăn lại bảo.

- Hãy ghi nhớ cuộc nói chuyện hôm nay và không được tiết lộ cho bất cứ người nào khác biết, nếu các cậu là người yêu nước.

- Dạ!

Chúng tôi đồng thanh đáp. Thầy Dương nhìn Ngô Hán Thanh chột nói

- Hôm nay hình như em có gì không vui. Thôi hãy nán lại đây giúp tôi làm chút việc, đây là chép lại giùm tôi một ít bài văn. Còn cái tổ cậu vừa được giao thì tạm để Cao Triết Huê đảm trách đi nhé!

Khi bọn tôi ra đến nơi lao động thì nghe tiếng vỗ tay ầm ĩ của các bạn, thì ra Anh Tử đang hát dân ca Nhật Bản giúp vui.

Từ Túc
Tháng Ngày Có Em
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 6

Hoa Anh túc!

Hoa Anh túc!

Nở rộ mời chào khắp mọi nơi

Hỡi loài ong bướm đừng khinh suất

Sa chân 1 phút hận một đời

*

Hoa Anh túc!

Hoa Anh túc!

Sắc nước hương trời, lòng dạ đen

Nhà thơ mê mệt nên sinh bệnh

Để kẻ xấu kia hả hê cười

*

Hoa Anh túc!

Hoa Anh túc!

Người chính là chồn là quỷ ma

Là loài thú dữ gây tai vạ

Đó chính là cô gái Nhật trường ta

Đây là bài hát Dương Sơn soạn. Và hoa anh túc trong bài đương nhiên là chỉ Anh Tử.

Các bạn trong lớp tôi đương nhiên là không tin điều Dương Sơn bịa đặt – kẹo bánh Anh Tử mạng lại cho có độc, nhưng mọi người cũng không dám

ăn nữa vì sợ các món quà bánh kia mua chuộc lòng yêu nước của mình.

Sau bữa họp đó. Việc trà nước cứu thương, Lưu Đại Khôi giao cho Mộc Ly Tô Huệ Vân và Vương Ngọc Anh đảm trách. Liễu Ngạn Phong thì phụ trách phần ca hát giải khuây. Bài hát giúp vui phần lớn là những bài ca yêu nước, chống giặc.

Thế là bao nhiêu tình cảm Anh Tử dày công xây đắp đã tan thành mây khói. Sự rĩ tai vận động của Dương Sơn đã khiến mọi người e dè với Anh Tử. Tôn Thắng Nam từ lúc nào đến giờ đã ác cảm với Anh Tử được dịp nói xấu Anh Tử nhiều hơn. Nào là Anh Tử giả nhân giả nghĩa, những bài Anh Tử hát không đúng đắn có ý mê hoặc các nam sinh. Thậm chí chê cả cái đẹp của Anh Tử. Nào là nước da tái xanh như kẻ suy nhược. Má hồng có được chẳng qua là vì đánh phấn. Eo nhỏ quá coi chừng rất dễ đau ruột. Bộ ngực to chỉ để khiêu khích đàn ông. Nhưng điều mà Tôn Thắng Nam tâm đắc nhất là Anh Tử lùn hơn cô nàng đến cả một cái trán.

Vì tướng tá giống đàn ông nên Tôn Thắng Nam không dám so sánh Anh Tử với mình. Cô chỉ nói Anh Tử không thâm trầm bằng Mộc Ly. Không thật thà như Tô Huệ Văn. Yếu đuối, nếu ra sân vận động đương nhiên bị cô ta ăn bứt.

Anh Tử bị gán cho biệt hiệu ác độc – Hoa anh túc (hoa á phiện). Rồi bị phỉ báng, boi nhọ một cách bất công. Nhưng có lẽ Anh Tử không biết. Vì đã mấy ngày qua nghe nói cô ấy bị cảm, nên không thể đến chỗ bọn tôi lao động.

Thầy Dương thấy kế hoạch của chúng tôi khởi đầu đã có tác dụng nên rất hài lòng. Công việc của chúng tôi vì thế mà hoàn thành sớm hơn hoạch định hai hôm.

*

Thành quả sau hai tuần lao động là vườn hoa đã có bộ mặt mới. Những cây hoa xinh xắn thay thế cho những cành già cỗi trong vườn cũ. Cỏ dại lại được dẹp sạch, nguồn gốc được khai thông dẫn đến hồ sen trong vắt. Ngôi lầu chuông được quét vôi đã có dáng dấp mới trang trọng hơn. Nhờ vậy mà tiếng chuông như ngân vang hơn vào mỗi buổi sáng sớm.

Khi công việc hoàn tất, nhà trường đã tổ chức lễ hoàn công ăn mừng. Ông hiệu trưởng đã biểu dương “tinh thần lao động của chúng tôi và nhấn mạnh ý nghĩa chuyện lấy công chuộc tội”. Thầy Dương cũng khen ngợi “tinh thần đoàn kết”. Thầy Uông chỉ phát biểu mấy câu chúc mừng rồi lấy lý do bận việc cáo từ. Sau khi nghi lễ kết thúc, bọn hiến binh Nhật cử đoàn chiếu phim đến. Dương nhiên là phim chẳng hợp với khẩu vị bọn tôi, nên từng đưa một lạng lễ rút lui khỏi giảng đường.

Ra đến bên ngoài, đêm lạnh lẽ. Ánh trăng khuyết nghiêng nghiêng trên đỉnh lầu. Cỏ cây hoa lá tỏa hương làm không khí thấm đậm một màu tinh khiết.

Tính tôi rất thích sự tĩnh lặng, nhất là cái tĩnh lặng của ban đêm. Được cũng hai người bạn thân thủ bộ vừa tâm sự dưới ánh trăng thì tuyệt biết bao. Vậy mà hôm nay, trong cái vắng lặng tĩnh mịch này tôi lại nảy sinh một chút cảm hoài. Tôi nghĩ đến đất nước, đến thân phận con người, đến bản thân mà không vui nổi.

Thế là tôi quay về ký túc xá. Giờ này ở ký túc xá cũng không có lấy một bóng người, tôi tắt đèn rồi leo lên giường ngủ.

Trong cơn mơ màng, tôi nghe có tiếng bước chân rất khẽ bên ngoài. Tôi nghĩ có lẽ là ông giám thị đang đi kiểm soát những đứa học sinh bỏ lễ không dự, nên nằm yên chẳng dám động đậy. Tiếng bước tới gần hơn rồi dừng lại bên song cửa sổ. Kế đó là tiếng huýt sáo. Hay là Dương Sơn đã phát hiện ra chuyện tôi bỏ xem chiếu bóng, nên đến chọc phá? Tôi cố giả

tiếng ngáy thật đều.

Sau đó tiếng chân bước tới cạnh giường, rồi một bàn tay vuốt nhẹ lên mặt tôi.

- Anh Hán Thanh! Anh ngủ rồi à?

Tiếng của con gái chứ không phải của Dương Sơn. Ai vậy? Tôi cố gồng mình nằm yên. Nhưng không được, người đó đã kề sát mặt xuống má và môi tôi.

Tôi không chịu được nữa, ngồi bật dậy hỏi.

- Ai!

- Á!...

Cái bóng đen kia hoảng hồn la lên rồi quay đầu bỏ chạy. Đến khi tôi sửa soạn lại quần áo chạy ra thì cái bóng đen kia đã biến mất trong rừng cây.

Có lẽ là Tôn Thăng Nam tỏ tình với Ngô Hán Thanh chăng? Tôi nghĩ chỉ có cô ấy mới đủ can đảm đi vào ký túc xá nam. Nhưng đây có phải là cuộc hẹn hò sắp đặt trước? Hay chỉ là một cuộc viếng thăm bất ngờ? Tôi nhớ lại những cái vuốt ve ban nãy mà vẫn cảm thấy nóng bỏng.

Sự tò mò khiến tôi đi theo vết chân cũ. Ra đến hoa viên nhà trường vẫn chẳng thấy ai. Đang ngơ ngẩn chợt tôi thấy có bóng người ngồi trên thuyền ở hồ sen. Một người cầm sào, một người lái. Chiếc thuyền đang hướng về phía bụi rậm. Tôi định đuổi theo nhìn cho rõ là ai, thì thấy một bóng người từ phía sau hòn giả sơn bước ra.

- Chào thầy ạ.

Tôi lúng túng chào người vừa xuất hiện, đó là thầy Uông Đông Nguyên. Thầy Nguyên thấy tôi cũng ngạc nhiên không kém.

- Tại sao không ở trong đây xem chiếu phim? Em ra đây làm gì?

Tôi lúng túng.

- Dạ trong ấy nóng quá, em định ra đây hít thở không khí tươi mát.

- Thế em có thấy Anh Tử đâu không?

- Dạ, không thấy, mấy hôm nay nghe nói cô ấy bệnh.

Thầy Nguyên gật đầu.

-Đứng. Bệnh mà chẳng chịu nằm nhà nghỉ. Mấy hôm rày đêm nào cũng đi đến khuya.

Rồi như cảm thấy mình hơi điều gì ông tiếp.

- Tôi từ nhà Anh Tử ra. Nghe cô ấy ra đây hóng mát, nên tôi cũng ra đây. Hay là cô ấy xem chiếu bóng.

Tôi nhìn đồng hồ.

- Có thể lắm, và phim cũng sắp hết rồi.

Thầy Ưông gật đầu rồi bước tới cạnh hồ sen, đưa mắt nhìn ra ngoài hồ.

Chỉ một lúc sau, ánh đèn trong giảng đường bật sáng, rồi những học sinh xem phim đổ tủa ra, trong đó có Dương Sơn và Vương Ngọc Anh.

Tôi hỏi.

- Dương Sơn, mi có thấy Anh Tử đâu không?

Vương Ngọc Anh nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

- Anh Tử đang bệnh nằm ở nhà cô ấy. Chớ sao anh lại hỏi?

Tôi lắc đầu.

- Thầy Nguyên đang tìm cô ấy chứ không phải tôi.

Dương Sơn nhổ nước bọt nói khề.

- Đúng là... không biết ngược.

Vương Ngọc Anh thì trừng mắt với tôi.

- Anh rõ là hay lo chuyện bao đồng, tốt hơn là nên đến an ủi Tôn Thắng Nam đi. Cô ả đang khóc đỏ cả mặt. Nghe nói Ngô Hán Thanh hẹn người ta rồi cho người ta leo cây.

Lời của Vương Ngọc Anh làm tôi giật mình. Vậy ra cô gái đã hôn tôi là... Nếu thật vậy thì thật lợm giọng. Tôi gặng hỏi.

- Cô chắc vậy chứ? Thế còn Ngô Hán Thanh hiện ở đâu? Dương Sơn thấy vậy kéo tôi qua một bên, kề tai nói nhỏ.

- Ngô Hán Thanh đang ở trong phòng thầy Dương, nhưng đừng tiết lộ chuyện này cho Tôn Thắng Nam. Cô ấy là người không biết giữ mồm giữ miệng đâu.

Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện đó có gì bí mật đâu mà phải giấu? Tài liệu này nghe nói viết lâu

lắm rồi mà? Sao mãi đến bây giờ chưa xong?

Dương Sơn trừng mắt.

- Sao mi tối dạ quá vậy? Tài liệu là những truyền đơn chống Nhật đấy. Chuyện này mình ta với người biết thôi.

Tôi mới vỡ lẽ ra, hèn gì lúc gần đây rất ít khi gặp mặt Thanh. Hắn đang làm công tác bí mật quan trọng. Vậy mà... lại vẫn không yên thân được với tình yêu/

*

Đêm đó tôi đã mất ngủ.

Mất ngủ vì chuyện bị cô gái hôn lầm. Ngỡ tôi là Ngô Hán Thanh. Theo lời Vương Ngọc Anh thì cô ta chính là Tôn Thắng Nam. Nhưng theo trực giác của tôi thì chắc chắn không phải. Vì những gót chân nhẹ nhàng, giọng nói êm ái. Vậy làm sao là Tôn Thắng Nam được chứ. Chẳng lẽ khi ta yêu thì mọi thứ lại thay đổi? Nhưng vậy thì vô lý. Vì khi tôi đến an ủi cô ta thì mọi thứ đâu có gì khác. Vẫn những cái giậm chân rầm rầm, lời trách cứ ồn ồn chẳng hề có một âm thanh êm dịu.

Vậy cô nàng đó là ai? Mục Ly? Tô Huệ Vân? Vương Ngọc Anh? Càng không đúng. Ai cũng có người yêu. Và lại trong suốt buổi chiều, họ vẫn có mặt. Điều này Lưu Đại Khôi, Cao Triết Huệ và Dương Sơn đều xác nhận. Bằng phương pháp loại suy tôi nghĩ chỉ có Khuyển Đường Anh Tử. Chuyện đó xét kỹ càng vô lý. Vì mối liên hệ giữa Anh Tử và thầy Ưông Đông Nguyên thế nào, cả trường đều biết rõ cơ mà?

Từ Tắc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 7

Chuyện thắc mắc vẫn còn đó.

Một tuần lễ sau Anh Tử mới quay trở lại lớp học.

Cô nàng chẳng tươi tắn như xưa. Thần sắc hốc hác như chưa qua khỏi bệnh. Theo tinh thần buổi họp hôm trước, bốn phận tôi là theo dõi Anh Tử, nên tôi phải đặc biệt chú ý đến nàng. Chuyện đó với tôi cũng không mấy khó khăn, vì tôi ngồi cạnh Anh Tử. Nhất cử nhất động của Anh Tử trong lớp tôi dễ dàng nhận biết và có thể báo cáo lại với thầy Dương sau giờ học. Đó là chuyện cụ thể. Riêng về cái sự việc xảy ra đêm hôm nọ, thì tuy có thắc mắc, ngờ vực, nhưng tôi không dám nói lại cho thầy nghe.

Trong lớp, tôi chưa hề ra mặt đả kích, nên tình cảm Anh Tử dành cho tôi khá đặc biệt. Anh Tử chưa nghi ngờ gì tôi và vai trò tôi vì có sự tán đồng của mọi người nên tôi cũng không bị ai công kích.

Nhận xét đầu tiên của tôi là sau cơn bệnh đi học lại Anh Tử có một chút thay đổi. Nàng không còn tươi cười hồn nhiên như xưa. Trái lại hay ngồi tư lự. Nhiều lúc tôi thấy cả chuyện Anh Tử lặng lẽ khóc.

Phải chăng Anh Tử sợ bị chúng tôi báo thù chuyện bị phạt lao động ngày nào? Hay là vì Anh Tử có chuyện buồn riêng tư ở gia đình? Mọi thứ đều không có cơ sở. Chuyện chúng tôi bị phạt là vì dám lớn tiếng với thầy Ưông. Còn ở gia đình, Khuyến Dưỡng Quang Hùng mất vợ từ lâu nên cứng Anh Tử như cứng trứng. Còn đám Hán gian nịnh bợ thì khỏi nói, nịnh bợ với nàng hơn cả cha mẹ ruột. Vậy thì sự việc này chắc có liên hệ đến sức khỏe đây. Vì trước đó tôi đã đọc qua một quyển sinh lí học. Nơi người con

gái khi đến tuổi dậy thì thường thay đổi tính nết. Đa sầu đa cảm, buồn vui thất thường. Có lẽ điều này đúng hơn. Vì lúc gần đây tôi thấy Anh Tử đã biến thành một thiếu nữ duyên dáng lak thường.

Cũng có thể đây là hiện tượng tình yêu? Nhưng tình yêu thường mang đến cho người ta sự rạng rỡ yêu đời, chứ làm sao lại khiến Anh Tử ủ rũ, buồn rầu như vậy ?

Và không hẹn mà gặp, chúng tôi dồn hết tâm trí vào sự thay đổi tình cảm của Anh Tử.

Sau khi Mục Điền Thanh vì yêu mà bệnh nặng, chúng tôi ai cũng cảnh giác không dám sa chân vào đường tình. Nhất là với Anh Tử, nhưng không phải vì thế mà chúng tôi không để tâm đến tình cảm Anh Tử.

Giữa Anh Tử và thầy Uông Đông Nguyên tình cảm đương nhiên là khăng khít hơn với bọn tôi. Tuổi tác của Uông Đông Nguyên cũng cân xứng với Anh Tử. Họ có thể là một đôi uyên ương lý tưởng. Có điều đứng về phương diện tinh thần thì thầy Uông quả là không xứng với cái trong sáng hồn nhiên của Anh Tử.

Đó là chuyện những hôm trước. Nhưng từ ngày lao động đến giờ thì bọn tôi thấy Ngô Hán Thanh và Anh Tử thân mật hẳn lên. Nhiều lúc Ngô Hán Thanh còn có vẻ như có ý che chở cho Anh Tử trong lúc thảo luận.

Đứng riêng về phương diện tình cảm khách quan so sánh. Ngô Hán Thanh có vẻ vượt trội hơn thầy Uông. Có điều giữa Hán Thanh và Anh Tử khó có thể gặp nhau vì tư tưởng họ hoàn toàn cách biệt.

Nhưng trong sự việc Anh Tử sầu não, chúng tôi lại phát hiện một điều. Ngô Hán Thanh cũng có vẻ không bình thường, trốn tránh mọi người, dễ nổi nóng, nhất là với Tôn Thắng Nam.

Tôi đem nhận xét này ra báo cáo với cái “ đoàn thể nhỏ ” của chúng tôi, không ngờ bị Dương Sơn phê bình là tại sao lại quan tâm đến chuyện tình cảm nhỏ nhặt đó. Để tâm trí tập trung vào chuyện đại sự tốt hơn.

Lưu Đại Khôi thì quan điểm rộng rãi hơn, cho đó chẳng qua là vì một cú sốc tình cảm sau đó bị chúng tôi kích bác. Dương Sơn không chịu nói, biết đâu đó là một sự bứt rứt của lương tâm, vì bị Uông Đông Nguyên ép phải làm một chuyện gì đó mà lương tâm không cho phép ?

Nghĩ vậy, nên sau đó tôi đã quan sát Anh Tử kỹ hơn. Riêng về kỹ thuật này, thầy Dương đã từng chỉ cho tôi nhiều biện pháp để có thể trinh sát kẻ địch mà không bị phát hiện. Ông còn bạo dạn hơn bằng cách trao cho tôi một chiếc ống nhòm xa, và bảo tôi thỉnh thoảng hãy đến cạnh đồn bắt địch theo dõi sự dịch chuyển của lính Nhật.

Anh Tử không ở ký túc xá như bọn tôi, mà ở trong tòa biệt thự to của một vị quan cao cấp trước đó đã bỏ đi. Quân Nhật đến chiếm cứ và trở thành công thự dành cho Khuyển Đường Quang Hùng.

Nơi đẹp nhất của thị xã là nơi dành cho kẻ thù trú ngụ.

Mỗi ngày, tan học về, tôi đều nán chờ Anh Tử về mới về sau. Nhờ đó tôi phát hiện một điều, đấy là ngày ngày thầy Uông Đông Nguyên đều đón cô nàng dọc đường để đưa về. Trên đường họ trao đổi nhau điều gì đó bằng tiếng Nhật nên tôi nghe không rõ.

Tôi đem sự việc này, báo cáo lại thầy Dương. Ông ấy đã thay đổi chiến lược. Bắt tôi phải về sớm hơn. Khoảng đường từ trường đến nhà Anh Tử có một khu rừng phong. Thầy Dương dặn tôi phải núp vào đấy và cố lắng nghe xem họ trao đổi nhau điều gì.

Đây là một chuyện khá căng thẳng. Vì khoảng đường đó có lính Nhật đứng

gác nghiêm ngặt. Chỉ có nước vào rừng phong bằng cách giả dạng như đi bắt dế hay thả diều.

Tôi bắt đầu thi hành sứ mệnh.

Trời vừa sụp tối thì tôi có mặt ở rừng phong. Ngồi trong lùm cây khoảng năm phút thì Anh Tử và Uông Đông Nguyên xuất hiện. Nhưng lần này chẳng có gì lạ. Anh Tử yên lặng đi trước, còn Uông Đông Nguyên với vẻ mặt thiếu ngủ đi sau. Cả hai chẳng nói với nhau điều gì cả. Tôi cảm thấy thất vọng thì Anh Tử dừng lại, tôi giật mình, tưởng là mình bị phát hiện, nhưng Anh Tử chỉ ngồi xuống bãi cỏ, cách chỗ tôi núp không bao xa. Nói với Uông Đông Nguyên bằng một giọng buồn buồn.

- Thầy về trước đi. Em mệt quá, muốn ngồi lại đây nghỉ một lúc. Lá đỏ đẹp quá.

Uông Đông Nguyên vẫn đứng yên cười.

- Ngày nào cũng đi ngang đây, ngắm cảnh mãi không chán sao mà ngồi lại ngắm. Lá đỏ thì có gì đẹp mà ngắm. Nhìn nó tôi liên tưởng đến mùa thu cuộc đời. Buồn lắm.

- Em thì không nghĩ đến điều đó, mà một cái khác.

Tiếng Uông Đông Nguyên hỏi.

- Cô có nhớ đến quê hương của mình ?

Anh Tử lắc đầu.

- Em sinh ra và lớn lên ở đây nước này nên không có quê hương.

Anh Tử lặng yên một chút thở dài nói.

- Có lẽ rồi một ngày nào đó chúng em rồi phải rời khỏi đất nước này. Lúc đó chắc em sẽ nhớ lắm.

Uông Đông Nguyên kinh ngạc.

- Cha cô chưa được lệnh đổi đi nơi khác ?

- Không phải. Nhưng em nghĩ cha em là quân nhân, trong chiến tranh sẽ chuyển dịch luôn. Từ trước đến giờ có bao giờ em ở lại một nơi quá một năm đâu?

Anh Tử nói và cúi xuống nhặt một chiếc lá, tiếp.

- Lá cỏ được rụng về cội. Còn em thân trôi giạt chẳng có nơi dừng.
Uông Đông Nguyên gật đầu, hiểu.

- Có lẽ.

Rồi hai người tiếp tục yên lặng. Lúc đó tôi mới nhớ ra lời dặn dò của thầy Dương là phải thăm dò sự chuyển quân của Nhật, nên cố nín thở lắng nghe. Tiếng thầy Uông vang lên.

- Cô còn quá trẻ sao lại có tư tưởng chán đời như vậy?

Và để phá tan cái không khí nặng nề, thầy Uông bắt đầu nói sang chuyện khác. Điều đó làm tôi thất vọng, tôi rướn người nhìn qua, thấy thầy Uông ngồi xuống cạnh Anh Tử, hỏi.

- Chuyện của chúng ta, em có nói lại cho cha biết chưa?

Anh Tử có vẻ giật mình.

- Chuyện gì? Em không hiểu thầy nói gì cả.

Thầy Uông thở dài.

- Chẳng lẽ em còn chưa hiểu tấm lòng của tôi? Sao nói thế?

Tôi chợt hiểu thì ra thầy Uông đang tỏ tình với Anh Tử đây. Tôi cố mở to mắt ra nhìn. Anh Tử vẽ vẽ gì trên cỏ nói.

- Em chưa tính gì hết. Em cảm thấy mình còn quá nhỏ... Đợi đến bao giờ học xong đại học em sẽ tính sau.

Thầy Uông có vẻ bất mãn.

- Đến lúc đó e là mọi thứ đã đổi khác.

Anh Tử nói.

- Không chừng lúc đó không còn chiến tranh, cuộc đời sẽ tốt đẹp hơn. Bây giờ em hẳn là người lớn rồi.

Anh Tử suy nghĩ một chút tiếp.

- Không biết lúc đó em sẽ mặc áo gì? Xường xám hay là Kimono? Không thể mặc cùng lúc hai thứ được.

Uông Đông Nguyên cười nói.

- Cô đã mười bảy, mười tám tuổi nghĩa là không còn con nít đâu. Cô mặc áo nào tôi thấy cũng đẹp cả.

Anh Tử lắc đầu.

- Nhưng chẳng hiểu sao em cứ mong mọi người cứ coi mình là trẻ con. Làm người lớn coi bộ khổ quá. Đi học cha cũng bắt mặc Kimono chứ không cho mặc đồng phục nhà trường.

Cha em có vẻ kiểm soát em kỹ quá. Ngay cả chuyện ăn mặc ông ấy cũng quan tâm?

- Vâng, vì người bảo em mặc Kimono khiến người nhớ đến mẹ lúc còn trẻ. Em biết người vẫn còn nhớ mẹ em mặc dù lúc sau này người hay gắt gỏng.

Uông Đông Nguyên ngập ngừng nhìn Anh Tử, cười nói.

- Nghe nói trước khi lấy cha em, mẹ em có người yêu cũ là một người Trung Quốc, phải không?

Tôi đã đoán ra ẩn ý của thầy Uông. Chỉ nghe Anh Tử thở dài nói.

- Vâng, em cũng đã nhìn thấy ảnh mẹ chụp với người ấy. Nghe nói chuyện tình kia xảy ra khi hai nước Hoa Nhật còn thân thiện. Mãi sau khi cuộc chiến xảy ra, mối tình đó mới tan vỡ.

- Tại sao hai người không lấy nhau lại chia tay?

- Mẹ em có cho em xem qua bức thư tình cũ. Đó là lá thư già biệt, vì ông ấy yêu nước và đặt tổ quốc lên trên tình yêu.

Uông Đông Nguyên lắc đầu nói.

- Ông ta quả là nông nổi, cái gì cũng có giải pháp cứu cánh. Yêu nước là một chuyện, tình yêu là chuyện khác. Còn nếu thấy không giải quyết được thì đừng yêu. Về nước mà làm gì. Ở lại Nhật thì mọi thứ vẫn vẹn toàn.

Anh Tử lắc đầu.

- Chính mẹ em vì quá yêu ông ấy mới khuyên ông ta rời Nhật về nước.

- Sao lạ vậy? À, tôi hiểu rồi. Có phải vì cha em hiện nay đã sử dụng vũ lực để chiếm đoạt mẹ em, đuổi ông ta đi?

Anh Tử lại lắc đầu.

- Không, cha em không phải hạng người đe dọa như thế. Sự thật ra giữa mẹ và cha đã thâm giao từ buổi ấu thơ. Phải nói là người đàn ông kia

đã cưỡng đoạt mẹ trên tay cha. Sau đó hai người đàn ông đã giải quyết sự việc bằng chuyện quyết đấu. Giữa lúc tình thế căng thẳng thì mẹ em chạy đến thế là hai người đã để mẹ em lựa chọn. Kết quả mẹ đã chọn cha!

- Tại sao mẹ em lại yêu một người mà lại lấy người không yêu làm chồng? Phải chăng vì không muốn người mình yêu bị chết mà hy sinh?

Anh Tử thở dài, ngừng một chút rồi nói.

- Có một lý do khác là sự hiện diện của em. Vì có một hôm khi cha em uống rượu say đã tiết lộ một điều, đấy là sau khi hai người thành hôn và sinh em xong, mẹ em đã có ý định tự sát!

- Vậy mà có lời đồn ông Khuyến Đường Quang Hùng đã giết vợ trong một cơn say?

- Nhưng cha em lại bảo chính người đàn ông Trung Quốc kia mới là kẻ khiến mẹ em tự sát!

Anh Tử nói. Uông Đông Nguyên ngạc nhiên.

- Thế là thế nào?

- Sự việc là như thế này. Khi người đàn ông Trung Quốc kia sắp về nước, ông ta để lại cho mẹ em một bức thư. Ông chẳng những không cảm thông nỗi xkhoor tâm của mẹ em mà còn trách móc và nói sẽ ở độc thân như vậy cho đến bao giờ mẹ em chết đi. Chính vì cái câu nói đó mà mẹ em mới tự tử. Và cha em tức giận mới xin tình nguyện sang Trung Quốc. Mục đích là để tìm người đàn ông vô tình đó.

- Biết đâu người đàn ông kia cũng thù hận cha em? Nhưng tôi thấy trong chuyện này, cái nguyên do sâu xa là chiến tranh, là thù hận dân tộc.

Anh Tử cắt ngang.

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. Chỉ mong những tấm thảm kịch này không còn tiếp tục xảy ra.

Uông Đông Nguyên cười nói.

- Đúng! Tôi cũng mong như vậy và nếu có chuyện xảy ra thì mong đó là chuyện vui thôi.

Tôi Uông Đông Nguyên hỏi.

- Học ở đây em có thấy thích không?

Anh Tử gật đầu.

- Thích chứ!

- Nhưng em vẫn thích họ! Em mong là một thời gian nữa họ sẽ hiểu và sẽ có cảm tình với em.

- Chuyện này có lẽ hơi khó đấy. Vì họ nghe đồn Điền Mục Thanh bệnh nguyên nhân vì em.

Anh Tử có vẻ bối rối.

- Đó chẳng qua là chuyện hiểu lầm. Có điều em vẫn có cảm tình với Điền Mục Thanh đấy chứ. Tư tưởng có nhiều chỗ tương đồng. Có điều em không yêu anh ta.

- Nghe nói hình như anh ta làm rất nhiều thư tình cho em>

- Cũng là chuyện hiểu lầm. Chỉ quý nhau thôi.

- Thì bước đầu là quý mến nhau. Sau đó yêu mấy hồi!

Anh Tử cười.

- Chuyện tình yêu khó có thể giải thích được. Có khi đứng không cùng một chiến tuyến vẫn có thể yêu nhau.

Uông Đông Nguyên cười theo.

- Cũng có thể lắm chứ?

Anh Tử cắt ngang.

- Thôi đừng nói đến chuyện này nữa.

Uông Đông Nguyên hỏi.

- Nghe nói thấy Dương chẳng có cảm tình với em?

Anh Tử lắc đầu.

- Chắc hẳn như vậy. Ông ấy là một phần tử nguy hiểm.

Anh Tử đưa mắt nhìn về rừng phong, nói.

- Em không thích nghe nói xấu người khác. A, mà giờ đã tối rồi thầy không bận chuyện gì ư? Hay là thầy về trước đi, em thích được ngồi một mình một lúc.

Uông Đông Nguyên ngạc nhiên.

- Cô cũng biết tối rồi, mà còn ngồi ở đây một mình làm gì?

Anh Tử chẳng trả lời, nói.

- Em muốn hái một vài cái lá đỏ. Thầy giúp em được không ?

Câu nói của Anh Tử khiến tôi giật mình. E là như thế sẽ khiến Uông Đông

Nguyên đi sâu vào rừng và như vậy sự hiện diện của tôi sẽ bị phát hiện ngay. Nhưng cũng may là thầy Ưng chỉ với tay lên hái mấy chiếc lá ven đường.

- Thôi đủ rồi, cảm ơn! - Anh Tử nói - Bây giờ em phải về nhà đây.

Anh Tử nguệch ngoạc vẽ thêm mấy hình dưới cát rồi đứng dậy.

Khi Anh Tử và Ưng Đông Nguyên đi rồi, tôi nhẹ nhàng bò ra khỏi bụi cỏ. Nhưng vừa mới bò được mấy bước tôi đã giật mình vì cái bóng đen lùm gần đó. Tôi suýt kêu lên thì nghe tiếng Ngô Hán Thanh nói.

- Tao đây! Đừng lộn xộn, coi chừng bọn Nhật trông thấy bây giờ. Tôi ngạc nhiên.

- Sao mi cũng có mặt ở đây?

Ngô Hán Thanh hỏi ngược.

- Thế còn người ?

- Tao chỉ làm theo lệnh thầy Dương.

Tôi nói, Ngô Hán Thanh gật đầu.

- Tao cũng vậy.

Hai đứa tôi bò ra chỗ Anh Tử ngồi ban nãy. Dưới ánh trăng. Tôi thấy hình vẽ ban nãy của Anh Tử là hai quả tim, một hình mặt trời sắp lặn và mấy con số ngoằn ngoèo. Tôi không biết Anh Tử viết những cái đó với mục đích gì. Trong khi Ngô Hán Thanh như nghĩ ra điều gì đó gật đầu cười. Rồi để đánh lạc sự chú ý của tôi, anh chàng nói :

- Thôi đi nhanh lên, kẻo có người trông thấy.

Quả thật xa xa có mấy bóng người. Tôi lấy ống nhòm ra nhìn, thì ra là Dương Sơn và Tôn Thắng Nam. Nhưng mỗi người lại đi về hướng khác nhau. Họ ra đây với mục đích gì? Tôi tự hỏi. Có lẽ cũng làm theo thầy Dương thôi.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 8

Trong lúc mọi người đều chú ý theo dõi hành vi của Anh Tử. Thì một sự việc quá sức tưởng tượng của tôi xảy ra.

Hôm ấy, Anh Tử lặng lẽ kẹp một lá thư vào vở qua cho tôi, mời tôi và Lưu Đại Khôi đến quán trà vắng khách ở hoa viên gần trường uống trà. Ngày hẹn: chủ nhật tới.

Tôi ngồi suy nghĩ mãi không biết Anh Tử lại định giở trò gì đây. Hay là cha cô nàng sắp chuyển công tác nên nàng muốn giã từ chúng tôi? Cũng có thể Anh Tử đã phát hiện được chuyện tôi theo dõi nàng nên muốn phủ đầu đe dọa? Cũng có thể Anh Tử mời chúng tôi để thăm dò khuynh hướng và tư tưởng bọn tôi.

Khi đem sự việc này ra bàn với Lưu Đại Khôi thì Khôi lại phản bác điều tôi đã nghi ngờ hết. Hẳn bảo có lẽ Anh Tử định nhờ chúng tôi giải thích giùm một bài toán hay chẳng qua mời uống trà chỉ để mua chuộc bọn tôi thôi.

Tôi báo cáo sự việc lên thầy Dương, thì thầy không phản đối. Thầy hỏi không nhân sự việc này để thăm dò đối phương, nhất là về phương diện tư tưởng. Có thể đây là một hình thức mà Khuyển Dưỡng Quang Hùng định dùng để xâm nhập chính trị vào nhà trường. Thầy Dương khuyên chúng tôi nên tương kế tựu kế để đánh lạc hướng Quang Hùng. Cũng trong dịp này thầy Dương yêu cầu chúng tôi thay đổi thái độ với Anh Tử. Thù ghét ra mặt là hành vi hạ sách, chẳng những không kết quả mà có khi bị tác động ngược.

Thế là buổi chiều chủ nhật, tôi và Đại Khôi đúng giờ hẹn đến quán. Nhìn

quanh chỉ thấy có một cô gái đội khăn ngồi ở góc quán. Đến gần mới biết là Anh Tử.

Anh Tử lột khăn xuống giải thích.

- Tôi ngại các bạn cùng lớp nhận thấy rồi lo ngộ nhận không tốt.

Tôi hiểu ra.

- Hèn gì Anh Tử chẳng ăn mặc lạ như thế này, trông như gái quê!

Anh Tử cười.

- Bây giờ tôi đã là thiếu nữ Trung Quốc rồi chứ?

- Giống lắm.

Anh Tử có vẻ suy nghĩ.

- Nếu mọi người chịu coi tôi là người Trung Quốc thì hay biết bao.

Lưu Đại Khôi nhớ đến lời thầy Dương hỏi.

- Cô không thích mặc Kimono nữa à?

Anh Tử đáp.

- Đương nhiên là thích. Tôi là người Nhật mà nhưng áo nào đẹp là cũng thích thôi. Vì vậy tôi cũng muốn người Trung Quốc yêu Kimono.

Lưu Đại Khôi cười.

- Chuyện đó rất có thể, nếu mọi người dẹp bỏ được óc dân tộc hẹp hòi, nhưng điều này có thể khó khi cô là người Nhật!

Anh Tử nghiêm mặt.

- Các anh vẫn có định kiến như họ nữa sao? Tôi thấy Nhật hay Trung Quốc đều có chung một nền văn hóa nguyên thủy. Chẳng lẽ Nhật và Trung Quốc rồi không dẹp bỏ được hận thù cứ mãi đối nghịch nhau?

- Có thể dẹp bỏ được, nếu có một bên bại.

- Tôi thì thấy thắng bại không thành vấn đề. Chiến tranh rồi có lúc phải kết thúc cũng như nhân sinh quan của con người. Có lúc cũng phải thay đổi.

Phải chăng Anh Tử đang triển khai kế hoạch chiêu dụ chúng tôi? Ý nghĩ đó khiến bọn tôi khó chịu. Lưu Đại Khôi xẵng giọng nói.

- Thôi đừng có nói chuyện chính trị ở đây. Tôi hỏi cô gọi chúng tôi đến đây có việc gì?

Anh Tử lắc đầu.

- Chẳng có việc gì cả. Chẳng qua vì trong lớp muốn nói chuyện riêng với các anh không được tự nhiên. Mà trong lớp lại chỉ có các anh coi tôi là bạn bè.

Lưu Đại Khôi liếc nhanh về phía tôi, rồi cười.

- Cũng đâu có gì. Lúc hay tin cô bệnh mà chúng tôi không đến thăm được, chuyện đó không phải bạn bè rồi. Nhưng xin Anh Tử miễn thứ cho. Vì chuyện vào dinh thự nhà cô không phải là chuyện dễ.

- Cảm ơn anh. – Anh Tử cảm động nói. – Anh nói câu đó tôi đã thấy mát lòng rồi. Lâu nay rồi cứ nghĩ mình quá cô độc. Không biết khi chết đi rồi, có ai là người nhỏ lệ vì tôi không?

Lời của Anh Tử làm tôi vô cùng xúc động. Tôi chưa kịp nói gì thì Lưu Đại Khôi đã lên tiếng.

- Tôi rất ân hận về thái độ của các bạn với cô, nhưng tôi nghĩ mọi thứ chỉ tại hiểu lầm. Có điều cô là người khá kiên nhẫn. Tôi nghĩ mặc dù cô là người Nhật nhưng cô đã đạt được chữ nhẫn của học thuyết Khổng Mạnh Trung Quốc.

- Cảm ơn anh – Anh Tử cười nói – Chuyện đó tôi không oán trách ai cả. Tôi chỉ nghĩ rằng mình cư xử với bạn bè chưa tốt nên mới bị hiểu lầm. Có lẽ tôi còn phải cố gắng hơn, từ tốn hơn. Như vật may ra các bạn mới không còn thành kiến tôi là con gái của kẻ thù! Nhưng từ tốn thế nào để được hòa nhập với mọi người, điều này hẳn phải nhờ hai anh chỉ bảo.

Lưu Đại Khôi lắc đầu nói.

- Chuyện này hoàn toàn bế tắc. Vì sự thù hận của hai dân tộc khó hòa giải trong một sớm một chiều. Nói rõ ra các bạn của chúng ta không có gì để thù hằn cá nhân cô, mà người họ căm thù là Khuyển Đường Quang Hùng, cha cô đấy.

- Nhưng cha tôi đâu có làm gì xấu?

- Nhưng ông ấy là sĩ quan Nhật, đang cầm đầu đội quân xâm lược chiếm lấy đất nước chúng tôi.

Anh Tử yên lặng. Lưu Đại Khôi lại tiếp.

- Vì vậy chuyện cô muốn vun đắp tình bạn với bọn tôi chẳng khác nào đã

tràng xe cát biển đông. Bao nhiêu sức lực bỏ ra chỉ một con sóng thôi là mọi thứ tan tành.

Anh Tử lắc đầu.

- Tôi không hiểu!

- Có gì mà không hiểu. – Lưu Đại Khôi lại tiếp – Ý tôi muốn nói là mọi cố gắng của cô sẽ vô ích, nó chẳng những không gây được thiện cảm với mọi người, mà còn khiến bạn bè ngờ vực.

- Tại sao vậy?

- Vì có người cho rằng có người đã chỉ thị cho cô thi hành công tác chiêu dụ trong trường.

- Ai? Thầy Nguyễn ư?

Lưu Đại Khôi gật đầu.

- Vâng, cô thông minh lắm, nhưng nếu thật là hắn làm việc đó thì không thể nào tha thứ được. Vì hắn là người Trung Quốc.

Anh Tử lắc đầu.

- Các anh lầm rồi! Thầy Nguyễn không phải là người xấu như các anh tưởng đâu.

Lưu Đại Khôi nghiêm nghị.

- Nếu như cô coi chúng tôi là bạn, thì tôi khuyên cô nên chú tâm và việc học nhiều hơn, ít nói, đừng phí thời gian vào chuyện lấy lòng bạn bè. Chuyện đó cô không thể nào thực hiện được đâu.

Anh Tử tránh ánh mắt của Khôi, lắc đầu nói.

- Tôi không tin là tình yêu không thể hóa giải hận thù. Hắn anh đã đọc chuyện Romeo và Juliette?

Chúng tôi gật đầu. Anh Tử tiếp:

- Đấy, máu của Romeo và Juliette đã hóa giải hận thù giữa hai giòng họ. Thì tại sao chúng ta không dựa vào đó mà xóa bỏ sự hận thù dân tộc.

Tôi yên lặng. Anh Tử tiếp.

- Tôi mong các anh giúp đỡ tôi. Nhất là anh Khôi, anh là trưởng lớp, anh nói các bạn hăn nghe theo. Tôi thật lòng muốn làm bạn với mọi người. Tôi tin là với thời gian các bạn rồi sẽ chuyển ý như anh Ngô Hán Thanh chẳng hạn.

Lời của Anh Tử khiến tôi nhớ đến cái buổi chiều ở rừng phong. Lưu Đại Khôi không biết chuyện đó, nên nói.

- Ai chứ Ngô Hán Thanh thì tôi chịu. Anh ấy là chủ tịch hội học sinh. Hắn là người rất khó lay chuyển.

- Tại sao?

- Vì hắn là người yêu nước sôi nổi nhất, nhiệt thành nhất.

Anh Tử nhíu mày.

- Người yêu nước vẫn có tình cảm chứ không phải là gỗ đá. Ngô Hán Thanh chắc chắn phải có gia đình, chị em?

- Ngô Hán Thanh không còn gia đình nên tình cảm dành hết cho tổ quốc. Nghe nói Ngô Hán Thanh đã mất cha mẹ từ nhỏ. Thanh và hai người anh được người thân nuôi nấng nên người. Nhưng hiện giờ Thanh cũng đã mất liên lạc với hai người anh từ lâu.

Anh Tử có vẻ hiểu kì, thắc mắc.

- Tôi thấy thì anh Thanh chẳng phải dành hết tình cảm cho tổ quốc đâu, nghe nói hiện anh ấy đang có cảm tình với Tôn Thắng Nam?

Lưu Đại Khôi lắc đầu, cười.

- Cô lầm to rồi! Hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình. Tôn Thắng Nam yêu Ngô Hán Thanh thật, có điều đó chỉ là tình yêu đơn phương. Tình yêu không được đáp lại. Có điều Ngô Hán Thanh là con người tế nhị, nên không nhẫn tâm nói thật sợ Nam đau lòng.

Anh Tử cười.

- Chuyện riêng tư của họ mà sao anh biết? Hay là chỉ đoán mò thôi?

- Tôi nói dối cô làm gì? – Lưu Đại Khôi đáp – Cách đây không bao lâu Ngô Hán Thanh còn tâm sự với tôi và nhờ tôi khuyên Tôn Thắng Nam giùm là hãy dành thời gian cho chuyện học nhiều hơn.

- Thế anh có khuyên Tôn Thắng Nam không?

- Đàn bà con gái các cô có bao giờ chịu nhận sự thật. Khi nghe tôi nói. Thắng Nam đã chối leo leo. Cô ta còn nói là xem Hán Thanh như một người anh tinh thần.

Anh Tử cúi xuống với một với nụ cười.

- Vậy là tốt rồi. À mà... Người Trung Quốc các anh thường cho rằng hôn

nhân bao giờ cũng là duyên nợ. Anh tin điều đó không?

Đại Khôi lắc đầu.

- Tôi không tin! Đây là điều mê tín dị đoan. Nhiều người đã lợi dụng cái lý do đó để giải thích việc làm sai trái của mình.

Anh Tử nói.

- Tôi thì tin chuyện đó, mà không phải chỉ một mình tôi, các bạn gái đều tin như vậy. Nó tương tự như thuyết nhân quả vì có cái lý của nó. Đúng ra khoa học nên nghiên cứu kỹ vấn đề này.

Lưu Đại Khôi hình như chẳng thích bàn đến vấn đề trai gái nhiều, nên đã chuyển đề tài sang chuyện học hành.

Chuyện vẫn một hồi, Anh Tử chợt nói.

- Mùa đông sắp đến, nhà tôi có tổ chức buổi khiêu vũ vào hôm Giáng Sinh. Tôi muốn nhờ các anh mời hộ thêm mấy bạn đến dự cho vui. Anh thấy thế nào?

Lưu Đại Khôi suy nghĩ rồi nói.

- Cám ơn Anh Tử, nhưng lúc đó ai ai cũng đang chuẩn bị về quê ăn Tết, e là họ không dự đâu. Người Trung Quốc chúng tôi rất quan trọng tết Nguyên Đán. Đó là ngày trọng đại nhất trong năm.

Anh Tử nói.

- Vâng, người Nhật cũng xem đó là ngày sum họp gia đình. Thôi được, các anh không muốn dự lễ Giáng Sinh với tôi thì thôi, nhưng tôi mong là trong những ngày nghỉ tết các anh vẫn thư từ với tôi nhé?

- Chuyện này thì chẳng có gì trở ngại.

Khôi nói, rồi lật sổ tay đọc một số địa chỉ cho Anh Tử chép. Tôi ngồi yên lặng theo dõi thái độ của Anh Tử, Tôi thấy khi biết được địa chỉ Ngô Hán Thanh, hình như Anh Tử rất mừng.

Sau khi Anh Tử chép địa chỉ bạn bè xong, chúng tôi đã chia tay. Trên đường về, tôi và Khôi đã phân tích những sự việc trong buổi nói chuyện vừa qua. Quả thật không có gì để nghi ngờ. Khôi còn cho rằng Anh Tử bị

cô lập nên cảm thấy rất cần tập thể. Sống trong xã hội con người chẳng thể bị cô lập. Vì đó là một sinh vật sống hợp quần. Chúng tôi chẳng ngờ buổi nói chuyện hôm đó lại tiềm tàng một tai họa vô tình cho một người khác.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 9

Sau một lần bị phạt lao động lại được sự khai sáng của thầy Dương – Giận dữ hấp tấp chẳng lợi lộc gì, đôi khi lại gây tai họa, chỉ có thể bình tĩnh mới sáng suốt giải quyết được sự việc. Thế là chúng tôi học hành làm việc nghiêm chỉnh hơn. Giờ học Nhật ngữ cũng không quây phá quá đáng. Điều này khiến thầy Uông rất mừng. Thế là ông cũng dạy một cách thận trọng hơn, cũng như giữ vững lời hứa. Dạy nửa giờ. Nửa giờ còn lại thảo luận chuyện thời sự.

Lúc bấy giờ cuộc chiến đang đến độ quyết liệt. Dương nhiên theo lời thầy thì bao giờ quân đội thiên hoàng cũng thắng. Chuyện này chúng tôi đã quá rõ, nên có đứa đã chơi chữ bằng cách hô to câu “Hoàng quân vô địch!” trong đó chữ “Địch” đọc thành âm bằng, nên trở thành chữ “đáy” có nghĩa là “Hoàng quân vô đáy”. Ý muốn nói quân đội Thiên Hoàng đang rơi xuống vực thẳm tận đáy.

Qua buổi nói chuyện thời sự, chúng tôi cũng thăm dò về tình hình ở hậu phương. Thầy Uông báo cáo chẳng khác lũ Nhật là mấy, thí dụ vật giá ở Trùng Khánh vùn vụt tăng. Đồng tiền bị mất giá, dân đói, bộ đội và học sinh đi học bằng chân không chẳng có giày...nhưng bên cạnh đó chúng tôi cũng biết được một vài tin tức khác do đôi lúc ông nói hớ ra.

Trong số học sinh, đương nhiên cũng có người non dạ, dễ tin nên rất nản lòng. Chúng tôi đem sự việc này ra hỏi thầy Dương, thì ông nói chuyện đó cũng là lẽ đương nhiên. Trong chiến tranh, nhất là cuộc chiến tiêu thổ thì sự thiếu thốn là thường tình.

Trong những lúc thầy Uông nói chuyện thời sự, đương nhiên là thầy thôi phòng sự đói khổ ở hậu phương. Ông muốn đem những chuyện đó ra để hù

dọa cho bọn tôi nản lòng nhưng không ngờ ông đã lên thêm sự căm hờn bọn giặc ngoại xâm trong trái tim bọn tôi hơn.

Có một lần khi ông đang thao thao bất tuyệt thì Ngô Hán Thanh đã đứng dậy nói.

- Vì lý tưởng, vì đất nước, chiến đấu cho sự tồn vong của dân tộc thì có phải ăn đói mặc rách, chịu trăm bề khổ cực cũng nào có nghĩa lý gì. Trái lại các chiến sĩ còn coi đó là vinh.

Vương Mộ Đào vỗ tay nói theo.

- Đúng. Một hình thức nằm gai nếm mật.

Dương Sơn thì khò nói:

- Nếu thời tiết mà không rét thì ở trường cũng không sao...

- Hoan nghênh ở trường! Ha! Ha! Ha!

Anh chàng “ca sĩ” Liễu Ngạn Phong vội nhại theo một điệu một bài hát nổi tiếng, hát: “Đứng lên! Hỡi những người không mặc quần, hãy đứng lên!”.

Mọi người ôm bụng cười, rồi người khác lại phóng tác bài “Nghĩa dũng Quân tiến khúc” tiếp theo.

- Đứng lên! Ôm chặt vợ kẻ thù tiến lên! Tiến lên!

Trong tình cảnh đó thầy Ưông chỉ còn biết đứng nhún vai cười mếu. Đến khi tiếng cười vơi bớt thầy lẩm bẩm nói:

- Tuổi trẻ chẳng biết gì cả. Rõ khổ!

Đương nhiên là bọn tôi biết ông đang nói chúng tôi. Đúng lúc mọi người còn yên lặng thì Anh Tử đứng lên hỏi.

- Thưa thầy! Khổ sở như vậy mà họ cứ tiếp tục chiến đấu thì sao? Họ có thể chống đối với cái bụng trống rỗng à?

Thầy Ưông nói.

- Đúng vậy! Quân đội ta đã nhìn thấy những xác chết với cái bụng trống rỗng.

Anh Tử chớp chớp mắt ngây thơ.

- Đói vậy mà vẫn chiến đấu? Sao họ không quay về?

Thầy Ưông liếc nhanh sang Đại Khôi nói.

- Đó mới là chuyện lạ. Họ cứ tiếp tục chiến đấu không sợ chết, dù sức đã

tàn, lực đã kiệt.

Anh Tử đưa bút chì lên miệng cắn.

- Thật đại dột! Em chịu, không làm sao hiểu nổi.

Thầy Ưông cố tình nhấn mạnh.

- Chẳng phải đại mà là điên! Họ giống như những con thiêu thân... Biết chết mà cứ xông vào! Họ chỉ biết phá hoại!

Anh Tử có vẻ ngạc nhiên.

- Sao lạ vậy? Con người phải hết sức phấn đấu mới tạo được một xã hội văn minh. Sao họ lại phá hoại?

Bấy giờ thì Dương Sơn không dẫn được nữa đứng lên nói.

- Này cô gái Nhật giả vờ ngây ngô kia! Cô hãy dẹp bỏ cái trò kịch cớm đó đi. Đồ tể mà bày đặt đọc kinh sám hối. Nói cho cô biết, những người chiến đấu bảo vệ đất nước kia mới là những người bảo vệ văn minh. Họ tình nguyện chết trong đói khát còn hơn là sống dưới ách nô lệ!

Ngô Hán Thanh cũng lớn tiếng.

- Vì bọn quân phiệt Nhật không muốn chúng tôi sống trong tự do nên họ phải chết trong tự do!

Anh Tử cười.

- Chết vì tự do? Anh nói gì lạ vậy? Lần đầu tôi mới nghe đến từ đó.

Ngô Hán Thanh trừng mắt.

- Thế cô có biết người công dân có quyền tự do yêu nước không?

- Đó không phải quyền lợi mà còn là bổn phận.

- Vậy thì cô yêu tổ quốc cô chứ?

- Đương nhiên, tôi yêu tổ quốc tôi và yêu cả nhân loại nữa.

- Nếu vậy tại sao người Nhật lại không cho phép chúng tôi yêu tổ quốc mình chứ?

- Sao lại không? Ngay chính tôi đây, tôi là người Nhật, nhưng lớn lên ở đất nước các bạn. Chính tôi cũng yêu Trung Quốc mà.

Dạ Xoa Tôn Thắng Nam nghe Anh Tử nói vậy, đứng lên giận dữ nói.

- Yêu ư? Vậy sao cha cô lại mang quân sang xâm lược nước Trung Quốc chúng tôi?

Anh Tử tròn mắt:

- Cái gì mà xâm lược? Cha tôi bảo Trung Nhật là thân thiện. Quân Nhật Hoàng sang đây là giúp Trung Quốc để kiến tạo một cộng đồng lớn gồm Trung Quốc và các nước khác gọi là “Đại Đông Á”.

Vương Ngọc Anh trề môi.

- Đúng là lũ cáo định chăm sóc cho gà! Toàn là thứ giả dối.

Anh Tử đỏ mặt.

- Chị không có quyền bôi nhọ người khác. Hôm qua tôi nghe, cha tôi và chú Suzuki nói chuyện. Chú Suzuki nói vừa bắt được mười mấy tay lãnh đạo du kích đến Trùng Khánh bằng tàu hỏa dự hội nghị. Bọn du kích này chuyên chống phá quân đội Thiên Hoàng. Họ đã giết rất nhiều người. Nhưng cha tôi rất nhân từ bảo là chỉ cần họ hàng phục là sẽ tha chết cho họ mà còn giúp đỡ để họ được sống no đủ nữa. Các bạn nghĩ xem có ai rộng lượng như cha tôi không. Tha chết cho kẻ đã giết người, vậy mà còn bảo cha tôi là người xấu.

Uông Đông Nguyên nghe Anh Tử tiết lộ bí mật, vội xua tay.

- Đừng đừng! Chuyện của cha cô để cha cô giải quyết. Cô đừng nói gì cả. Có khi hoàng quân bắt lầm lương gian thì sao? Nghe chẳng rõ đừng nói gì hết!

Anh Tử thấy thái độ của thầy Uông chẳng biết mình có nói hơn điều gì không vội bəo chữa.

- Vâng vâng, có lẽ tôi nghe không rõ. Tôi cũng không có ý nói tất cả người ở Trùng Khánh đều là người xấu.

Thấy thái độ của thầy Uông tôi biết ngay sự việc mà Anh Tử vừa tiết lộ là vô cūng nghiêm trọng. Không phải chỉ có tôi mà cả bộ sậu của lớp đều biết nên tất cả đồn đứng lên hỏi cho rõ chi tiết. Lúc đó thầy Uông lạnh trí chuyển ngay đề tài.

- Chuyện phán đoán một người tốt hay xấu chỉ bằng trực giác thôi là không đúng. Cái gì cũng cần phải có thời gian thẩm định. Điều đó đúng như lời một bài thơ xưa.

*Chu Công tuy khá vẹn toàn
Vẫn còn sợ tiếng con người thị phi
Vương Mãng tuy đã là vua
Xuất thân thái giám ngày nào trong cung
Nên phiền những kẻ quen thân
E là lắm tiêng người người cười chê*

Mặc Uông Đông Nguyên nói gì thì nói. Điều chúng tôi quan tâm nhất là sự sống còn của những phần tử yêu nước đã bị Nhật bắt.

Cao Triết Huê không dẫn được, hỏi Anh Tử.

- Đến bao giờ thì cha cô nói xử bắn những người bị bắt.

Cả chục cặp mắt đổ dồn về phía Anh Tử chờ đợi, làm Anh Tử căng thẳng.

- Tôi... Tôi không biết – Đúng ra tôi không nên nói những điều này với các bạn... Vì tôi biết các bạn rất thù tôi... Các bạn chẳng bao giờ hiểu được tôi cả. Dù tôi có phơi trần cả trái tim mình.

Còn thầy Uông có lẽ cảm thấy tình hình quá căng thẳng nên đăng hăng giọng, rồi nói.

- Thôi, mọi người đi quá xa rồi, quay về chuyện học thôi, nào mở sách ra.

Rồi ông lên bục lật sách ra, mới viết được mấy chữ thì chuông báo hiệu giờ ra chơi đã reo lên.

*

Chẳng mấy chốc, tin các phần tử ái quốc bị lính Nhật bắt giam đã lan truyền cả trường. Phe quá khích do Ngô Hán Thanh dẫn đầu đã vô cùng phần nộ đòi tranh đấu ngay. Còn phe “ôn hòa” thì có vẻ bình tĩnh hơn. Lưu Đại Khôi vội đi tìm Anh Ngọc Như, nhờ thám thính thật hư.

Chiều hôm đó, khi Anh Ngọc Như trở về, sự việc đã được xác nhận là có thật. Những người bị bắt là các thương gia buôn muối. Nghe nói khi họ định vượt qua vùng cấm ở khu vực hỏa xa thì bị lính Nhật phát hiện. Khi khám xét, bất ngờ tìm thấy tài liệu du kích trên người một thanh niên. Thế là tất cả đều bị bắt. Khi điều tra thì hóa ra họ toàn là những nhân vật quan

trọng. Họ đại diện cho du kích địa phương vượt đường về Trùng Khánh để tham dự một hội nghị quan trọng.

Vì điểm họ phát hiện nằm trên huyện chúng tôi nên toàn bộ mới bị dẫn giải về trại giam của Khuyển Dưỡng Quang Hùng để thẩm vấn.

Chúng tôi biết sự việc thế này hẳn nhiên là vô cùng nghiêm trọng

. Sau khi những người này được thẩm vấn xong là họ sẽ không tránh được khỏi cái chết, vì thế phải tìm đủ mọi cách để cứu lấy bọn họ. Không ai nhẫn tâm ngồi nhìn những con người ái quốc kia phơi thây ngoài pháp trường. Dù họ là những người hoàn toàn không quen biết.

Bọn tôi họp lại. Cao Triết Huê là tau quá khích nhất, hẳn chủ trương thành lập ngay một đội cảm tử rồi xông vào trại giam giải cứu những người bị bắt, nhưng Lưu Đại Khôi thì không đồng ý. Lưu Đại Khôi nói bọn học sinh chúng tôi không một tấc sắt trong tay làm sao có thể liều mạng với sung đạn của kẻ địch? Đúng là chuyện thí mạng đại đột. Chỉ có cách là cố liên lạc với những người có ảnh hưởng đến Khuyển Dưỡng Quang Hùng để kéo dài thời gian xét xử chờ người đến tiếp cứu. Ngô Hán Thanh lại không tán thành ý kiến của Đại Khôi, cho rằng nhờ vả bọn Hán gian có khác nào đầu lụy bọn giặc. Chỉ có cách là cấp tốc cho người liên hệ ngay với du kích. Trương Quốc Uy tài trí hơn người sẽ có thể tìm biện pháp giải cứu cho các đồng đội đang sa chân.

Mỗi người một ý. Dương Sơn là đứa nhạy bén nhất cũng chịu bó tay. Cuối cùng mọi người chạy đi tìm thầy Dương để có một biện pháp thích đáng.

Thầy Dương ngã bệnh đã mấy hôm, nhưng khi thấy bọn tôi bước vào, thầy như đã hiểu được sự việc. Ông chỉ ngồi lặng lẽ trên ghế với tẩu thuốc trên môi, chẳng nói năng gì cả.

Dương Sơn thay nhóm bạn mang hết tự sự từ chuyện cãi nhau giữa Anh Tử và cả lớp đến tin các du kích bị bắt và nhất nhất kể lại cho thầy Dương. Thầy ngồi đấy chau mày vẽ ngẫm ngợi, xong đứng dậy bước ra khép hết cửa

lại rồi mới thở dài hỏi.

- Nhưng... Các em đến đây tìm tôi để làm gì?

- Dạ chỉ xin ý kiến của thầy. Xem có thể dùng biện pháp gì cứu những người gặp nạn kia ra không ạ?

Thầy Dương lắc đầu.

- Chúng ta ở đây chẳng ai giúp gì cho họ được cả. Các anh hãy quay về lo chuyện học. Coi chuyện đến đây chiến đấu chẳng khác nào châu chấu đá xe. Còn chuyện các em định đến nhờ vả bọn Hán gian càng nguy hiểm. Họ có thể đặt bẫy để bắt các em, rồi những người chung quanh cũng có thể bị liên lụy theo. Chuyện các du kích bị bắt không phải là đội quân du kích không biết, nhưng cái gì cũng phải biết lượng sức. Không thể vì để cứu một vài người mà phải hy sinh cả trăm người. Có khi xông vào được đến nơi thì những người kia đã chết. Vì vậy cần phải cân nhắc.

Mọi người cúi đầu yên lặng. Thầy Dương tiếp.

- Hãy tự cứu mình trước khi lo cứu người.

Và quay qua Dương Sơn, ông hỏi.

- Còn anh, anh là người lanh trí. Vậy tôi hỏi anh, hoàn cảnh hiện nay ra sao biết không?

Dương Sơn cúi đầu.

- Dạ biết chứ, chúng ta như cá nằm trên thớt, thầy hiệu trưởng, thầy và chúng em đều nằm trong sự giám sát của kẻ thù.

- Biết vậy thì tốt. Hiện giờ dù bị thống trị mà chúng ta vẫn còn được học thì đáng quý lắm, ta phải tận dụng cái quý giá đó. À mà các em có còn nhớ bài cổ văn “Ô Tồn thuyết Tồn” mà mấy hôm trước tôi đã giảng không?

Dương Sơn đọc một câu.

- “Khi chim chưa mọc đủ lông cánh thì chớ có bay cao”.

- Đấy! Đấy! – Thầy Dương vừa thở khói vừa nói – Các anh hẳn hiểu ý câu đó chứ?

Và quay sang Cao Triết Huê, ông hỏi.

- Anh nghe rồi đấy, thế bây giờ ý anh ra sao?

Triết Huê bứt rứt.

- Dạ... Nhưng mà... Chúng em không thể ngồi yên nhìn họ bị dày dọ trong ngục.

- Trong chiến tranh đó là chuyện thường. Có nhiều cảnh còn khổ hơn thế trăm lần anh chưa trông thấy đâu, mà cuộc chiến vẫn còn chưa kết thúc, từ đây về sau anh sẽ còn phải chứng kiến hàng vạn hàng triệu người phải hy sinh như vậy.

- Chẳng lẽ chúng ta khoanh tay ngồi nhìn ư?

- Các anh đã từng học qua bài “Lưu Hầu Luận” trong đó có mấy câu rất hay. Các anh, ai còn nhớ nào?

Lưu Đại Khôi vọt miệng đọc.

- “Bất bình rút gươm vung dậy, xả thân mà chiến đấu bất kể lợi hại, đó là cái dũng của kẻ thất phu”.

Bấy giờ thầy Dương mới gật đầu.

- Đúng đấy! Khi ta đọc sách cổ nhân, không phải chỉ học thuộc lòng là đúng mà còn phải suy ngẫm ý nghĩa của nó. Hồi hấp thu những kinh nghiệm quý mà người xưa tập hợp được sau đó đem áp dụng vào cuộc sống. Đọc sách như vậy mới là đọc. Các em thấy đúng không?

- Dạ đúng!

- Vì vậy, nói cho các em biết: Tuy nằm trên giường bệnh nhưng tin các chiến sĩ ta bị địch bắt tôi còn biết trước hơn cả các em nhưng...

Thầy Dương nói đến đó chợt nổi cơn ho sù sụ, một hồi có vẻ mệt thầy lắc đầu nói.

- Thôi các em hãy về đi, nhớ đừng nghĩ đến nữa nỗi đau khổ của kẻ mất nước, hãy gắng chịu đựng trong lòng. Nếu không, phần chí làm bậy thì không những nhà trường mà cả thân nhân các em cũng bị liên lụy.

Ngô Hán Thanh nghe vậy đột nhiên đứng dậy.

- Dạ thưa thầy, xin thầy hãy tha lỗi, em có điều muốn nói. Mọi người ngạc nhiên, hướng mắt về phía Thanh chờ đợi. Thanh tiếp.

- Ngày thường đến lớp, thầy kể rất nhiều gương trung liệt hiệp nghĩa cho chúng em nghe. Đó là những truyện như Trương Lương ở Bắc Lang Sa, Kinh Pha bên bờ Dịch Thủy, năm trăm tráng sĩ của Điền Hoành trên đảo hoang ngoài biển. Tất cả những người đó nào có sống vị kỷ, họ cũng biết

hành động của họ liên lụy đến thân nhân. Nhưng vì đại nghĩa, họ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Họ đã để lại tấm gương tỏa sáng đời sau. Những tấm gương thầy giảng đó đã ăn sâu vào khối óc chúng em, nên bọn em đã coi đó là chân lý. Bây giờ quay lại những người đã bị bắt. Nếu họ đều khiếp nhược, đều sống vị kỷ bản thân, thì chuyện nước còn có ai đứng ra gánh vác.

Ngưng lại một chút, Ngô Hán Thanh tiếp:

- Những người yêu nước họ sẵn sàng hy sinh thân mình để cho chúng ta được sống yên vui tự do. Vậy thì những người được sống như chúng ta chẳng lẽ đứng yên mà nhìn? Vô tình như vậy được sao? Không! Không thể như vậy được. Chúng ta không thể lấy lý do vì còn nhỏ, còn phải học hành ra mà thoái thác trách nhiệm. Bởi vì mục đích đi học của chúng ta là gì? Học sách thánh nhân làm gì? Chẳng phải cũng là bảo vệ xây dựng đất nước. Không còn đất nước thì xây dựng ai.

Ngô Hán Thanh hạ thấp giọng xúc động nói.

- Nếu nói chúng ta yếu đuối, chưa đủ sức để giải cứu những người yêu nước kia thì em cho rằng đó chỉ là những lời tự biện hộ cho sự hèn nhát của mình, liệu làm vậy ta có thể yên ổn lương tâm được không? Tại sao không tìm biện pháp để cứu người? Cứu một người yêu nước có hy sinh sáu bảy, mạng người vẫn đáng giá hơn là ngồi than thân trách phận.

Ngô Hán Thanh nói đến đó, bước tới cúi người xuống chào thầy Dương lần nữa rồi thành khẩn tiếp.

- Thưa thầy, em hết sức kính trọng tri thức và nhân cách của thầy. Sự kính trọng đó có thể nào cũng không thay đổi. Xin thầy khai sáng cho chúng em, chỉ dẫn chúng em.

Mọi người đều hướng mắt về phía thầy Dương. Lúc này thầy Dương có vẻ vô cùng xúc động, run run giọng thầy nói.

- Bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích? Có thể làm như vậy được sao?

Dương Sơn vẫn nghi ngờ.

- Bằng mọi thủ đoạn để chiến thắng? Thủ đoạn gì?

- Điều này phải nghĩ lại... - Thầy Dương suy nghĩ rồi nói – Nhưng có điều...

Dương Sơn cướp lời.

- Vì mục đích tối thượng là chiến thắng, xin thầy đừng lưỡng lự nữa. Không có chuyện lựa chọn ở đây, thủ đoạn đó dù đề tiện hay xấu xa thế nào, miễn cứu được các chiến sĩ đó là được.

Thầy Dương lắc đầu.

- Nhưng nếu sử dụng những thủ đoạn xấu xa quá thì cũng không vinh dự gì. Để thầy suy nghĩ.

Thầy chẳng đã từng dạy chúng em về điền tích. Ngày xưa “nam nữ thụ thụ bất thân” nhưng thầy Mạnh Trí thấy bà chị dâu mình sắp ngã cũng phải nhảy ra ôm đỡ lấy, chớ không được câu nệ khuôn phép đấy ư?

- Đúng đấy! Đến thánh nhân khi gặp chuyện cần ra tay, cũng không thể để tâm dư luận. Sống thuận lẽ trời là đúng!

Lưu Đại Khôi nói.

- Hẳn thầy đã nghĩ ra một biện pháp nào mà nghĩ là nó quá hạ sách nên không muốn nói ra? Đó là biện pháp nào mà nghĩ là nó quá hạ sách nên không muốn nói ra? Đó là biện pháp gì vậy?

Thầy Dương lắc đầu.

- Không thể được! Nghĩ tới nghĩ luôn mãi tôi thấy biện pháp đó cũng không nên dùng.

Cao Triết Huê thăm dò.

- Có phải thầy định giết Khuyển Dưỡng Quang Hùng?

Thầy Dương Cười.

- Chẳng trách gì các bạn gọi em là “Con người lẩn thẩn”.

Lưu Đại Khôi hỏi.

- Thầy có định nhờ thầy Ưng Đông Nguyên không? Ông ấy có liên hệ tốt với lính Nhật.

Thầy Dương đưa tay vuốt nhẹ bộ râu nói.

- Các em toàn nghĩ chuyện không tưởng. Con chó chỉ biết vẫy đuôi theo chủ chứ nào dám làm gì khác?

- Nếu vậy thì...

Thầy Dương suy nghĩ thật lâu rồi lẩm bẩm.

- Chỉ còn một cách đó là... Có ai đó can tâm tự nguyện hi sinh chính mình

để làm khổ nhục kế! Chỉ có sự hi sinh thôi!

Cao Triết Huê vừa nghe thầy Dương nói chưa biết chuyện sẽ làm là gì thì đã đưa hai tay lên.

- Em tình nguyện!

- Bọn em cũng tình nguyện!

Tất cả đều đưa tay lên. Thầy Dương lắc đầu nói.

- Không cần phải đông đến thế, chỉ cần một người thôi.

- Thế có nghĩa là thầy đã chọn? Thầy chọn ai vậy?

Thầy Dương cười liếc nhanh về phía Ngô Hán Thanh rồi nói.

- Tạm thời tôi chưa thể nói cho các em biết, nhưng các em phải giữ kín chuyện này và tuân theo lời dặn đây.

- Dạ.

- Vậy thì bắt đầu từ giờ này, làm bất cứ điều gì cũng phải điềm tĩnh. Không được nóng nảy. Ở đó chờ đợi chuyển biến.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 10

Bình tĩnh không được nóng nảy, chờ đợi biến chuyển sự việc sẽ xảy ra. Đó là lời dặn dò của thầy Dương. Phải chăng đó chỉ là những lời trấn an vô nghĩa? Bởi vì sau đó bọn tôi thấy thầy cứ khép cửa trốn trong phòng. Chẳng hề bước ra ngoài. Có nghĩa là bỏ mặc những người yêu nước đang ở cảnh chỉ mành treo chuông.

Khí thế cách mạng đang bùng bùng dâng cao, đột nhiên vì thái độ của thầy mà rơi tọt xuống vực thẳm thất vọng, trong lòng mọi người đều mang nặng nỗi u uất khó tả.

Giờ học cũng như giờ ra chơi. Chúng tôi đều chẳng thấy hứng khởi. Ai cũng có một khuôn mặt nặng nề, Lưu Đại Khôi cứ thở dài, Dương Sơn, Vương Mộ Đạo, Hầu Đại Nghĩa thì tập tành uống rượu. Liễu Ngạn Phong ngồi đâu cũng rên rỉ những vài tình ca ai oán. Cao Triết Huê thì lăm lè động tí là gây gỗ đánh nhau. Ngay cả Ngô Hán Thanh, người thường ngày bình tĩnh nhất cũng thay đổi. Hắn như con chó điên. Suốt ngày lăng xăng chạy ra chạy vào phòng thầy Dương mà mặt mày hốc hác.

Cuộc sống căng thẳng cứ thế. Ba ngày đã trôi qua, những tin đồn vô căn cứ lại đến dồn dập. Nào là Khuyển Dường Quang Hùng đã âm thầm thủ tiêu hết những chiến sĩ bị bắt kia. Người nói chưa, chờ vài ngày tới chợ phiên sẽ bắt đầu họ giữa chợ. Người nói đội du kích địa phương đã sẵn sàng hành động cướp tù. Bọn tôi nghe tin đành tìm thầy Dương báo cáo, nhưng đến phòng thầy chỉ thấy cửa cứ đóng kín mít.

Qua ngày thứ tư, đang ngủ đột nhiên chúng tôi nghe tiếng còi báo động vang lên âm ỉ. Ai cũng tưởng đội binh du kích đã tràn vào thị trấn, nhưng sau đó hỏi rõ ra thì biết được một tin chẳng kém động trời – Đây là Anh Tử

đã bị bắt cóc ở rừng phong.

Sáng hôm sau, báo chí tường thuật rõ ràng. Đó là vào lúc sáu giờ chiều hôm qua. Anh Tử vừa đi học về nhà là vội vã dùng cơm, rồi sau đó thay quần áo mới, xách máy ảnh theo có vẻ như đi dạ hội ở đâu đó mà người nhà không biết. Bọn lính gác ngoài cổng nói còn nhìn thấy Anh Tử đi về hướng rừng phong.

Khoảng bảy giờ tối, người gần đó nghe tiếng la trong rừng. Nhưng chẳng ai ngờ đó là tiếng la của Anh Tử. Sau đó có một chiếc xe kéo do một thanh niên trẻ kéo một ông già đạo mạo có chiếc va li to trên xe từ ngõ tắt trong rừng chạy về phía trường học rồi biến mất.

Đến chín giờ tối, Khuyển Dưỡng Quang Hùng từ bộ tư lệnh trở về doanh thự, nghe người nhà báo lại là Anh Tử đi chơi chưa về, nhưng vì tưởng là Anh Tử đi với Uông Đông Nguyên nên vững tâm không lo gì cả.

Mãi đến mười giờ khuya khi Uông Đông Nguyên gọi điện đến hỏi thì Khuyển Dưỡng Quang Hùng giật mình cho bộ hạ đi khắp nơi tìm. Khi họ vào đến rừng phong, phát hiện chiếc khăn choàng màu đỏ của Anh Tử rơi xuống đất, cạnh khăn có một lá thư thì mới hay là Anh Tử bị bắt cóc.

Nội dung bức thư là của đội du kích. Họ bảo họ bắt cóc Anh Tử để Quang Hùng trao đổi tù binh. Và yêu cầu Khuyển Dưỡng Quang Hùng phải chỉ thị cho trưởng ban an ninh nguy là Đinh Tân Trai, trong vòng ba ngày phải đến điểm hẹn ở vùng giải phóng thương thảo. Còn nếu không thì coi như cuộc trao đổi thất bại và Anh Tử sẽ được “giải quyết”.

“Giải quyết” là tiếng lóng của dân giang hồ có nghĩa là “thủ tiêu” con tin.

Sự kiện trên làm chấn động cả bọn tôi, lũ học trò còn chưa phân biệt được rõ ràng thiện ác, hành động bắt cóc Anh Tử nó giống như một cuộc tống tiền, nên có nhiều đứa trong bọn nọ cảm thấy bất bình. Hào khí của đội du

kích bị mờ nhạt.

Trong quán cà phê họ đồn đại kẻ bắt cóc Anh Tử là dư đảng của Hồ Tam. Mà nếu vậy thì thật đáng lo. Dư đảng của Hồ Tam có học hành gì. Anh Tử trong tay bọn côn đồ này liệu có còn nguyên vẹn không? Không chừng khi giải thoát ra nàng đã là áp trại phu nhân của tên đầu đảng rồi.

Cao Triết Huê đi dò tin tức ở đâu, về nói.

- Chuyện bắt cóc này không phải do bọn thổ phỉ tầm thường thực hiện. Vì khu vực bắt cóc nằm ở khu cấm địa được canh phòng cẩn mật. Như vậy là phải có nội tuyến mới thực hiện được. Xem ra bọn người hành động phải có nội tuyến. Họ phải biết rõ nhất cử nhất động của Anh Tử. Đây đúng là một đòn đau đặng giáng vào Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Vương Mộ Đào và Hầu Triều Nghĩa thì có một tin sốt dẻo khác.

- Đây là hành động trả thù của thân nhân những người đã từng bị quân Nhật hại. Họ biết Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ có độc một cô con gái, nên bắt cóc Anh Tử để ăn miếng trả miếng.

Anh Ngọc Như có cha là trưởng ban an ninh ngự nên có vẻ rành rỏi tin tức nhờ hiến binh Nhật cung cấp. Hắn nói chính cha hắn cũng nhận được một lá thư cảnh cáo. Bọn bắt cóc đòi thả những người bị bắt ra đồng thời đòi thêm một số tiền chuộc lớn. Chính vì vậy mà bọn Nhật đã chỉ thị cho thương hội phải quyên tiền các tiệm quán, xưởng máy để góp vào cho đủ.

Bọn học trò chúng tôi rất thích thú khi thấy Khuyển Dưỡng Quang Hùng gặp “bão lớn”. Thật đáng đời vì hắn đã gieo quá nhiều gió. Hành động trả thù của bọn thổ phỉ nào có thấm vào đâu so với tội ác mà bọn chúng đã gieo. Đúng là gây ông đập lưng ông. Lấy độc trị độc, một bài học nhớ đời của bọn quân phiệt Nhật.

Nhưng bên cạnh đó cũng có một số học sinh không quá khích lại quan tâm

đến sự nguy hiểm mà Anh Tử gặp. Bởi vì một cô gái yếu đuối lại đẹp như Anh Tử, trong tay bọn cướp dữ dằn khác nào chuột trước miệng mèo. Có được thả ra đi nữa chưa chắc Anh Tử còn trinh nguyên.

Và cả trường ai cũng biết người quan tâm đến sự an nguy của Anh Tử nhất chẳng ai khác hơn là Uông Đông Nguyên và Ngô Hán Thanh.

Uông Đông Nguyên bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm lại dao động dữ dội. Ông lên bục giảng mà cứ quên đầu quên đuôi. Chuông trường vừa đổ là đã hồi hả bỏ về.

Còn Ngô Hán Thanh? Bên ngoài thì tỏ ra không quan tâm lắm đến chuyện đó, nội tâm thì không đoán được ra sao. Hắn cứ cắm cúi lo học. Đến độ có nhiều người cũng thấy bất bình cho rằng hắn có trái tim gỗ đá.

Trong khi đó bọn Nhật đã mở cuộc truy lùng ráo riết, nơi nào cũng đặt chốt kiểm soát. Mọi người ai nấy phập phồng e sợ vạ vào thân, thầy hiệu trưởng cũng sợ học trò ham bép xép liên lụy nên cho nghỉ Tết sớm hơn mọi năm. Các học sinh có gia đình ở thị xã hay các vùng gọi là an ninh thì được về nhà. Chỉ còn lại những học sinh không về được mới ở lại ký túc xá, nhưng chịu sự giám sát chặt chẽ của trường.

Từ Túc
Tháng Ngày Có Em
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 11

Mùa đông năm ấy trời ẩm áp hơn những năm trước, tuyết rơi ít nhưng lòng chúng tôi lại vô cùng lạnh lẽo. Những đứa ở lại ký túc xá tối ngày cứ cuộn người trong chăn chứ chẳng ai chịu ra ngoài trượt tuyết.

Dương Sơn thì suốt ngày uống rượu. Cao Triết Huê thơ thẩn như kẻ mất hồn, còn Lưu Đại Khôi thì chui vào thư việc xa lánh hẳn mọi người. Chỉ có Ngô Hán Thanh là còn đến với thầy Dương “ hỏi bài ” đến tận khuya. Trong cái không khí buồn nản đó chẳng ai buồn hỏi han ai. Biết có hỏi cũng chẳng làm được gì nên chỉ biết nằm chờ thời.

Trong buồn nản thời gian như lê thê hơn. Hai tuần trôi qua mà dằng dặc như hai thế kỷ chẳng có một tin tức gì liên quan đến Anh Tử hay chuyên giải cứu các chiến sĩ của ta.

Trong cái không khí nặng nề đó, Ngô Hán Thanh cũng tỏ ra bất lực khác với thái độ hăng hái ngày thương.

Thái độ đó khiến tôi bức tức định tóm hẩn hỏi cho ra lẽ. Chưa kịp thực hiện ý đồ thì một buổi tối trời đổ đầ tuyết nọ, hẩn đã tự động dẫn xác đến.

Vừa gặp tôi hẩn đã hỏi :

- Mày có thể giúp tao một việc tối quan trọng không ?

Tôi ngạc nhiên, nhưng cũng vô cùng hồi hộp :

- Có liên can gì đến chuyện giải phóng các du kích bị bắt không ?

- Cũng có! Nhưng mày đừng tiết lộ cho ai biết nhé. Chuyện này phải giữ kín rất lâu, mười năm, hai mươi năm trừ khi cục diện thế giới này thay đổi. Khi mọi thứ đã đi vào lịch sử, thì lúc đó mà mới có quyền kể lại cho

con cháu nghe.

Tôi nghiêm nghị.

- Tao đâu còn trẻ con mà đem chuyện ra bép xép, nhất là những chuyện quan trọng thế này.

- Như vậy thì cảm ơn mày, nhưng trước khi tao nói, mày phải thề đi. Thế là tôi đưa tay lên thề. Vẻ mặt trịnh trọng của Hán Thanh làm tôi tò mò hỏi :

- Mày có thể tiết lộ sự việc ngay cho tao biết không ?

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Không được ! Nhưng mày có thể đi với tao đến đây!

- Để làm gì? Tao có thể giúp được gì không?

- Được chứ! - Ngô Hán Thanh hạ thấp giọng - Trên đời này ngoài tao ra, bất cứ một người nào cũng đều có thể làm trợ tá cho y sĩ Triệu khi ông ấy giải phẫu.

Câu nói của Thanh càng làm tôi không hiểu.

- Giải phẫu? Cho ai vậy? Trong bệnh viện có rất nhiều y tá cần gì đến tao?

- Nhưng bệnh nhân không phải nằm ở bệnh viện.

Câu nói của Thanh khiến tôi lơ mơ hiểu ra. Tôi hỏi.

- Vậy thì “ người của ta ” bị thương ư ?

- Sao mày cứ hỏi mãi vậy? Tao đã nói không nên tò mò nhiều mà.

- Chuyện bí mật thế sao mày không tự làm, nhờ người này người kia rồi lộ thì sao?

- Nhưng tao sợ.

- Sợ à ? - Tôi lạ lùng nhìn Thanh vì hẵn từ trước đến giờ nổi tiếng là gan dạ đâu có lý nhát thế - Anh sợ thấy máu ư ?

Ngô Hán Thanh không đáp, nói.

- Thôi, chúng ta đi kiếm rượu uống để lấy can đảm đi!

Chuyện uống rượu lúc gần đây đã trở thành thói quen trong trường tôi. Sợ cũng uống, buồn cũng uống, lấy can đảm, làm chuyện gì cũng uống.

Tôi yên lặng theo Thanh, vừa đi vừa nghĩ ngợi, không biết chuyện gì mà

Thanh giữ kín thế. Có điều tôi biết Thanh không bao giờ có ý hại bạn. Tôi vẫn thắc mắc.

- Bạn bè nhiều như vậy tại sao người lại chọn tao?

Ngô Hán Thanh đáp.

- Bởi vì Dương Sơn thì quá nhanh nhẩu, hiểu một nghĩ mười. Cao Triết Huê thì tính tình nóng nảy, Lưu Đại Khôi thì quá thật thà, còn những người khác thì không được thân thiết lắm. Việc làm mà tao muốn nhờ mày lại không cần có tính của những người đó. Mà tao cần một người kín tiếng giữ bí mật. Thành thử ra nhìn đi nhìn lại đám bạn bè ta thấy mi là người thích hợp nhất. Mi cũng ít bị người dòm ngó...Nên ta chọn mi.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến một quán rượu nhỏ. Có lẽ vì tình hình giới nghiêm nên quán cũng chẳng có mấy người. Ông chủ quán họ Vương thì đang ngồi ngủ gục trong quầy. Thấy chúng tôi vào, ông đặng hắng một tiếng. Hán Thanh cũng đặng hắng lại một tiếng, rồi hần bước tới nói nhỏ gì đó với lão Vương, sau đó quay qua nói khẽ với tôi.

- Bây giờ phải phiền đến mày rồi nhé.

Nói rồi Thanh đưa một gói thức ăn cho tôi, chỉ về phía lão Vương nói.

- Bây giờ mày hãy đi theo chủ quán đi vào trong, nhớ nhé, mi là phụ tá cho y sĩ Triệu, nên ông ta sai gì mi chỉ cần làm đúng như vậy là được. Đừng hỏi chuyện lôi thôi.

Tôi đi tới, lão Vương chẳng nói một lời, lặng lẽ đưa tôi vào trong, chúng tôi băng qua một mảnh vườn đến một ngôi nhà nhỏ phía sau. Trước ngôi nhà có mấy thùng rượu, ông dõng một thùng qua. Có một cánh cửa nhỏ tối om. Ông bấm đèn pin bảo tôi cứ lần theo cầu thang mà đi xuống. Thì ra đây là một đoạn đạo dẫn xuống hầm trú ẩn bên dưới. Con đường chỉ vừa một người lách qua. Đi một đoạn đến một cánh cửa khác bằng đá. Ông vỗ lên đấy ba cái, cửa mở, một người đàn bà to con xuất hiện. Ông hỏi.

- Y sĩ đã đến chưa?

Người đàn bà trả lời.

- Đến rồi, nhưng bác sĩ bảo tôi thô kệch quá chẳng phụ được gì, chỉ có

bạn trẻ này đến đây là tốt quá rồi. Bây giờ hai người hãy đứng đây đợi một chút nhé, để tôi vào thu dọn một chút.

Lão Vương lại hỏi.

- Thế thư đã viết chưa?
- Dạ xong rồi.

Ông Vương đưa tay lên làm dấu cong hình bán nguyệt, rồi hỏi.

- Cô ấy có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?
- Dạ tôi có nói với cô ta, cô ta bảo sau này e là sẽ khó coi, thà lấy cái này của tôi đi.

Người đàn bà đưa ngón tay thô kệch của mình lên.

Ông Vương có vẻ ngạc nhiên.

- Tỉnh táo vậy ư? Tôi chỉ sợ cô ta hét ầm lên thôi chứ.
- Không, cô ta rất ngoan ngoãn. Viết thư xong, uống thuốc xong. Giờ đã ngủ say như không có việc gì xảy ra.

Những lời nói xa gần giữa lão Vương và người đàn bà khiến tôi đoán mò có thể một nữ chiến sĩ cách mạng bị thương nặng cần phải giải phẫu và trước khi giải phẫu đã viết di chúc!

Kế tiếp tôi nghe thấy tiếng y sĩ Triệu gọi.

- Vào đi!

Khi bước trong cái ánh sáng mờ mờ, tôi thấy y sĩ Triệu trong chiếc blouse trắng, sắc mặt nghiêm nghị.

- Có phải cậu là người Hán Thanh kêu đến không?

Tôi gật đầu.

- Cậu biết chúng ta sắp làm gì chứ?
- Hán Thanh không cho biết, chỉ bảo đến nơi là sẽ hiểu ngay.
- Được! Tôi nói cậu biết. Chúng ta sẽ làm cậu một việc nguy hiểm nhưng cũng vô cùng vinh quang. Cậu sẽ giúp tôi làm việc.

Rồi y sĩ Triệu chỉ vào chiếc khay trên đó sắp xếp dao kéo giải phẫu thành hàng dọc nói.

- Các vật dụng này đã được khử trùng, sắp theo thứ tự, cậu cứ lần lượt đưa cho tôi theo thứ tự đã sắp xếp khi tôi bảo. Chuyện rất đơn giản, nhưng phải làm việc cẩn thận và nghiêm túc.

- Vâng!

Y sĩ Triệu còn cẩn thận hơn hỏi.

- Trong giờ thực nghiệm mổ xẻ những con vật nhỏ, thấy máu có sợ không?

- Dạ không.

- Vậy thì tốt. Vì cậu biết không, trong giai đoạn chiến tranh khốc liệt thế này, thuốc men không đầy đủ, nên bệnh nhân có thể đau đớn la hét. Trong những trường hợp đó tôi chỉ mong là cậu đừng sợ hãi mà hỏng chuyện.

- Vâng tôi hiểu.

- Sau khi tôi giải phẫu cho bệnh nhân xong, cậu hãy mang lá thư bỏ vào hộp thư, và nhiệm vụ của cậu coi như đã hoàn thành.

- Vâng.

Bấy giờ y sĩ Triệu mới nói:

- Cậu biết tôi sắp giải phẫu cho ai không?

Tôi lắc đầu, y sĩ Triệu nói.

- Tôi sắp cắt đứt một lóng tay của một cô gái.

Tôi giật mình.

- Tại sao vậy?

- Chuyện đó cậu đừng hỏi tại sao? Tất cả vì quyền lợi tối thượng của đất nước.

- Vậy thì tôi hiểu, Ngô Hán Thanh cũng nói vậy.

- Nếu thế thì chúng ta bắt đầu. - Y sĩ Triệu bịt khăn che mặt lên quay sang tôi - Bây giờ cậu hãy bước tới bên giường bệnh nhân. Cậu phải thật can đảm và kéo tấm vải trên người bệnh nhân xuống.

Tôi bước tới và khi vén tấm drap lên thì bỗng giật mình, vì người con gái nằm trên giường đó không ai khác hơn là Anh Tử!

Tử Tắc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 12

Sự thật là tôi bàng hoàng.

Tiếng hét đau đớn của Anh Tử làm đau nhói trái tim tôi. Một lóng tay vô tội đứt lìa. Trong thoáng mắt tôi có cảm giác như mình là một đao phủ ở pháp trường. Tôi đã làm việc thật tàn nhẫn, hành hình một kẻ vô tội, mà kẻ vô tội kia lại là người bạn không thù không oán của tôi.

Nhưng sự việc rồi cũng qua nhanh, tôi cầm lá thư do chính tay Anh Tử viết. Tôi cũng biết trong bao thư đó còn có cả một lóng tay còn đầm máu của Anh Tử. Bỏ vào hộp thư gần trường chúng tôi.

Một sự thật mà tôi chẳng bao giờ dám nghĩ đến.

Rõ ràng là chuyện bắt cóc Anh Tử có liên can đến nhiều người trong trường. Nơi chứa con tin là hầm trú ẩn của một quán rượu nằm cách trường không xa. Lão Vương ngoài địa vị là chủ quán, còn là một lao công của trường. thật bất ngờ, người hàng ngày giống chuông vào học lại là nội tuyến của bọn bắt cóc. Y sĩ Triệu lại tiếp tay cho họ cắt đứt ngón tay của Anh Tử. Còn tôi ? Đột nhiên trở thành tòng phạm một cách bất đắc dĩ.

Thế còn Hán Thanh ? Một học sinh ưu tú của trường lại có liên hệ với bọn tổng tiền? Hẳn đã gia nhập băng đảng này từ lúc nào? Tôi biết đây là một cuộc tổng tiền vì ngoài điều kiện khác ra còn đòi hỏi một số tiền chuộc lớn? vậy sau vụ này, Hán Thanh sẽ được chia bao nhiêu?

Nghĩ đến đây. Bao nhiêu ấn tượng đẹp về Hán Thanh trong đầu tôi đều tan biến. Nhưng rồi tôi lại phân vân, nếu Ngô Hán Thanh mà đê tiện như vậy,

như vậy khi nhờ tôi làm trợ lý cho y sĩ Triệu, hẳn có vẻ thành khẩn vậy; còn vấn đề giải cứu cho du kích nữa. Hay là bọn cướp cố tình bịa ra chuyện đó để gạt Thanh để Thanh hợp tác với bọn hắn?

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 13

Các bạn thân mến.

Rất cảm ơn lời thăm hỏi của các bạn dành cho tôi. Đây là món quà Giáng sinh đặc biệt mà tôi nhận được sau khi thoát hiểm trở về.

Xin các bạn hãy tha lỗi cho chuyện về đã khá lâu, mà tôi lại không đến trường để gặp mặt cảm ơn các bạn, nhưng các bạn hãy hiểu cho vì từ hôm ấy đến nay tôi đã bị cấm không được bước chân ra khỏi nhà một bước.

Vết thương ở tay chỉ nhẹ thôi. Mỗi ngày đều có bác sĩ đến khám và thay băng nên không có gì nguy hiểm. Bác sĩ nói qua tết là tay tôi sẽ lành lặn như cũ.

Có lẽ các bạn rất lo lắng, không biết tại sao tôi lại gặp nạn. Đó quả là chuyện bất ngờ, ngay cả bản thân tôi cũng không nghĩ chuyện lại có thể xảy ra như vậy. Mọi thứ giống như một cơn ác mộng. Đến bây giờ tôi vẫn chưa hoàn hồn. Còn các bạn muốn biết sự việc diễn biến ra sao, thì từ từ tôi kể cho nghe. Chỉ biết là mọi thứ đến một cách đột ngột, tôi ngất đi. Đến chừng tỉnh dậy thì đã là cá trên thớt. Có điều qua cơn ác mộng rồi chiêm nghiệm lại, tôi thấy đã học được nhiều thứ, biết được nhiều điều mà trước đó tôi không hề biết...

Bữa đó, trời đã hoàng hôn, tôi một mình đi dạo trong rừng phong. Đó là thói quen của tôi, thì từ xa có một chiếc xe kéo chạy tới. Tôi cũng không chú ý lắm, chỉ biết trên chiếc xe kéo có chở một người đàn ông sang trọng luống tuổi, mang kính đen, quần khăn cổ dày, trong lòng có ôm một chiếc túi lớn. Tướng ông ta rất giống thầy Dương. Người phu xe thì gầy và cao như Hán Thanh. Cũng tại tôi nhiều chuyện, tôi sợ chiếc xe chạy lạc vào khu

cắm địa mà gặp phiền phức, nên bước tới chặn họ lại chỉ đường cho họ quẹo sang hướng khác, nhưng hai kẻ xấu này đã lợi dụng cơ hội, thừa lúc tôi quay mặt đi, đã dùng vật cứng đập mạnh vào đầu tôi, khiến tôi bị bất tỉnh.

Sau đó tôi không biết gì cả, khi tỉnh lại thì thấy mình nằm trong một căn phòng tối om.

Theo tôi thì bọn người bắt cóc kia, họ đã chuẩn bị hành động từ trước, nên nếu lúc đó tôi không kêu họ đến chỉ đường thì họ cũng tự động tiến tới và thừa cơ bắt cóc tôi.

Ở trong phòng tối, tôi biết ngay mình đã bị bắt. Có điều không biết kẻ bắt mình là ai. Giữ cửa phòng là một mục già xấu xí, tính tình hung dữ, mục có giắt cây súng ngắn nơi lưng, tay thì cầm roi da, thấy tôi tỉnh dậy mục cười sằng sặc ra chiều đắc ý nói.

- Đây con quỷ nhỏ! Mi có biết mi đã rơi vào tay ai chưa? Chu Bát chính là mợ của người đây này.

Nghe tên mục tôi điếng hồn. Hẳn các bạn đã từng nghe tiếng bà ta chứ? Nữ anh hùng du kích mà thầy Dương và mọi người hay nhắc tới. Nhưng bây giờ mục đã trở thành nữ tướng cướp rồi.

Tôi biết mình đã lọt vào hang cọp, nên rất ngoan ngoãn và hoàn toàn nghe lời bà ta, chuyện đó không phải vì tôi sợ chết, mà chỉ vì tôi sợ kháng cự sẽ bị làm nhục thôi.

Thế là bà ta bảo gì tôi làm nấy, bà ta hỏi:

- Đây, con gái Nhật các người có biết xấu hổ không?

Tôi sợ mục ta giờ trò nên nói.

- Gái Nhật hay Trung Quốc gì cũng vậy, trinh tiết là điều quan trọng

nhất, nên thà chết chứ không để ai làm nhục.

Bà ta nghe tôi nói thế, trợn mắt.

- Vậy tại sao bọn lính Nhật lại cưỡng hiếp con gái nhà lành Trung Quốc?

Nói thật, điều đó từ trước tới giờ tôi chưa biết tới. Còn bà ta khi nói đến chuyện đó đã như bị nóng máu lên, đưa cao roi quất mạnh lên người tôi. Từ trước tới giờ tôi chưa hề bị đòn, nên những ngọn roi kia làm tôi đau điếng.

Bà ta vừa đánh tôi vừa phẫn uất hét.

- Hãy nói đi, tại sao? Tại sao quân Nhật chúng bay đi đến đâu là cưỡng hiếp phụ nữ ta đến đấy?

Tôi phản kháng.

- Quân Nhật chẳng hề đến độ như vậy đâu! Mà ví dụ lời bà là thật đi, chẳng lẽ những người đàn ông Nhật làm rồi đàn bà Nhật phải gánh chịu hậu quả? Nếu chồng bà mà làm chuyện đó, thì bà cũng nào có tội?

Thiếu Chu Bát nghe vậy ngừng roi lại, trợn mắt nhìn tôi. Tôi thấy lời nói của mình phát huy tác dụng, nên tiếp.

- Tôi đi học đã nghe tên bà. Bà là một nữ du kích nhưng xin bà hiểu cho. Đàn bà Nhật nào phải không đau khổ đâu. Họ còn đau hơn gấp trăm lần đàn bà Trung Quốc vì có những người chồng đáng khinh. Vì vậy bà hãy suy nghĩ đi, ở địa vị bà, bà có chấp nhận để chồng mình làm chuyện đồi bại ấy không? Nếu bà có con gái như tôi, bị bắt thế này, bà sẽ nghĩ thế nào?

- Ta ư?

Thiếu Chu Bát có vẻ lúng túng, bà yên lặng một chút, nhìn tôi rồi bật khóc.

Tôi không hiểu tại sao bà lại khóc. Tôi càng ngạc nhiên hơn khi nhớ lại thành tích của bà. Một phụ nữ đã giết bao nhiêu người không ghê tay lại có thể mềm yếu vậy sao?

Sau khi khóc một lúc. Bà bước tới lấy dây trói tôi lại rồi đặt nằm trên giường gỗ. Bà cũng nằm xuống cạnh bên. Chúng tôi chỉ được đắp một tấm chăn mỏng.

Lần đầu tiên tôi ngủ xa nhà. Ở đây hình như là một cái hang núi chứ không phải nhà. Vừa tối vừa lạnh với mùi ẩm mốc. Một ngọn đèn dầu leo lét không đủ soi sáng mọi vật. Sự yên lặng làm tôi sợ hãi. Tôi quay sang Thiếu Chu Bát. Người đàn bà cục mịch này nằm rất khó coi. Hình như bà đã ngủ. Tiếng ngáy vang như sấm chen lẫn tiếng nghiến răng nghe thật dễ sợ. Tôi nằm yên chẳng dám động đậy, nhắm mắt lại cố xua nỗi sợ hãi, có điều phải khó khăn lắm tôi mới dỗ được giấc ngủ. Nhưng khi vừa chợp mắt một chút tôi chợt cảm thấy như có một con rắn to bò ngang người mình. Tôi giật mình tỉnh dậy định hét lên nhưng nhìn kỹ lại thì đó là cánh tay của Thiếu Chu Bát. Thiếu ôm chặt lấy tôi, nói mê trong mơ.

- Anh Như! Anh Như! Con đừng sợ, có mẹ ở bên cạnh con đây... Trời ơi con sao thế! Không, không được... tôi phải giết người, tôi phải báo thù cho con tôi!

Có lẽ Thiếu đã nằm mơ một giấc mơ khủng khiếp. Tôi nằm im để Thiếu ôm và thắc mắc chẳng hiểu sao Thiếu lại biết cả tên tục của tôi. Đang lúc đó tôi nghe Thiếu gào lên giọng vô cùng xúc động.

- Anh Như! Con đừng chết! Tại sao con chết! Hừ, lũ quân thù tàn bạo! Ta sẽ giết sạch lũ ác quỷ đã giày vò con. Đã khiến con nhục mà chết! Đang hét đến đó, Thiếu Chu Bát đột nhiên tỉnh dậy, Thiếu quay qua nhìn tôi với đôi mắt đầm đìa nước mắt, ngơ ngác rồi như chợt hiểu ra, Thiếu trở nên dửng dưng.

- Hừ! Dù người có biện minh thế nào, thì nợ máu kia cũng phải trả bằng máu! Chúng bay đã giết chết con gái tao thì tao cũng phải giết chết con người, để người thăm thía thế nào là nỗi đau mất con!

Qua những lời nói mê trong mơ, tôi lơ mơ hiểu. Có lẽ Thiếu Chu đã từng mất mát một đứa con. Đứa con gái đã hy sinh trong khói lửa. Tôi rất hiểu cái tâm lý của người đang đau khổ tột cùng nên chẳng dám phản ứng.

Trước mặt tôi chỉ là một người đàn bà đau khổ đáng thương, tôi nói.

- Xin bà hãy bình tĩnh nghe tôi nói này. Tôi là người đã mất mẹ từ nhỏ, nên không có được cái tình mẫu tử. Thái độ ban nãy của bà khiến tôi vô cùng xúc động. Tôi nghĩ nếu bà cảm thấy chỉ cần giết tôi là có thể giải trừ được mọi oán hận của bà thì cứ giết, tôi sẵn sàng hy sinh để hóa giải hận thù.

Thiếu Chu Bát nghe tôi nói thế, bà có vẻ xúc động không còn dữ dằn với tôi nữa. Còn mang cả chiếc chăn rách kia ra đắp cho tôi. Còn mình thì nằm co mình một góc thờ dãi, sau đó cách cư xử của Thiếu Chu dành cho tôi thay đổi hẳn. Thiếu Chu không còn đánh đập tôi. Giữa tôi và Thiếu nảy sinh một tình cảm lạ lùng... Nói vậy chớ đôi lúc Thiếu như nhớ lại mình đang chăm sóc con kẻ thù thì nổi nóng, quát tháo lên.

Tôi rất thông cảm tính tình thất thường đó của Thiếu Chu. Chúng tôi ở chung với nhau như vậy được khoảng mười ngày thì đột nhiên Thiếu Chu nói.

- Cô Anh Tử! Hôm nay bắt buộc tôi phải đòi cô một món nợ máu. Thiếu nói mà quay lưng lại không nhìn tôi, tôi ngạc nhiên nhưng rồi chột hiếu.

- Nợ máu? Có nghĩa là tôi sắp chết?
Nói đến đó chột nhiên tôi thấy nhớ ngôi trường, nhớ đến các bạn và tôi không dẫn được lòng, nước mắt khóc.

Thiếu Chu thấy vậy trấn an.

- Đừng khóc, chúng tôi không bắt cô phải chết đâu, mà chỉ xin cô một chút thịt da, để đổi lấy sinh mệnh của một vài người thôi.

Tôi còn đang phân vân thì Thiếu Chu Bát tiếp.

- Đây là việc bắt buộc phải làm. Chúng tôi phải tỏ ra cứng rắn để bọn Nhật thấy quyết tâm của mình. Cô biết không, Đinh Tân Trai đại diện cho phe Nhật cứ mặc cả mãi không dứt khoát, còn bọn Nhật thì hù dọa bằng cách đem một người của bọn tôi ra xử bắn. Vì vậy chúng tôi không thể không xin của cô một ít máu. Chẳng hạn chiếc vành tai hay cái gì đó để lữ

Nhật thấy trước hết là cô còn sống và thứ hai là quyết tâm mạng đổi mạng của bọn tôi.

Tôi nghe vậy giật mình. Mượn một vành tay của tôi ư? Như vậy thì còn gì là sắc đẹp. Tôi sợ hãi. Bà Chu Bát tiếp.

- Chuyện đó rất cần thiết... còn rẻ chán! Đừng quên cha cô đã giết một người của chúng tôi.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả. Tôi đã quá tình cảm rồi. Cô biết không trước kia, lính của cha cô đã cưỡng hiếp con gái tôi khiến nó chết, vậy mà tôi chỉ cắt có một vành tai của cô, có phải sự đổi chác quá rẻ ư?

Trong ánh mắt bất bình của bà, tôi biết là có van xin thì cũng không ích lợi gì, nhưng nghĩ lại khuôn mặt mình đang cân xứng đẹp đẽ thế này, lại là con gái mà mất một vành tai thì khó coi biết là đường nào. Thà chết sướng hơn.

Nghĩ vậy tôi đề nghị Thiếu Chu nếu chỉ cần vật chứng để làm bằng chứng tỏ tôi còn sống, thì xin hãy cắt lấy ngón tay út bên trái của tôi. Vì với ngón tay này cha tôi sẽ nhìn ra ngay. Do trên ngón tay có nốt ruồi son, điều đó cha tôi biết từ trước.

Thiếu Chu nghĩ có lý nên chấp thuận, và bảo tôi phải viết một lá thư về cho cha, bảo người nên chấp thuận điều kiện của bọn họ. Bằng không sự trì hoãn sẽ chỉ bất lợi. Họ sẽ cắt xẻo từng bộ phận trên người tôi gửi về nhà mãi đến khi tôi chết.

Tôi biết nếu sự việc chuyển biến xấu có thể xảy ra như vậy, nên ngoan ngoãn viết thư. Thế là sau đấy Thiếu Chu đưa cho tôi một gói thuốc nói đây là thuốc an thần có thể giúp ngủ ngon, tôi không ngờ tối hôm ấy bọn họ đã thực hiện ý định theo kế hoạch.

Trong cơn mê, tôi không biết là ai đã cắt tay tôi nhưng tôi có cảm giác người thực hiện việc đó phải là một bác sĩ lành nghề. Thuốc không đủ tác

dụng ngăn chặn sự đau đớn. Nhưng sau khi sự việc xảy ra rồi, tôi lại cảm thấy an ủi. Tôi nghĩ một lòng tay của mình có thể giúp Thiếu Chu vơi đi cơn uất hận thì đó là điều cần làm. Quả nhiên sau đó bà đã cư xử tử tế với tôi. Bà còn xin lỗi vì đã làm cho tôi đau đớn. Bà khen ngợi tôi là một cô gái can đảm và để an ủi, đã kể cho tôi rất nhiều chuyện cổ tích mỗi đêm.

“ Nợ máu phải trả bằng máu ” câu nói ngày xưa tôi đọc được trên sách giờ đã thể hiện bằng sự thật, nhưng tôi chỉ đổi một ít máu mà lấy lại tình cảm cho Thiếu Chu thì rõ là giá còn quá hời. Sự việc này làm tôi nhớ lại điển tích Đức Phật tự cắt thịt mình để đãi chim ưng. Hay Chúa Jesus phải đóng đinh trên thập tự giá. Sự hy sinh vĩ đại của các đấng tối cao cho lý tưởng hòa bình còn phải bằng máu, huống chi con người tầm thường như tôi.

Đó là sự thật! Và khi nghĩ đến sự việc này tôi cảm thấy thanh thản hơn. Để mang lại sự hòa giải cho cuộc chiến này tôi đã góp được một phần máu thịt. Sự đóng góp nhỏ nhoi kia cũng là một sự đóng góp dù nó không đáng là bao.

Sống cạnh Thiếu Chu lâu ngày, tôi hiểu được tâm tình của Thiếu hơn. Nên tôi không còn coi người đàn bà cục mịch đó là một kẻ xấu xa nữa mà trái lại tình cảm đã nảy sinh giữa chúng tôi. Tiếc một điều thời gian đó quá ngắn ngủi, tôi lại trở lại với đời thường.

Trong cái đêm tôi được thả về. Thiếu Chu đã xúc động nói với tôi:

- Cô sắp được về nhà rồi. Mấy ngày qua chúng tôi có vẻ quá hà khắc với cô. Đó là chuyện bất đắc dĩ, mong cô hiểu cho.

Tôi nghe được về, vô cùng mừng rỡ nhưng lại cảm thấy bịn rịn. Tôi nói ra ở đây các bạn không tin. Nhưng thật sự tôi đã có cái tình cảm đó. Ở trong phòng tối tuy không có ánh sáng mặt trời, nhưng tôi được cách ly với bao nhiêu đau khổ thù hận và những việc làm xấu xa đội lốt hoa mỹ.

Lúc bọn người của Thiếu Chu định thả tôi, họ đã đợi đến đêm tối. Có lẽ vì

không muốn tôi biết vị trí của căn phòng. Họ còn cẩn thận hơn là trói tay chan tôi lại, bịt cả mắt rồi bỏ vào thùng gỗ đầy kín. Tôi chỉ nghe tiếng máy xe nổ và xe chạy. Sau một thời gian khá lâu tôi mới được bê ra ngoài đặt lên một nền đất trống trải. Tôi biết ở đây là đồng nội vì ngửi thấy mùi cỏ và mùi hoa, nhưng không biết là ở đâu.

Khi tôi đã được bê ra ngoài, Thiếu Chu đã kề tai tôi nói nhỏ.

- Tạm biệt Anh Tử nhé. Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ có ngày hội ngộ. Lúc đó không còn tiếng súng. Còn bây giờ cô cứ ngồi yên ở đây, đợi trời sáng sẽ có người đến đón cô về.

Tôi muốn nắm tay bà Chu nhưng không được, vì hai tay còn bị cột chặt, nên chỉ còn từ biệt bằng cách hôn lên trán bà. Quả nhiên, sau đó chẳng bao lâu. Tôi nghe có tiếng chân bước sầm sập đến, rồi có người gọi tên tôi. Sau đó tôi được cởi trói và mở mắt ra mới biết mình đang nằm giữa trường bắn. Đinh Tân Trai, Đinh Lực và chú Suzuki đứng trước mặt tôi với ánh mắt căng thẳng. Bấy giờ trời đã tờ mờ sáng, nắng mai đang ló dạng ở chân trời. Tôi duỗi thẳng hai tay ra. Hít một hơi đầy vào lồng ngực. Như vậy là tôi đã được tự do. Nghĩ đến điều đó tôi không cầm được nước mắt.

Sau đó tôi được nhiều người thăm vấn. Họ hỏi tôi có biết bọn cướp rút bỏ về hướng nào không. Tôi bị bịt mắt kỹ làm sao trông thấy được. Tôi cũng không biết họ đã nhốt tôi ở đâu. Cảm giác là một căn hầm trong lòng đất hay một cái hang núi nào đó. Ngoài ra chẳng còn biết gì cả.

Còn việc tôi đã được vận chuyển đi thả thế nào thì sau đó tôi mới biết là mình đã đoán sai. Họ không phải bỏ tôi vào chiếc thùng gỗ mà là một cỗ quan tài, rồi mang đến chỗ pháp trường, bỏ tôi ra đặt xác đồng bọn đã bị xử tử vào sau đó mang đi mất.

Sau đó tôi cũng biết được một số sự việc khác. Chẳng hạn như lúc đầu cha tôi rất kiên cường, không chấp nhận thương thuyết với bọn cướp, mãi đến lúc nhận được lá thư và lóng tay bị cắt đứt của tôi, người mới chấp nhận

chuyện trao đổi con tin. Bọn cướp quả là khá thông minh, sợ là cha tôi sẽ cho người theo dõi đến tận sào huyệt nên bắt cha phải thả đồng bọn trước, rồi mới thả tôi, nên chẳng để lại tung tích gì cả.

Sự việc dù gì cũng đã xảy ra. Tôi thành thật cảm ơn sự quan tâm của các bạn đã dành cho tôi. Sau khi thoát hiểm tôi còn được các bạn thăm hỏi, điều này cho thấy các bạn vẫn còn yêu quý tôi. Đó là niềm an ủi to tát nhất mà tôi nhận được. Chỉ có điều sự việc không hay này đã khiến tôi hôm ấy phải lỗi hẹn với một người mà tôi rất quý.

Để đến lúc được đi học lại, tôi sẽ xin lỗi người ấy sau vậy.

Đêm nay là đêm Giáng sinh. Chúa đã sinh ra đời mang theo hạnh phúc cho mọi người. Hoa tuyết ban đầy ngoài cửa. Cảnh đêm thật vắng lạnh. Tôi chợt thấy khát khao phải chỉ trong những giây phút này mình được cùng bạn bè trong lớp quây quần bên lò sưởi. Để rồi chúng ta sẽ kể cho nhau nghe những câu chuyện vui. Và quên hết những bất trắc phiền muộn qua. Nếu được như vậy thì vui biết mấy!

Tôi cầu mong những ngày nghỉ tết rồi sẽ qua mau. Mùa đông qua đi, mùa xuân đến cho cỏ cây đâm chồi, cho hoa nở rộ. Để cảnh hoang tàn xơ xác của mùa đông không còn nữa.

Chúc các bạn một cái tết vui.

Anh Tử

Viết trên

giường bệnh

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 14

Sau mùa nghỉ tết. Chúng tôi bắt đầu đi học lại. Vết thương nơi bàn tay của Anh Tử cũng đã lành, nàng cũng trở lại cặp sách đến trường.

Tai nạn mà Anh Tử vừa trải qua, đã là đề tài cho bao nhiêu cuộc bàn tán. Về bức thư của Anh Tử, dư luận cũng chia ra làm hai phe. Phe quá khích do Dương Sơn cầm đầu, hằn cho rằng Anh Tử đã viết bức thư đó để khởi động lòng thương hại của bạn bè. Coi đó như một loại độc dược cần đốt bỏ ngay. Hằn cũng cực lực phê phán những điều Anh Tử viết trong thư. Nói là Anh Tử đã bịa đặt chuyện tình cảm giữa Thiếu Chu Bát và Anh Tử. Còn phía ôn hòa thì có phần cảm thông với những gì Anh Tử gặp phải.

Nhưng phải nói là phe quá khích chiếm đa số hơn. Có người còn cảm thấy thất vọng khi thấy Anh Tử bình an trở về mà chỉ mất có một ngón tay. Hình phạt rắn đe đó là vô cùng nhẹ so với hàng trăm hàng ngàn chiến sĩ du kích đã vì tổ quốc mà ngã xuống.

Chuyện du kích đòi số tiền chuộc một trăm ngàn cũng đâu có nghĩa lý gì với bọn Nhật. Số tiền đó nào phải của chúng? Chẳng qua cũng chỉ là tiền ăn cướp của nước Trung Quốc thôi.

Anh Tử được hoán đổi với mấy du kích. Đó là chuyện có thật, nhưng thấy Dương thì lại không tin. Thầy cho hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Các du kích bị bắt được thả chỉ vì ko đủ chứng cứ buộc tội. Ngày tha trùng với ngày thả Anh Tử chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Còn nếu ai coi đó là một thì coi như đã trúng kế quân Nhật. Muốn đồng hóa bọn cướp với du kích.

Chính vì những phản ứng mạnh mẽ của phe quá khích và lòng yêu nước của chúng tôi mà bao nhiêu tâm sự cao cả của nàng đã giống như giọt nước

tan vào trong biển, chẳng tạo được một tiếng vang nào cả.

Dường như thầy Dương quyết tâm không để Anh Tử lung lạc bọn tôi, nên những ai đọc qua bức thư Anh Tử đều được lệnh không được bàn tán nhiều về chuyện đó. Chúng tôi có nhiều bài vở hơn. Ngoài chuyện học là được tổ chức hội thảo với đề tài là chiến tranh và tổ quốc. Thế là Anh Tử dù muốn cũng khó có cơ hội giải thích chuyện cũ thêm.

Năm học này là năm cuối cùng của ngưỡng trung học mà chúng tôi cũng chỉ còn nửa năm để chuẩn bị bài vở và kỳ tốt nghiệp. Ai cũng bận rộn, tương lai sẽ thế nào? Người rồi sẽ lên đại học, người ra đời lập thân. Cái tình cảm bồi hồi, cái tâm trạng lo lắng.

Tất cả như những con sóng lô xô trong lòng. Ngã ba đường trước mặt, cái tốt cái xấu đầy rẫy, cạm bẫy cũng nhiều. Sau này mọi người rồi sẽ ra sao? Điều đó khó ai biết. Mỗi người lại một tâm trạng. Hai phe “quá khích” và “ôn hòa” đều có cái lý lẽ riêng của mình mặc dù cả hai đều yêu nước. Nhóm “ôn hòa” của Lưu Đại Khôi thì định sang vùng giải phóng. Hãn bảo đã liên lạc được. Họ sẽ giúp những ai muốn vượt qua vùng phong tỏa an toàn. Đến đó bất luận muốn đi học hay đi làm đều tự do. Không còn sợ kẻ địch uy hiếp.

Ngô Hán Thanh cũng chủ trương sang đó nhưng không phải để học mà là để chiến đấu. Hãn bảo đất nước đang dầu sôi lửa bỏng thế này, học hành để làm gì nữa, chỉ có cách cầm súng lên trực diện chiến đấu chống kẻ thù. Chiến thắng kẻ địch xong muốn học thì tiếp tục học. Hiện đội du kích địa phương đang thiếu người rất sẵn sàng tiếp nhận anh em vào đội.

Cả hai phe đều có lý luận của mình, mà ai cũng có lý. Lưu Đại Khôi thì nói chiến tranh là chiến tranh. Sau chiến tranh đất nước cũng cần người tài để tái thiết đất nước, không lẽ ai cũng cầm súng rồi sau này chuyện xây dựng đất nước ai lo. Cuộc tranh luận gay go không ngã ngũ, nên chúng tôi phải

kéo tới nhờ thầy Dương giải quyết. Thầy Dương bác bỏ cả hai ý kiến. Bảo là mọi người quá nóng nảy khó thành công. Tại sao không dồn hết tâm trí vào chuyện học tập. Để được điểm tốt khi thi tốt nghiệp? Bao giờ tốt nghiệp xong quyết định sau cũng không muộn mà? Thời cuộc lúc này chuyển biến rất nhanh. Biết đâu chưa tốt nghiệp thì mọi thứ đã hòa bình. Lúc đó việc cần gánh vác sẽ nhiều vô số kể.

Lý luận của thầy chẳng ai nghe, tuổi trẻ với máu nóng có bao giờ chọn chờ đến khi tốt nghiệp mới quyết định. Vì vậy mặc thầy khuyên. Phe quá khích của Ngô Hán Thanh bắt đầu đề ra kế hoạch hoạt động. Đó là vạch trần những hành vi xấu xa của quân Nhật trước đám đông, tuyên truyền viết bích báo, những truyền đơn này lúc đầu được bỏ vào phong bì gửi đến từng hộ trong nội thành. Sau đó bạo dạn hơn, họ treo cả biểu ngữ chống Nhật lên cả các ngõ hẻm.

Truyền đơn vừa tung ra đã có tác dụng ngay. Từ các quán nước đến quán rượu, ở đâu cũng nghe người ta xì xào bàn tán. Nào là ngày giải phóng thị xã đã gần kề. Quân du kích đã đến sát thị trấn. Đội cứu quốc đoàn thiết huyết này do chính Trương Quốc Uy chỉ huy. Đó là con người xuất quỷ nhập thần có thể hóa tranh thành người nhiều mặt. Lúc là lão thầy bói mù, lúc là lão già ăn xin để chỉ huy đội viên rải truyền đơn. Thế là lũ Hán gian báo cáo ngay sự việc lên quân Nhật. Hậu quả là bao nhiêu thầy bói mù trong thành đều bị gom hết về bót, đánh đập tàn nhẫn trong đó có một thầy bói nguyên là cậu ruột của tên trưởng ban an ninh Đinh Tân Trai.

Tình hình thị trấn đang yên ả, chợt nhiên có chuyện Anh Tử rồi chuyện rải truyền đơn xảy ra, nên trở nên căng thẳng. Bọn Hán gian và bọn Nhật ngỡ là du kích đã trà trộn vào thành thật, nên lập tức tổ chức những cái chốt chặn trên khắp ngã ba đường. Chúng ra sức khám xét gắt gao. Và rồi sự việc gì đến sẽ đến. Chúng tôi còn quá trẻ nên không thể không sơ sót. Kết quả là lũ Hán gian dần dần ra manh mối, chúng biết cội rễ của mọi chuyện là ở trong trường chúng tôi.

Sự việc tới tai thầy Hiệu Trưởng, thầy sợ hãi vội gọi bọn tôi lên răn đe một trận.

Thầy Dương thì ôn hòa hơn. Thầy phân tích cho thấy tai hại của sự nóng vội. Và bắt chúng tôi phải cam kết với thầy Hiệu trưởng là chẳng có một “Cứu quốc đoàn thiết huyết” nào trong trường. Đồng thời bắt chúng tôi phải thủ tiêu hết tang chứng cũng như chuẩn bị tinh thần để đối phó với lũ Hán gian.

Lũ chúng tôi còn quá trẻ, nên sự cảnh tỉnh của người lớn nào chú ý. Trái lại còn cảm thấy thích thú vì chỉ một nhúm con nít mà đã quấy động cả một tập thể lớn bọn Nhật.

Nhưng sự việc không nhẹ nhàng như chúng tôi tưởng. Ở bên ngoài tình hình càng lúc càng khẩn trương. Bọn Nhật gây áp lực bắt phụ huynh học sinh phải nghiêm khắc theo dõi chính con em mình, bằng không sẽ bị liên lụy. Còn những học sinh ở ký túc xá thì mỗi khi ra ngoài phải báo cáo chứ không được đi lại tự do như trước.

Thế là chúng tôi có cảm giác như mình bị nhốt trong trại tập trung. Sự tức giận không có chỗ trút chỉ còn biết trút lên Anh Tử.

Các cô gái thì mỗi lần gặp Anh Tử là nói:

- Đó là hoa anh túc (á phiện), đẹp đấy nhưng đầy chất độc!
- Hoa độc đến kìa!
- Hồ ly tinh cái thì có! Chuyên đi mê hoặc để giết người.

Đối với những lời chế nhạo này, Anh Tử đã quá quen tai nên chẳng chú ý lắm. Anh Tử biết các bạn gái không ưa mình nên phần lớn chỉ kết bạn với nam sinh chúng tôi.

Nhưng bọn nam sinh chúng tôi thì cũng có hai phe, phe hiểu biết thì ôn hòa

nhẹ nhàng hơn, nói chuyện nghiêm túc ít quây phá. Còn phần lớn lại nghịch ngôn. Có lúc chúng nó thừa dịp ra chơi đã đứng vây Anh Tử vào giữa, rồi giả dạng mặt đưa đám, rầu rĩ nói.

- Khuyển Đường Anh Tử! Bọn này khổ đến nơi rồi. Cha cô định bắt bọn này bỏ tù gục xương đấy!

Đứa thì nói:

- Anh Tử ơi! Cô bị bọn cướp bắt chúng chỉ chặt có một lóng tay cô, còn bọn này nếu bị bắt sẽ bị cắt mất đầu đấy.

- Không biết tôi làm sao có tiền vạn để chuộc mạng đây.

- Anh Tử này! Hãy ra tay cứu độ bọn anh đi! Bọn này chết mất!

Nhưng bạn bè chọc ghẹo thế nào. Anh Tử vẫn cười hồn nhiên.

- Không có chuyện đó đâu! Không sao đâu!

Bọn con trai thấy Anh Tử phản ứng nhẹ nhàng như vậy, làm tới. Dương Sơn bạo dạn hỏi.

- Này Anh Tử! Cô có chịu lấy người Trung Quốc làm chồng không?

Anh Tử cười bẽn lèn không đáp. Cao Triết Huê nói.

- Tôi thấy thì Anh Tử thích người nào cũng được, kể cả bọn cướp nhưng đừng có lấy thầy Uông!

Ngay lúc đó Tôn Thắng Nam đột nhiên đứng lên nói tròng một câu.

- Ngừ đó biết có còn trong trắng không? Ở trong ổ cướp mấy ngày trời có trời mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Câu nói đó có lẽ Anh Tử không nghe thấy vì lúc đó cô ta đã bịt tai lại. Đợi khi Anh Tử vừa bỏ tay xuống. một tay táo tợn nói.

- Lấy ai cũng vậy, thôi thì lấy bọn tôi đi? Chọn ai trong đám này?

Tiếp đó có ai đó nói.

- Chắc chắn là Anh Tử phải chọn Ngô Hán Thanh thôi, hẳn là người đẹp trai nhất trong bọn ta.

- Lưu Đại Khôi học khá nhất lớp, hẳn cũng xứng làm rể Khuyển Đường Quang Hùng lắm.

- Liễu Ngạn Phong biết hát, Cao Triết Huê cũng nhảy. Còn Dương Sơn... ở không được, coi chừng có người ghen tức đó.

Vương Ngọc Anh nghe vậy nói.

- Ta không thềm ghen đâu. Có gì xứng đâu để ta ghen?

Chuyện đến nước này thì Anh Tử chẳng nhịn được nói.

- Các bạn nói năng vừa phải thôi, sao lại nói năng kỳ cục vậy.

Các bạn rên rỉ.

-Chúng tôi đều si tình như Điền Mục Thanh. Tên đấy đã vì cô mà bệnh gần chết, chắc bọn tôi cũng đi theo hăn thôi.

Anh Tử hét lên

- Chuyện Điền Mục Thanh bệnh đâu có liên hệ gì đến ta.

Dương Sơn châm biếm.

- Sao không! Hăn đã bệnh vì cô. Nhưng nghe nói khi suy nghĩ lại, hăn đã sáng suốt lành bệnh, có lẽ vài hôm nữa sẽ trở về trường, phải vậy không, Liễu Ngạn Phong!

Liễu Ngạn Phong gật đầu.

- Vâng, hôm qua hăn có gửi thư cho tôi và còn nhờ tôi gửi lời hỏi thăm Anh Tử giùm.

Anh Tử tự nhiên.

- Vậy thì nhờ anh thay tôi chuyển lời hỏi thăm anh ấy. Đó là người bạn tốt, một thiên tài thơ ca thế giới.

Dương Sơn cười.

- Thế còn chúng tôi thì sao? Còn cô?

Anh Tử nói thẳng.

- Tôi là người thường, còn các bạn là những người xấu.

Dương Sơn kêu lên.

- Ối trời! Điền Mục Thanh mà nghe cô ca hăn như vậy, hăn sẽ lên tận trời xanh và hoàn toàn khỏi bệnh!

Anh Tử bực dọc.

- Đừng nói nữa! Anh ấy bệnh là vì các anh chọc tức chứ không phải vì tôi! Nói xong quay quả bỏ đi, nhưng Hầu Triều Nghĩa đã chặn lại chọc tiếp.

- Khoan đã cô chưa trả lời xong mà, tôi muốn biết nếu cô lấy người Trung Quốc thì cô sẽ yêu đất nước nào? Nhật hay Trung Quốc?

Anh Tử có vẻ lúng túng.

- Tôi... Tôi yêu cả hai.

Mọi người nghe vậy cười to.

- Làm vậy sao được? Trung Quốc và Nhật Bản là hai kẻ thù mà?

Anh Tử hùng hồn cãi.

- Tại sao không được? Nếu tất cả những người yêu hòa bình chúng ta kết hợp lại thì bọn hiếu chiến đâu còn đất sống?

Liễu Ngạn Phong nhại giọng Anh Tử.

- Chúng tôi nào có hiếu chiến. Chúng tôi rất yêu hòa bình và nhất là yêu cô. Bọn nữ sinh đứng gần đó trề môi.

- Yêu ư? Các người có biết chỉ những tay nghiện mới yêu á phiện không chứ?

Anh Tử biết chẳng có ai ưa mình, họ chỉ tìm cớ để trêu chọc, nên nói.

- Vâng, vậy thì tôi mong rồi có một ngày những kẻ thích trêu chọc người khác phải bị xử bắn cả.

Nói xong bỏ đi một nước.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 15

Có lẽ vì muốn giảm bớt khí thế chống Nhật của đám học trò, thầy Hiệu trưởng đã cho phép hiệp hội học sinh trong trường được tổ chức buổi lễ bình chọn học sinh gương mẫu của trường nhân ngày kỷ niệm ngày thành lập trường.

Nói là tuyển chọn học sinh gương mẫu của trường chứ tiêu chuẩn bình chọn thì chỉ có những nữ sinh mới đủ điều kiện tham dự thôi. Chẳng hạn như hạnh kiểm tốt, chưa hề quậy phá, chưa hề bị phạt, có thể hình đẹp...

Thành thử với chúng tôi ngày lễ đó cũng tương tự như ngày bình chọn hoa khôi cho trường.

Chuyện tổ chức bình chọn học sinh gương mẫu có một cái lệ đã có trước chiến tranh, theo đó sự tuyển chọn sẽ bắt đầu từ lớp. Các lớp từ 6 đến 12 đều được tham dự. Mỗi lớp cử hai người. Ban giám khảo gồm thầy cô và các nhân sĩ bên ngoài được tham dự. Sau đó chọn lọc mười hai người cho vào bán kết. Vào đến bán kết, học sinh ngoài thể hình ra còn thi ứng xử. Riêng về phần thể thao, thì người đẹp không cần trực tiếp tham dự mà mỗi lớp sẽ cử một người có thể lực tốt ra tranh tài. Điểm nhận được sẽ cộng vào cho đại biểu lớp dự thi.

Lớp chúng tôi vẫn so thầy Dương làm chủ nhiệm, ông cực lực phản đối trò tuyển chọn này, càng phản đối hơn chuyện trong hội đồng giám khảo có cả sĩ quan Nhật. Hôm tiến hành lễ ông ta bị đau mắt nên có cố rút lui.

Riêng học sinh chúng tôi mặc dù nhiệt tình yêu nước nhưng có trò chơi là tham dự không câu nệ. Có điều cả lớp đã đồng tâm chọn Mục Ly và Vương

Ngọc Anh. Còn Anh Tử tuy đẹp nhưng vẫn cho ra rìa.

Nhưng đó chỉ là ý định ban đầu, chứ sau đó vì sức ép của thầy hiệu trưởng muốn lấy lòng Khuyển Dưỡng Quang Hùng, nên lớp trưởng phải cho thế Vương Ngọc Anh bằng Anh Tử.

Ngày kỷ niệm thành lập trường là một ngày nắng ấm đẹp trời.

Lễ được tổ chức nơi sân trường được trang cờ xí lộng lẫy.

Một khán đài lớn được lập ra. Phụ huynh học sinh và khách mời ngồi hai bên khán đài còn ở giữa đặt bốn chiến ghế dành cho bốn nhân vật quan trọng., đó là thầy hiệu trưởng, Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và trưởng ban an ninh Đinh Tân Trai.

Dương Sơn, Lưu Đại Khôi, tôi và Liễu Ngạn Phong được cử phụ trách tiếp khách. Một việc mà chúng tôi hết sức không hài lòng khi phải đứng chào đón bọn Hán gian và sĩ quan Nhật.

Đúng giờ khai mạc, ban nhạc thổi lên.

Lúc đó ông Hiệu trưởng, Ông Đông Nguyên, Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và Đinh Tân Trai mới từ văn phòng bước ra đi về phía khán đài. Bốn đứa trong ban tiếp tân phải đứng nghiêm đón tiếp họ.

Đội trưởng Khuyển Dưỡng Quang Hùng mặc bộ quân phục thẳng nếp với đầy đủ huân chương. Một thanh gươm cán vàng nằm bên hông, nai nịt gọn gàng. Tướng ông thô nhưng vạm vỡ kiểu con nhà võ, nên trông ông ta giống như một con gấu vàng. Còn trung úy Suzuki thì tướng tá nhỏ hơn, mắt lại đeo cặp kính gọng vàng nên trông thật trí thức, ông không mặc quân phục nên trông chẳng khác một công chức bình thường.

Đinh Tân Trai với bọn tôi thì đã quá quen mặt vì ông ấy là bố của Đinh

Ngọc Như nên thường xuyên đến trường, nhưng lần này đi với các sếp lớn, nên có vẻ khúm núm nhút nhát chẳng khác gì con trai hăn. Trước mặt các quan thầy Nhật miệng lúc nào cũng cười toe toét chứ chẳng hề hùng hổ như lúc trước mặt chúng tôi.

Sau khi ai đã vào vị trí, thầy Hiệu trưởng đứng ra giới thiệu tên tuổi các quan khách đến dự, một điều khá bất ngờ là khi Khuyển Dưỡng Quang Hùng bước ra, hăn đã phát biểu bằng tiếng Bắc Kinh với âm điệu Đông Bắc một cách khá rành rõi, chứng tỏ hăn là người đã nghiên cứu nhiều về tiếng Hán.

Đến lúc thầy Dương đứng lên, Khuyển Dưỡng quay sang nhìn, đột nhiên hăn nhíu mày ngăm ngúa một chút rồi nói với ông Hiệu trưởng.

- Thầy giáo này tên gì vậy? Trông có vẻ khá quen thuộc, hình như tôi đã gặp ông ấy ở đâu.

Ông Hiệu trưởng cười vả là.

- Vậy ư? Đây là thầy Dương, chủ nhiệm lớp của Anh Tử đấy!

Thầy Dương thì chỉ đưa tay lên vuốt râu cười chưa nói điều gì thì Uông Đông Nguyên đã lên tiếng.

- Ông Đội trưởng có nhớ rõ không? Trước khi làm nghề dạy học ông ấy từng là một đông y sĩ. Hay là đã có lần đội trưởng nhờ ông ấy trị bệnh rồi. Khuyển Dưỡng vẫn chăm chú nhìn thầy Dương, lắc đầu.

- Không đâu. Tôi là người rất mê thức ăn Tàu, nhưng chuyên trị bệnh bằng thuốc thảo mộc thì ít tin tưởng lắm.

Thầy Dương hình như không tự nhiên lắm, ông lấy cặp kính đen xuống lau để lộ đôi mắt đau sưng đỏ rồi lắc đầu quay sang chỗ khác.

Những lời đối thoại của Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã gây chú ý, nên trung úy Suzuki cũng bước tới nhìn thầy Dương rồi sau đó dùng tiếng Nhật nói với Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

- Đúng, ông ta rất giống người bạn học cũ của bọn mình.

Uông Đông Nguyên thừa dịp chen vào câu chuyện.

- Vâng. Tôi xin trân trọng giới thiệu cùng đội trưởng và trung úy. Đây là ông Dương Thường Thứ, một giáo viên dạy văn giỏi nhất trường. Không những giỏi về dạy văn mà cũng giỏi về vạn vật học. Bồ câu ông ấy nuôi xinh lắm.

Thầy Dương có một chút bối rối, ông sử dụng thổ âm địa phương nói.

- Cảm ơn sự quá khen của anh. Tôi già rồi đâu còn làm được gì nữa đâu. Cao lắm là chờ chết.

Suzuki gật đầu nói đùa.

- Hèn gì ông để râu! À, mà làn râu đẹp quá đấy chứ?

Rồi hắn quay nói một tràng tiếng Nhật với Quang Hùng.

- Cạo phắt bộ râu đó nếu ông ta trẻ lại hai mươi tuổi, bảo đảm sẽ giống Lý Quang Trung như đúc.

Khuyển Dường Quang Hùng buông tiếng cười khó hiểu vỗ vỗ vào vai thầy Dương rồi quay qua nói với Suzuki cũng bằng tiếng Nhật.

- Nếu thật sự ông ta là Lý Quang Trung thì ta sẵn sàng tặng ngay một cỗ quan tài cho ông ta.

Chúng tôi không biết Lý Quang Trung là ai, có lẽ là người bạn cũ mà cũng là kẻ thù của hai người. Nhưng tại sao lại nhìn thầy Dương mà nghĩ đến Lý Quang Trung. Rõ là lũ xâm lược đã xem thường người bị trị chúng tôi quá. Họ đủ tư cách để xem chúng tôi ra làm trò đùa.

Thầy Dương là một người trực tính, trước sự đùa cợt của lũ Nhật, tôi e thầy sẽ phản ứng. Nhưng rất may, chỉ thấy thầy móc chiếc khăn tay ra lau nhẹ đôi mắt sưng rồi xin phép rút lui sớm về nghỉ. Thầy Hiệu trưởng thấy mắt thầy bệnh như vậy đồng ý. Thầy Dương liếc nhanh về phía Khuyển Dường Quang Hùng rồi lạng lẽ chống gậy bước xuống khán đài.

Quang Hùng và Suzuki hình như vẫn còn thắc mắc về ông. Cả hai sầm sì to nhỏ gì đó. Tôi chợt cảm thấy áy náy và lo lắng cho thầy. Tôi cũng thấy bất mãn và cảm thông cho cái nhục thầy vừa gặp phải.

Nhìn theo dáng thầy, tôi bỗng thấy ngậm ngùi không vui.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 16

Sau khi thầy Dương bỏ đi. Thầy Hiệu trưởng bước ra đọc diễn văn. Thầy tuyên bố ý nghĩa của buổi lễ. Kế tiếp là mục bình chọn bắt đầu.

Ban Giám khảo ngồi ở dãy bàn đầu tiên, bút mực trên tay sẵn sàng cho điểm.

Liêu Ngạn Phong được đề cử làm xướng danh. Các cô nữ sinh qua vòng sơ khảo ăn mặc sạch sẽ và đẹp được xướng danh từng người và lật lượt đi ngang qua trước dãy bàn giám khảo.

Mỗi lần một cô đi qua là tiếng xì xào bàn tán rồi tiếng vỗ tay vang lên. Lớp nhỏ thi trước lớp lớn thi sau. Vì vậy người đẹp chúng tôi xuất hiện sau cùng.

Khi tới lớp chúng tôi, vừa nghe xướng danh Mục Ly là Cao Triết Huê đứng dưới đã la lớn.

- Mục Ly! Mục Ly là cô gái gương mẫu nhất lớp, tài sắc vẹn toàn, xứng đáng là người đoạt giải!

Liêu Ngạn Phong cố ý lập lại.

- Mục Ly. Mười bảy tuổi! Là đại biểu lớp 12 chúng tôi!

Thế là bên dưới chúng tôi reo lên, vỗ tay cổ vũ.

Quả thật sự hiện diện của Mục Ly trước đám nữ sinh bạn này chẳng khác nào chim hạc đứng giữa bầy gà, mặc dù mặc bộ đồng phục cũ, nhưng cái vóc dáng đài các và nước da nõn nà của cô này đã chinh phục khán giả ngay.

Quang Hùng quay qua thầy Ưng.

- Đây là cô nữ sinh giỏi nhất lớp mà thầy hay nhắc đây à?

- Vâng, Thầy Ưng cười nói – Cô ta chẳng kém Anh Tử của ông bao nhiêu đâu.

Đình Tân Trai gật gù tán đồng.

- Đẹp! Đẹp thật! Vừa tài vừa đẹp thế này...

Chợt nhiên hẫng như nhớ ra điều gì, quay qua Quang Hùng hỏi.

- Nghe nói hình như thầy Đội trưởng đang cần một nữ thư ký phải không?

Khuyến Dưỡng Quang Hùng lắc đầu trong khi câu hỏi nịnh bợ của Đình Tân Trai đã lọt vào tai Dương Sơn, hẫng quay qua trừng mắt với Đình Tân Trai. Đình Tân Trai giả vờ không thấy bảo Liễu Ngạn Phong tiếp tục xưng danh. Trong khi đám khán giả ở dưới vẫn tiếp tục cổ vũ.

- Mục Ly thắng cuộc! Mục Ly toàn thắng.

Đội tiếng cổ vũ giảm bớt, Liễu Ngạn Phong mới tiếp tục rao.

- Cô Khuyến Dưỡng Anh Tử, mười tám tuổi cũng là đại biểu lớp 12.

Tiếng vỗ tay nổ lên nhưng phần lớn chỉ có trên khán đài. Quang Hùng và Suzuki hớn hở ra mặt. Đình Tân Trai đứng dậy vỗ tay, thầy Ưng thì vội vã bước ra điều chỉnh micro cho độ lớn tăng rõ.

Thầy Hiệu trưởng thấy dưới khán đài tiếng vỗ tay quá yếu ớt vội ra lệnh cho mọi người vỗ tay, nhưng tiếng vỗ tay cũng chỉ lẹt đẹt, không khí có cái gì đó ngưng ngập, bối rối. Đang lúc đó thì ở góc sân có tiếng đàn phát ra! À, mọi người vội vã quay sang nhìn thấy một thanh niên ốm yếu, mặc chiếc áo lót bông kỳ dị đang gảy đàn. Thì ra là Điền Mục Thanh.

Tôi ngạc nhiên quay qua Liễu Ngạn Phong.

- Hẫng về đây từ lúc nào vậy.

Liễu Ngạn Phong nói.

- Tao biết là nó sẽ quay về dự lễ kỷ niệm thành lập trường mà.

- Như vậy là nó hẫng đã lành bệnh. Mấy tháng trời ở quê da thịt có vẻ hồng hào hơn.

- Nhưng tính tình không hề thay đổi – Liễu Ngạn Phong nhún vai nói – Có

lễ hẳn sắp sửa bắt mọi người phải nghe những bài thơ tình của hẳn nữa đấy.

Và quả thật Điền Mục Thanh vừa gảy đàn vừa bắt đầu ngâm

*Sử tử ngủ trong rừng tỉnh giấc
Nuốt mặt trời cầu lửa chiều hôm
Để đêm đến với sao trời lấp lánh
Thay mặt trời ngự giữa trời đen
Sao sao sánh với người tôi yêu dấu
Nét dịu dàng tỏa sáng tình yêu
Mang hy vọng hòa bình ban khắp.
Chốn nhan gian hạnh phúc cho muôn người.
Hỡi cô gái mang nguồn tin yêu đến.
Cô đúng là thần nữ của lòng anh.*

Điền Mục Thanh đọc xong, mọi người không hẹn cùng vỗ tay khen hay. Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và các quan khách tưởng đó là một tiết mục có sẵn trong chương trình nên khen ngợi không ngớt.

Đợi khi tiếng vỗ tay vừa dứt. Anh Tử xuất hiện trong chiếc Kimono lồng lẫy đầy màu sắc. Nàng từ tốn bước đến micro. Cầm lên nói.

- Hôm nay, có một điều đáng cho chúng ta vui mừng nhất đó là sự trở về của bạn Điền Mục Thanh. Bạn ấy đã khỏi bệnh, xin chúc mừng sức khỏe bạn Thanh.

Sau câu nói của Anh Tử, có nhiều tiếng vỗ tay. Anh Tử lại tiếp.

- Xin cảm ơn bài thơ của anh Thanh, và cũng cảm ơn tiếng vỗ tay của các bạn. Hôm nay tôi cảm thấy vô cùng sung sướng và hạnh diện vì được các bạn hoan hô. Chỉ cần bao nhiêu đó tôi thấy mãn nguyện lắm rồi, tôi rất thích đạt được danh dự là học sinh gương mẫu, nhưng nếu không đạt được, tôi vẫn xin thành thật chúc mừng người được tuyển chọn. Bởi vì tôi biết tự đánh giá khả năng mình tôi chưa xứng với danh hiệu đó đâu. Bởi vì một học sinh gương mẫu phải học giỏi mà còn phải có hạnh kiểm tốt. Đứng về

phương diện học thì tôi là người Nhật đương nhiên không bằng người Trung Quốc rồi, còn tiêu chuẩn hạnh kiểm thì tiêu chuẩn của Trung Quốc và Nhật cũng khác nhau. Thầy Tăng Tử từng nói” “ Mỗi ngày phải nhìn lại bản thân ba lần”. Tôi đã làm theo lời đó và mỗi lần tự kiểm đều thấy mình dở tệ. Mặc dù điểm hạnh kiểm trong trường tôi không đến nỗi nào, nhưng nếu nghiêm túc mà xét, tôi vẫn thấy hổ thẹn với bản thân. Chỉ có một nguyên nhân khiến tôi cố lấy can đảm mà tham dự đó là vì tôi có một tấm lòng hướng thiện học giỏi.

Trong quyển “Đại đồng lễ vận” có một câu rất hay đấy là “Nếu chúng ta quanh mình chính đại thì thiên hạ sẽ không gặp bất công”. Đó còn là lẽ công bằng. Cuộc thi này cũng vậy, cũng là một hình thức để thể hiện cái lẽ đó. Từ cuộc thi này tôi mong là mọi người sẽ ý thức được chân lý đó.

Thầy Mạnh Tử cũng nói: “Nơi sáng có thể nhìn thấy mọi vật dù nhỏ, nhưng vẫn không thấy được sự thông thái, vì vậy có nhiều thứ chúng ta nghĩ rằng đã biết được sự thật, thật ra thì có cái ta không biết được. Vì vậy không nên cảm tính mà phán đoán. Có nhiều khi sai”.

Nhưng có một lý do quan trọng khác để tôi tham dự cuộc tuyển chọn học sinh gương mẫu này là vì một câu danh ngôn khác của thầy Mạnh Tử “Tứ hải giai huynh đệ”. Tôi muốn mọi người cư xử với nhau như anh em không phân biệt chủng tộc màu da.

Chúng ta cần phải coi nhau như anh em một nhà. Chiến tranh ngoài chuyện gây ra chết chóc, đổ máu chỉ khiến con người thù ghét nhau chứ chẳng giải quyết được gì cả. Vì vậy tôi thù ghét chiến tranh!

Lời của Anh Tử khiến cả sân trường yên lặng. Chẳng ai ngờ Anh Tử lại dám nói lời như thế.

Trong cái yên lặng đó, đột nhiên người ta nghe tiếng vỗ tay rồi Điền Mục Thanh la lớn.

- Anh Tử muôn năm! Hòa bình muôn năm!

Kể đến có tiếng xì xào.

- Thế này thì có thể Khuyển Dưỡng Anh Tử đã thắng cuộc!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki, Uông Đông Nguyên và đám quá khích Ngô Hán Thanh đều ngồi yên, có lẽ họ rất khó chịu trước những lời vừa rồi của Anh Tử.

*

Nhưng buổi lễ vẫn tiếp tục.

Kết quả của vòng bán kết vừa qua có sáu người được vào chung kết, trong đó có Anh Tử.

Ai cũng biết sự việc này là có sự xếp đặt của ông Hiệu trưởng. Có điều các thí sinh được vào chung kết kia có đoạt được giải nhất hay không còn tùy thuộc vào cá ay đua của lớp. Và điều này thì vượt khỏi sự sắp xếp của ban lãnh đạo rồi.

Và điều gì sẽ đến đã đến. Lớp tôi có hai tay điền kinh siêu hạng là Cao Triết Huê và Hầu Triều Nghĩa thì đều từ chối làm đại biểu điền kinh giúp Anh Tử thắng cuộc. Chỉ có Ngô Hán Thanh, nhưng Ngô Hán Thanh lại đăng ký đại diện cho Mục Ly. Vậy thì người đại biểu cho Anh Tử không có.

Đang lúc mọi người lúng túng chưa biết giải quyết làm sao thì Điền Mục Thanh cởi bỏ áo ngoài bước vào hàng ngũ xin được đại diện cho Anh Tử.

Sự hiện diện của Điền Mục Thanh trong hàng ngũ lực sĩ điền kinh khiến mọi người phải ôm bụng cười. Vì trong khi năm lực sĩ kia, người nào cũng to lớn khỏe mạnh thì hẳn như một bộ xương khô biết đi. Trông hoàn toàn tương phản.

Sáu lực sĩ sắp thành hàng dọc chuẩn bị chờ pháo lệnh, chẳng ai xem Điền Mục Thanh ra gì cả.

Trước khi sáu lực sĩ khởi chạy theo thông lệ, sáu cô gái được đại diện sẽ choàng vòng hoa vào cổ cho mỗi anh chàng. Ngô Hán Thanh đứng đầu. Anh Tử, Mục Ly và các cô gái vào vòng chung kết lần lượt mang hoa đến cho chàng trai đại diện. Mọi người hồi hộp. Vì nếu Anh Tử mà choàng hoa cho Ngô Hán Thanh, thì Ngô Hán Thanh phải chấp nhận thôi. Nhưng Anh Tử không làm vậy, nàng đứng trước Hán Thanh bắt tay chàng rồi bước sáng choàng hoa cho Mục Thanh. Đó là một sự bất ngờ.

Rồi cuộc đua bắt đầu, thầy Ưông mượn súng của trung úy Suzuki chĩa lên trời nổ một phát. Năm tay đua năm mũi tên lao nhanh về phía trước. Mới xuất trận mà ai cũng thấy Điền Mục Thanh lọt tọt sau cùng.

Bên ngoài vòng đua, tiếng cổ vũ hô vang.

- Cổ lên đi số một.
- Số ba vượt lên nào! Đừng khinh định!
- Số bốn tiến lên!

Chỉ ba phút đầu Ngô Hán Thanh đã vượt xa mọi người, Cao Triết Huê thấy vậy cổ vũ.

- Ngô Hán Thanh vô địch!
- Tiến lên! Tiến lên!

Mọi người như quên băng Điền Mục Thanh vì anh ta chạy tụt phía sau. Có người chết nhạo.

- Điền Mục Thanh đi dạo mát kìa!
- Lớn vậy mà còn chạy thua cả học sinh lớp sáu, xấu hổ quá!

Hìa chúc vòng đua tương ứng với đường chạy năm cây số. Vì vậy không phải chạy nhanh là tốt mà còn cần phải có sức bền. Ai cũng nghĩ chỉ ba vòng đầu là Điền Mục Thanh đã phải bỏ cuộc. Nhưng đã bảy vòng khi mọi người đã bắt đầu thở, Điền Mục Thanh vẫn lếch thếch theo đuôi.

Thầy Hiệu trưởng nhìn thấy cách chạy của Điền Mục Thanh không hài lòng hỏi Liễu Ngạn Phong.

- Lớp 12 các người lắm nhân tài sao lại chọn thằng ho lao đó đại diện cho Anh Tử chứ?

Liễu Ngạn Phong cười nói.

- Tại hẳn tự nguyện ghi danh ạ.

Dương Sơn nói thêm.

- Rõ ràng là lớp có hai lực sử điền kinh mà Anh Tử lại không chọn Ngô Hán Thanh, chọn Điền Mục. Đó là ý của Anh Tử đó chứ?

Khuyến Đường Quang Hùng như chẳng quan tâm lắm đến chuyện đó, hỏi:

- Tay đại diện cho Anh Tử là gã ban này đọc thơ đó phải không?

Hiệu trưởng đáp giọng bứt rứt.

- Vâng, nhưng nó chẳng có sức khỏe, bệnh hai tháng qua mới lành bệnh trở về học, nó làm thơ còn được chứ còn chuyện sử dụng cơ bắp thì... lần này có lẽ Anh Tử sẽ trượt.

Đội trưởng Quang Hùng nhún vai, nói.

- Chẳng sao đâu. Miễn Anh Tử nó vui là được, thắng thua nghĩa lý gì?

Đang lúc đó trung úy Suzuki chột lớn tiếng.

- Xem kìa! Một tay đua đã bỏ cuộc!

Tôi giật mình quay qua trường đua, không phải một mà là hai tay đua của lớp bảy và tám đã thiếu nảo rời khỏi trường đua.

Trong khi đó Cao Triết Huê hét.

- Nhanh lên! Hán Thanh! Hay lắm.

Ngô Hán Thanh quả không phụ lòng người; hẳn đang tăng tốc chạy nhanh hơn, nhưng một tay đua lớp 11 cũng đang gắng sức đuổi kịp.

- Cố lên! Cố lên! Hán Thanh vô địch! Hẳn đang đuổi theo kìa!

Ngô Hán Thanh nghe vậy quay qua nhìn, tay đua số bốn đang đuổi sát phía sau.

Cuộc đua càng lúc càng sôi nổi. Học sinh hai bên đứng đua vỗ tay cổ vũ cho gà mình bằng mọi cách. Chỉ một lúc sau, thêm một tay đua lớp 10 bỏ cuộc.

Trên sân vận động bây giờ chỉ còn có ba người. Ngô Hán Thanh, một vận

động viên lớp 11 và cuối cùng là Điền Mục Thanh.

Chỉ còn ba vòng nữa. Cao Triết Huê lại cổ vũ.

- Hán Thanh! Sắp đến đích rồi đấy. Cố lên!

Ngô Hán Thanh đang chạy chột lờ chân một chút. Sự giảm tốc bất ngờ của Thanh khiến tay đua lớp 11 chạy cạnh tránh không kịp, thế là “rầm!”. Hai tay lực sĩ điền kinh cùng té nhào.

Cú té rất nặng làm chẳng ai tự đứng lên được. Trên sân khán giả bắn loạn cả lên, mọi người chạy ủa ra đỡ hai vận động viên dậy kéo vào sân chăm sóc. Riêng Điền Mục Thanh thì chẳng ai thèm để ý đến. Đã chạy thêm được hai vòng.

Thầy Ưông đưa mắt nhìn đồng hồ rồi nói lớn vào micro.

- Còn ba vòng cuối!

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Bây giờ chẳng còn ai, mọi người dành đổ hết sự cổ vũ cho Mục Thanh.

Hán Thanh và tay đua lớp 11 sau khi được băng bó đã trở lại trường đua, nhưng lúc này hai người không còn giữ được tốt độ như trước. Trong khi Điền Mục Thanh như say máu chạy càng lúc càng nhanh.

Khuyến Dưỡng Quang Hùng nhìn vào sân theo dõi một chút nói với thầy Hiệu trưởng.

- Không ngờ chàng thi sĩ còm của chúng ta lại bền sức đến như vậy.

Thầy Hiệu trưởng có vẻ phấn khởi.

- Cậu ta đã vượt hơn bạn bè hai vòng rồi đấy.

Suzuki thì nói

- Hẳn có thua thì cũng đáng được trọng thưởng vì sự kiên trì.

Thầy Hiệu trưởng lắc đầu.

- Bệnh mới hết mà dám liều, e là lần này ta phải vào bệnh viện phát giải cho hần.

Thầy Ưông đang chăm chú theo dõi cuộc đua, nói to vào micro.

- Xin quý vị lưu ý, đây là vòng đua cuối cùng.

Ngay lúc đó tay đua số 4 của lớp 11 đưa tay lên rồi ngã quy xuống.

- Số 4 đã bỏ cuộc!

Vậy là cuộc đua chỉ còn lại hai người, mà cả hai đều là vận động viên lớp

12. Các nữ sinh chúng tôi bắt đầu hò reo cổ vũ cho Ngô Hán Thanh.

- Ngô Hán Thanh cố lên!

Có người còn công kênh Mục Ly lên hét.

- Mục Ly đang chờ chiến thắng đây, Ngô Hán Thanh ời!

Thầy Ưông phải can thiệp.

- Không được làm mất trật tự. Mọi người phải giữ kỷ luật. Cuộc đua chỉ còn có nửa vòng là kết thúc. Hãy yên lặng theo dõi xem ai sẽ thắng trong cuộc đua này!

Dù gì thì sức khỏe của Ngô Hán Thanh cũng vượt trội hơn Mục Thanh. Nên chẳng mấy chốc anh chàng đã bắt kịp và sắp sửa vượt qua, mọi người chột yên lặng, nín thở theo dõi.

Khuyến Đường Quang Hùng quay qua trung úy Suzuki nói.

- Chưa biết ai thắng ai đâu! Cậu có còn nhớ chuyện ngày xưa không? Lúc đó tôi đã nắm phần thắng trong tay, vậy mà chỉ vì lơ lỏng một chút đã bị Lý Quang Trung lấn lướt.

Mặt Suzuki vẫn chăm chú nhìn Mục Thanh nói.

- Hai chuyện hoàn toàn khác nhau ông bạn ạ. Lý Quang Trung lúc đó áp dụng kế sách nhu thắng cương, còn thằng nhỏ này rõ ràng là liều mạng.

- Thế còn lúc đánh bóng lần đó, sao cậu lại theo Lý Quang Trung.

- Chuyện đó thì khác hẳn, Lý Quang Trung có thực tài anh ạ. Nếu hôm đó hẳn không bị ngã té, có lẽ tôi còn thua hẳn với tỷ số cao hơn nữa.

Hai người nhắc lại chuyện cũ một cách hứng thú. Câu chuyện chỉ bị cắt ngang khi Ưông Đông Nguyên căng thẳng hét to.

- Đây là giây phút hồi hộp nhất. Xin quý vị hãy chú tâm theo dõi. Ai rồi sẽ thắng đây?

Điền Mục Thanh và Ngô Hán Thanh vẫn kề sát bên nhau. Mặt Điền Mục Thanh bấy giờ không còn một giọt máu. Hỉnh như hẳn đã kiệt sức lắm rồi. Chỉ còn hai sản chân thì sẽ tới mức. Thầu Ưông Đông Nguyên đưa cao lá cờ lên chuẩn bị phát. Bất ngờ Ngô Hán Thanh trong lúc tăng tốc để vượt lên lại vấp phải hòn đá ngã nhà xuống. Điền Mục Thanh phía sau loạng choạng chạy tới mức như kẻ say rượu rồi ngã xuống, máu từ miệng và mũi chảy đầy ra.

- Ô! Điền Mục Thanh bị thương rồi! Đội cấp cứu đâu, mau đến cứu người ngay!

Có tiếng la hét rồi mọi người chạy đổ xô đến quên cả quản trường đang diễn ra cuộc tranh tài.

Bây giờ thầy Uông cũng đã chạy đến, thầy đẩy mọi người qua bên nói.

- Mọi người nên giữ trật tự, ai nấy về chỗ cũ. Ban trật tự đâu hãy mời y sĩ nhà trường đến ngay.

Một lúc sau y sĩ Triệu mang hộp thuốc đến rồi tiêm cho Mục Thanh một mũi thuốc, một lúc Mục Thanh mới tỉnh lại, hăn mở mắt ra ngơ ngác nhìn mọi người. Thầy Uông hiểu ý quay ra sau gọi.

- Khuyến Dưỡng Anh Tử đâu! Mau mau đến đây.

Anh Tử lúc đó mặt tái ngắt nói với tôi.

- Đột nhiên tôi thấy sợ quá, anh đi với tôi nhé?

Tôi nghĩ có lẽ Điền Mục Thanh định nói điều gì, nên không do dự đưa Anh Tử đến ngay.

Điền Mục Thanh đưa tay lên nói.

- Anh Tử! Anh Tử!

Anh Tử cúi người xuống lo lắng.

- Anh đang gọi tôi.

- Vâng... tôi...

Điền Mục Thanh thều thào nói tay chỉ vào ngực mình.

Anh Tử vội nói.

- Vâng, tôi hiểu. Tôi hết sức cảm ơn vì anh đã mang thắng lợi về cho tôi.

- Tôi thắng? Đó không chỉ là danh dự mà vì muốn bày tỏ tấm lòng...

Mục Thanh nói, Anh Tử vội cắt ngang.

- Tôi hiểu rồi... Hiểu rồi... Anh không nên nói nhiều...

- Nhưng mà tôi sắp phải xa các bạn rồi...

Anh Tử nghe vậy vụt khóc.

- Không, không... Anh không chết đâu!

Điền Mục Thanh mệt nhọc nói.

- Tôi biết sức tôi. Rồi mình sẽ đi nhưng trước khi đi tôi muốn gặp cô.

Anh Tử tròn mắt, không hiểu.

- Anh mới quay về, lại định đi đâu chứ?

Điền Mục Thanh định nói nhưng y sĩ Triệu đã chặn lại.

- Tình trạng sức khỏe cậu quá kém, không được nói chuyện nhiều. Tôi phải đưa cậu vào bệnh viện ngay.

Điền Mục Thanh lắc đầu rồi quay sang Anh Tử đưa tay lên. Anh Tử hiểu ý đưa tay nắm chặt tay Mục Thanh. Chỉ đợi có thế. Mục Thanh nhoẻn miệng cười rồi đột nhiên từ miệng trào ra mấy phún máu tươi, chàng thở hắt ra, mắt từ từ khép lại.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 17

Điền Mục Thanh không chết.

Thật vậy, cuộc chạy đua lần đó vì đã vượt quá sức, Mục Thanh lại mới hồi phục sau cơn lao bệnh nên mới có những triệu chứng nguy hiểm như vậy, nghỉ ngơi một buổi là Thanh đã gần như bình thường, vì vậy tôi tưởng Điền Mục Thanh sẽ phải nằm viện vài ngày, không ngờ chỉ một hôm ở lại bệnh viện, hôm sau hẳn đã xuất viện theo người cậu đi xa. Vì không hay biết, nên chẳng ai kịp đưa tiễn hẳn từ Liễu Ngạn Phong. Theo lời Liễu Ngạn Phong, chuyện Điền Mục Thanh yêu thầm Anh Tử đã bị người nhà biết được, nên không muốn hẳn quay trở lại trường. Lúc hẳn dưỡng bệnh ở nhà, cũng may có người cậu ở Thượng Hải về quê nên sẵn dịp đã đưa hẳn lên đây. Mục đích để Điền Mục Thanh vào Đại học.

Trước khi đi hẳn đã xin phép với cậu quay trở về trường từ biệt bạn bè, không ngờ loại trùng hợp ngày kỷ niệm thành lập trường, thế là hẳn cũng tham dự.

Tuy rằng ngày xưa đám bạn học trong trường không mấy thiện cảm với Mục Thanh, nhưng lần chia tay đột ngột này cũng khiến mọi người hồi hộp xúc động. Anh Tử thì khỏi nói, khi được tin đã khóc òa. Có lẽ vì cái hành động liều mạng vì tình hôm qua đã khiến Anh Tử rung động thật sự.

Điền Mục Thanh rồi sẽ quay về đây không? Vì mọi người đều biết Thanh trông cậy si Anh Tử! Chúng tôi tự hỏi, nhưng Vương Ngọc Anh thì cả quyết không. Anh chàng thi sĩ nhà ta biết rõ là Anh Tử nào có yêu mình, nên mới chọn chuyện đi xa để mọi thứ vào quên lãng.

Vương Ngọc Anh còn thổ lộ cho biết một chuyện, đấy là lúc Mục Thanh nằm dưỡng bệnh ở quê nhà có gửi cho Anh Tử một lá thư nhờ Anh đưa giùm. Đương nhiên là Vương Ngọc Anh đã mở trộm ra xem nên mới kể lại được cho bọn tôi biết.

Theo Anh, Điền Mục Thanh đã nói: Trong thời gian nằm dưỡng bệnh hẳn đã suy nghĩ rất nhiều về tình yêu. Hẳn cho rằng tình yêu trai gái chẳng có gì đáng trách, nó là một nghệ thuật có tính chất thơ mộng, trong sạch và cao cả. Có nhiều người lầm lẫn họ đánh giá thấp tình yêu vì họ nào biết tình yêu là gì. Với họ chỉ là một thứ nhục dục tầm thường của loại cầm thú hạ đẳng.

Chính vì xem tình yêu là một nghệ thuật, nên Điền Mục Thanh cho rằng phải tôn thờ, đừng để ý niệm nhục dục làm tổn hại đến vẻ đẹp cao cả mà phải coi đó là một cái gì tối thượng, như vậy tình yêu mới không bị sút mẻ theo thời gian.

Chính vì quan niệm như thế nên Điền Mục Thanh quyết tâm rời khỏi trường, chấp nhận làm người lữ hành cô độc trong thế giới thi ca.

Sau đó theo lời Vương Ngọc Anh thì Anh Tử cũng có hồi âm. Cô nàng cũng nhờ Vương Ngọc Anh chuyển hộ cho Mục Thanh. Trong thư Anh Tử cảm ơn cảm tình mà Mục Thanh dành cho nàng, và nói nàng chỉ xứng đáng làm một người bạn với Mục Thanh thôi.

Nàng cũng thẳng thắn cho Mục Thanh biết là đã trao trái tim mình cho người khác rồi. Mặc dù không biết người khác có để ý đến mình hay không. Thành ra Anh Tử cũng cảm thấy đau khổ vô cùng.

Chúng tôi biết những điều Vương Ngọc Anh nói là thật chứ không hề bịa đặt. Sau đó có lần Dương Sơn định dò xét tình cảm của Anh Tử, hỏi Anh Tử có muốn viết thư cho Mục Thanh không. Anh Tử chỉ lắc đầu cười, còn

nói Dương Sơn là người vô tình, chẳng hiểu Mục Thanh đâu.

Và Điền Mục Thanh đã làm đúng điều hần nói. Sau khi đến Thượng Hải. Bọn tôi đã mất liên lạc với hần luôn. Với Điền Mục Thanh, chúng tôi không tán thành triết lý sống của hần mà chỉ cảm thấy thương hại. Ngô Hán Thanh cũng nhân dịp này bày tỏ nhân sinh quan của mình với mọi người. Anh chàng cho rằng sống cần thực tế. Muốn có ngày mai phải xây dựng ngày nay. Muốn tương lai hạnh phúc thì bây giờ đấu tranh với những bất công, áp bức. Sống không được yếu hèn, không được khiếm nhục trước sự sống còn của đất nước. Nước mất thì cá nhân còn ý nghĩa gì? Vì vậy không nên vị kỷ mà phải biết sống đẹp, chết đẹp.

Liễu Ngạn Phong thì phần nào đã bị ảnh hưởng tư tưởng của Điền Mục Thanh, nên hần viết con người phải có nhân bản nhân vị, con người không nên làm nô lệ cho bất cứ cái gì mà phải độc lập, phải làm chủ bản thân mình. Làm chủ bản thân mới tự giác ngộ. Nếu người người đều làm chủ được bản thân, không xâm phạm sự tự do của người khác thì đương nhiên chiến tranh biến mất. Còn sử dụng chiến tranh để chống lại chiến tranh chỉ là một phương pháp hạ sách thôi. Cách lý luận của hần có vẻ không tưởng quá.

Rõ ràng là lý luận của Liễu Ngạn Phong và Ngô Hán Thanh giờ đã khác nhau. Lưu Đại Khôi phải đứng ra giảng hòa bằng cách phê bình cái tự do quá trớn của Liễu Ngạn Phong nhưng cũng không tán đồng thái độ quá khích của Ngô Hán Thanh.

Bút chiến giữa các phe chẳng ai chịu ai nên cuối cùng phải nhờ đến thầy Dương. Thầy Dương nói rằng sự tiến hóa của xã hội góp phần gây ra chiến tranh và thù hận, và mâu thuẫn tạo ra sự tiến hóa. Nhưng ông cũng nói chiến tranh phi nghĩa thì không thể nào tồn tại được. Có điều đất nước hiện nay đang ở trong tình trạng chiến tranh. Không thể trốn tránh thực trạng chiến tranh. Không thể trốn tránh thực tại nhưng cũng đừng hấp tấp liều mạng. Không thể trốn trong tháp ngà. Phải đối mặt với cuộc chiến. Ông tin

là với sự tiến hóa, mọi điều xấu xa rồi sẽ bị đánh tan. Con người càng lúc càng nhân bản hơn.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 18

Trong lúc mọi người thảo luận sôi nổi về lý tưởng thì một sự việc kinh hoàng ập xuống lớp chúng tôi. Một nữ sinh từ bệnh xá xô cửa chạy vào, vừa khóc vừa nói.

- Đi cứu Mục Ly mau! Nó định tự tử kìa!

Chúng tôi nhốn nháo cả lên.

- Tại sao? Tại sao Mục Ly lại tự tử.

Rồi cả nhóm ùa dậy chạy ngay đến bệnh xá. Vào đến nơi đã thấy Tôn Thắng Nam và Vương Ngọc Anh đang ôm Mục Ly mà khóc. Bác sĩ Triệu với hộp thuốc trên tay vội vã đi vào. Dưới đất là một bãi nước vàng, còn trên bàn là lọ xút mà chúng tôi thường dùng trong phòng thí nghiệm.

Thầy Dương cũng có mặt, thầy bước tới bắt mạch Mục Ly, rồi hỏi.

- Tại sao em làm chuyện dại dột thế? Tại sao tự tử.

Mục Ly chỉ ôm mặt khóc không nói gì cả. Tôn Thắng Nam và Vương Ngọc Anh cũng yên lặng. Thầy Dương như đoán ra sự việc, đuổi hết bọn con trai ra ngoài. Nhưng bọn tôi ra ngoài vẫn cố đứng cạnh cửa sổ nghe ngóng.

Có tiếng Tô Huệ Văn nói.

- Em biết! Chuyện này đầu dây mối nhợ cũng do tên Hán gian Đinh Tân Trai. Hôm tuyển chọn học sinh gương mẫu. Hắn trông thấy Mục Ly xinh đẹp, nên cho người mai mối đến nhà Mục Ly cầu hôn. Không phải cầu hôn cho con trai hắn mà là cho chính hắn! Lẽ đương nhiên người nhà của Mục Ly đâu chịu, và hệ quả là sau đó có mấy tay thủ hạ của lão Đinh cứ lảng vảng trước nhà Mục Ly làm cả nhà ăn không ngon, ngủ không yên. Sau đó không chịu được, mẹ Mục Ly mới nói lại cho Mục Ly biết và cô ấy cảm phần đến độ muốn quyên sinh.

- Có chuyện như vậy ư?

Thầy Dương bàng hoàng kêu lên rồi nói với bác sĩ Triệu đi lấy thuốc giải độc. Cả bọn chúng tôi đứng bên ngoài không dám đi, hét to.

- Đã bảo bọn Hán gian!

- Đã bảo bọn chó săn Nhật ăn hiếp dân lành!

Ngô Hán Thanh thừa dịp khơi dậy sự bất mãn của mọi người.

- Thưa các bạn, đây là một sự thật không thể phủ nhận được. Bọn Nhật và tay sai đã ức hiếp người dân chúng ta. Vì vậy tôi mong rằng tất cả những con người còn lương tri, còn biết đến hai chữ sĩ nhục, hãy đứng lên phản kháng. Ta không thể để kẻ địch xem ta là một con cá trên thớt, muốn làm gì thì làm! Các bạn là những con người can đảm chứ!

- Vâng, can đảm có thừa!

- Có nghĩa là các bạn không sợ chết?

- Không!

- Các bạn có dám chống lại bọn Hán gian vô liêm sỉ kia không?

- Dám

- Cương quyết không lùi chứ?

- Không.

Vương Mã Đạo cũng lên tiếng.

- Vậy thì chúng ta còn chờ gì mà không tổ chức một cuộc tuần hành?

Chúng ta kéo đến bao vây nhà Đình Tân Trai lôi hẳn ra chém đầu trước.

Cao Triết Huê tán đồng ngay.

- Vâng, nói là làm ngay, vậy thì mọi người hãy tự tìm vũ khí cho mình; gậy gộc, gạch đá, hung khí gì cũng được.

Dương Sơn thì nhiều mưu mẹo hơn, chỉ mặt Đình Ngọc Như nói.

- Hãy trói Đình Ngọc Như dẫn đi trước, để làm lá chắn.

Rồi hẳn cười hề hề với Đình Ngọc Như.

- Xin lỗi ông bạn nhé, nhưng chúng tôi phải tạm sử dụng bạn làm vũ khí chống cha cậu.

Thế là mọi người tủa nhau ra, người đi nhặt đá, người đi vạt nhọn cây, người kẻ biểu ngữ. Đang lúc ồn ào thì ông Hiệu trưởng xuất hiện. Ông hoàn toàn bất ngờ vì không hay biết cả lý do tại sao Mục Ly tự tử, chỉ thấy

học trò sửa soạn biểu tình, nên tái mặt nói.

- Chúng mày muốn nổi loạn ư? Ở đây là trường học chứ không phải sào huyệt bọn cướp. Ai muốn làm loạn thì ra khỏi trường mà làm, tôi không chứa đâu.

Các học sinh khí thế đang lên, dùng dùng nổi giận hét.

- Ai ngăn chặn chúng tôi cũng là Hán gian nốt!
- Đả đảo bọn hèn nhát, rút đầu vô cổ!
- Đã dả kẻ tiêu cực, thụ động!
- Đả đảo ông Phật bằng đất!
- Cả Uông Đông Nguyên và Anh Tử, hãy cút khỏi đây!

Ông Hiệu trưởng nghe vô cùng tức giận. Ông run bắn cả người, lấy số tay ghi danh mấy tên cầm đầu, nhưng ngay lúc đó cơn giận của đám học sinh như đã lên đến cực điểm, có người không tự kiềm chế được đã nhặt đá lên ném. Một viên rơi trúng vai Hiệu trưởng, rồi viên thứ hai, thứ ba cũng nhắm ông mà bắn tới.

Đang lúc tình hình quá khẩn trương thì thầy Dương từ ngoài dạt đám đông bước vào, đứng án trước mặt thầy Hiệu trưởng, đồng dặc nói.

- Các em muốn ném thì cứ ném vào người tôi đây này!

Mọi người thấy thầy Dương làm thế vội vàng im lặng, đá cũng thôi ném. Thầy Dương nói.

- Tại sao không ném đi.

Thầy Dương gỡ cặp kính xuống, chấm chấm đôi mắt rồi tiếp.

- Đúng, chúng tôi đều có lỗi. Lớp người độ trước của chúng tôi không làm tròn trách nhiệm và bốn phận với Tổ quốc nên khiến các em bị lãng nhục. Và có lỗi là phải bị trừng phạt. Nào, các em cứ tiếp tục ném đi.

Giọng của thầy Dương buồn rầu. Lời của thầy khiến trong đám chúng tôi có người bật khóc. Tiếng thầy Dương tiếp.

- Có điều, các em định bày tỏ sự phẫn uất của mình thế nào? Bạo động ư? Các em cần biết rằng khi đất nước chưa được tự do, biểu tình chỉ đưa đến tù tội, một mình Mục Ly gặp chuyện đau khổ còn đủ sao? Các em còn kéo nhau đi liều mạng với họ? Nếu chẳng may họ nổ súng giết thêm vài người, thì ai sẽ là người trả thù cho người bị giết đây?

Yên lặng một chút, thầy tiếp

- Chúng tôi già rồi, nhưng vẫn còn thấy mình cần phải sống để đào tạo lớp trẻ. Các em phải biết là trách nhiệm của các em còn to tát hơn chúng tôi. Chiến tranh phi nghĩa không thể kéo dài mãi, đến lúc các em lớn, nó sẽ lụi tàn lúc đó tổ quốc rất cần những người hiểu biết để kiến tạo đất nước. Vậy thì lấy ai ra làm việc đó đây? Vì vậy, nếu các em là người hiểu biết thì hãy quay vào lớp học. Chỉ nên để Lưu Đại Khôi lại chăm sóc cho Mục Ly thôi.

Rồi quay qua thầy Hiệu trưởng, thầy Dương nói.

- Thưa thầy, việc này xảy ra ở lớp tôi phụ trách. Vì vậy coi như trách nhiệm thuộc về tôi. Còn lũ trẻ non dạ này, xin thầy hãy tha một lần cho chúng.

Nói xong thầy Dương trao túi thuốc lạ cho bác sĩ Triệu rồi dìu thầy Hiệu trưởng về phòng.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 19

Trong văn phòng.

Thầy Hiệu trưởng, ban giám hiệu, giáo viên và đại diện học sinh mở một phiên họp khẩn cấp, tìm biện pháp để đối phó với chuyện Mục Ly tự sát.

Thầy Dương là người đứng lên tường thuật lại toàn bộ câu chuyện. Lời của ông không khác với những gì Tô Huệ Văn đã nói với chúng tôi. Nhấn mạnh chuyện Đinh Tân Trai gây áp lực với gia đình Mục Ly. Nhưng Mục Ly tự tử trong trường thì nhà trường phải có trách nhiệm. Vì vậy ông đề nghị tất cả phải làm việc, thảo luận nghiêm túc nhằm đạt được một giải pháp, nếu không việc nhỏ sẽ biến thành to.

Sau khi thầy Dương ngồi xuống, mọi người đã thảo luận hết sức sôi nổi. Người đề nghị phải đưa chuyện này lên báo chí để tất cả mọi tầng lớp dân chúng đều biết mà phê phán. Đinh Tân Trai thấy nhục sẽ tự động rút lui. Cũng có người đề nghị sửa bệnh xá nữ của trường thành một cái phòng, để Mục Ly dọn vào đấy ở, tránh không để Đinh Tân Trai phiền nhiễu.

Cũng có người nói tại sao không đem sự việc này thưa lên Bộ tư lệnh hiến binh cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng biết. Xem hãn sử trí thế nào? Khuyển Dưỡng Quang Hùng đang muốn lấy lòng dân hãn không để phiền toái dây dưa, chắc sẽ xử lý Đinh Tân Trai nghiêm khắc.

Ông Hiệu Trưởng cho là các biện pháp kia không đủ hữu hiệu, vì ông biết Đinh Tân Trai đã mấy mươi năm nay, con người bề ngoài nhân nghĩa nhưng lòng dạ thật nham hiểm. Và khi công bố sự việc trên báo chí, hãn sẽ phủ nhận ngay. Như vật có khi còn tố ngược lại tờ báo định bôi nhọ hãn. Và lại trong cáo cũng có cổ phần của hãn, e là báo sẽ không đăng đâu. Còn

chuyện đưa Mục Ly đến ở trong trường thì đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời, nếu muốn hẳn có thể gây áp lực với gia đình bắt Mục Ly tự nguyện lấy hẳn cũng được vậy!

Cuối cùng ông Hiệu trưởng thấy mang chuyện này báo lại cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng là khả thi nhất, nhưng nếu lấy danh nghĩa nhà trường mà thừa, chẳng có chứng cứ nào ngoài chuyện Mục Ly tự tử thì không đủ dữ liệu để kết tội Đinh Tân Trai. Hẳn cũng có thể phủ nhận sự việc. Vậy thì không thể chính thức tố cáo hẳn, phải có một người nói riêng chuyện đó với Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Để hẳn bị cảnh cáo là được.

Lý lẽ của thầy Hiệu trưởng rất đúng, nhưng nhờ ai thừa riêng chuyện này với Quang Hùng. Chỉ có một người... mọi người đều đưa mắt sang thầy Nguyên, khiến thầy đứng dậy nói.

- Vì danh dự của nhà trường, tôi sẵn sàng làm việc này, nhưng tôi cảm thấy đây chỉ là một biện pháp tạm thời. Khuyển Dưỡng Quang Hùng là một quân nhân, có thể đổi đi nơi khác bất cứ lúc nào. Còn chức vụ của Đinh Tân Trai là chức vụ địa phương. E là khi Quang Hùng đổi đi rồi. Lúc đó gia đình Mục Ly sẽ thế nào? Có phải rồi lại gặp khó khăn?

- Vâng nhưng chẳng lẽ người Nhật thống trị đất nước này mãi sao?

Cao Triết Huê nói làm thầy Uông trờng mắt, nhưng rồi thầy không để tâm quay qua nói.

- Vâng, tôi sẵn sàng đi gặp Quang Hùng đây. Nhưng mà trong lúc tôi đi tôi mong rằng mọi người hãy điềm tĩnh chờ đợi. Chớ lúc gần đây tôi thấy tình hình trong trường không được ổn. Đụng một tí là nổi loạn, là không biết người lớn kẻ nhỏ. Tôi chỉ sợ là đang nói chuyện trong đồn thì bên ngoài không kiềm chế được, nổi lửa đốt nhà hay đập phá, rồi mọi thứ sẽ hỏng bét. Ông Hiệu trưởng tán đồng.

- Đúng vậy, từ lúc bước vào ngành giáo dục đến giờ, tôi chưa hề thấy học trò nào lại mất dạy thế này. Chờ chuyện Mục Ly xong, tôi sẽ cho chỉnh đốn lại trật tự mới được.

Thầy Uông có vẻ hả dạ, Ngô Hán Thanh đứng lên nhận khuyết điểm của

mình và nói.

- Xin quý thầy hãy yên tâm, để sự việc Mục Ly không bị quấy rầy, ngày mai em sẽ về quê.

Thầy Hiệu trưởng chưa nguôi cơn giận nói.

- Được rồi, cậu cứ đi cho tôi nhờ, chủ tịch hội học sinh không quản học sinh mà còn muốn xách động bạo loạn.

Ngô Hán Thanh nhịn nhục ngồi xuống, thầy Hiệu trưởng lại quay sang nhìn bọn tôi.

- Sao? Mấy em thấy thế nào? Có cách giải quyết gì không? Có lẽ là không, chỉ bạo động là giỏi thôi.

Thầy Dương thấy không khí có vẻ căng thẳng, sợ rồi chúng tôi lại phản ứng, nên lái câu chuyện về đề tài chính.

- Tôi nghĩ, bây giờ khoan hãy nói chuyện ngoài lề mà phải nghĩ đến biện pháp thế nào để Đình Tân Trai bỏ hẳn ý định gây phiền cho Mục Ly mới là thượng sách.

Mọi người đều cúi đầu suy nghĩ nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được diệu pháp. Ngay lúc đó, chợt từ ngoài cửa sổ một lá thư bay ngay tới bàn tôi. Giật mình quay lại tôi chỉ thấy cái bóng của Anh Tử khuất sau cửa.

Tôi cầm lá thư lên xem, thấy Anh Tử dặn là phải chuyển gấp cho thầy Dương, nên vội vã chuyển ngay lá thư cho thầy. Chẳng ngờ thầy đọc xong mỉm cười, lại chuyển bức thư đó về cho tôi. Tôi tò mò mở ra xem. Chỉ thấy một bức tranh. Bức tranh vẽ hình cô gái xách con chuột trong lồng. Trong khi con mèo nhìn thấy lại bỏ chạy. Tôi nhú mày. Chuyện quan trọng thế này mà Anh Tử còn đùa được sao?

Thầy Dương thấy vậy hỏi.

- Em có hiểu bức tranh này vẽ gì không?

Tôi lắc đầu.

- Dạ không? Tại sao mèo thấy chuột lại chạy?

Thầy Dương không trả lời, nói:

- Anh Tử thông minh thật!

Tôi vẫn không hiểu.

- Thông minh? Ý cô ấy đùa gì vậy?

Thầy Dương nghiêm chỉnh.

- Không đùa đâu.

Rồi quay qua bàn hội nghị, thầy Dương tuyên bố.

- Chúng ta nên chấm dứt buổi thảo luận ở đây. Bởi vì tôi vừa nhận được một biện pháp của một cô học trò đề nghị có thể giải quyết được vấn đề một cách có hiệu quả. Mà tôi không thể trình bày trước hội nghị được. Bí mật! Rất bí mật. Sự việc giải quyết xong các bạn sẽ rõ!

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 20

Trong giai thoại Trung Quốc có kể chuyện một vị quan chỉ bằng một lời nói mà có thể thoát khỏi tội ngục tù, thì ở đây một bức ký họa của Anh Tử đã giải được nạn cho Mục Ly.

Sự việc chẳng biết thế nào mà chỉ mấy hôm sau, trong lớp, đột nhiên có lời đồn đại Đinh Ngọc Như và Mục Ly yêu nhau thắm thiết. Và để minh họa cho sự việc này, người ta bỗng thấy Đinh Ngọc Như và Mục Ly đi đâu cũng có đôi. Sự việc này quả bất ngờ vì một người đẹp đoan trang như Mục Ly làm sao lại có thể yêu một tên hèn hạ như chuột nhắt Đinh Ngọc Như? Những người biết tình cảm của Mục Ly và Lưu Đại Khôi thì bất mãn. Tại sao Mục Ly lại có thể như vậy. Rõ ràng câu thành ngữ Trái tim người đàn bà như lòng biển không đáy là có cơ sở. Trong cái thời gian đó, người ta cũng thấy Lưu Đại Khôi ít xuất hiện trước đám đông hơn. Cũng như chẳng muốn nghe ai nói chuyện gì về Mục Ly cả.

Chuyện gì không biết chứ chuyện tình cảm thì lan truyền rất nhanh và chẳng mấy chốc cả thị xã đã có lời xì xào là con đang yêu mà cha định đoạt người yêu của con . Có người còn nói rõ hơn nữa: Đinh Tân Trai là một lão già mất nết, tính làm chuyện đoạt người yêu của con trai nên khiến Mục Ly phải tự tử . Rồi có người còn bịa thêm là Đinh Ngọc Như đã tức giận quá đòi đoạn tình cha con với Đinh Tân Trai...

Bọn Hán gian đứng ngoài đầu đường ngõ hẻm nhận được tin này, vội chạy về báo cáo lại cho Đinh Tân Trai nghe. Thế là Đinh Tân Trai hoảng lên, sợ dư luận đàm tiếu sẽ mất cả danh dự, vội vã đến trường đính chính sự việc. Hăn thề thốt là chẳng hề có chuyện đó. Cũng như hoàn toàn không biết một chút gì về mối tình của con trai gã.

Khi sự việc diễn ra đến đoạn đó thì tôi mới hoàn toàn hiểu được thâm ý của bức tranh. Cô gái là để chỉ Mục Ly. Mục Ly tóm chú chuột nhắt Đinh Ngọc Như là Đinh Tân Trai phải sợ hãi bỏ cuộc.

Vì nội dung bức tranh là một quỷ kế, nên thầy Dương đâu thể nào giải thích sự việc giữa đám đông?

Và đương nhiên chuyện tình giữa Mục Ly và Đinh Ngọc Như chỉ là một màn kịch chứ không có thật.

Đạo diễn của vở kịch là thầy Dương. Và vở kịch này có thể nói ngoài các diễn viên ra, chỉ có thầy Dương, tôi và Anh Tử là biết rõ

*

Chuyện của Mục Ly giải quyết xong thì Ngô Hán Thanh từ quê mới quay về thị xã.

Biết Thanh từ quê về, bọn chúng tôi đương nhiên là biết rõ Thanh hẳn có nhiều tin sốt dẻo mới, nên sau giờ học, về đến ký túc xá bọn tôi kéo hẳn vào phòng, bắt kể chuyện tai nghe mắt thấy nơi quê nhà.

Ngô Hán Thanh có vẻ rất vui sau lần về quê, hẳn nói.

- Trước hết, tôi muốn báo cho các bạn một tin vui, đây là tương lai cuộc kháng chiến chống Nhật của chúng ta rất sáng lạn. Lực lượng du kích của ta càng lúc càng mở rộng địa bàn. Mặc cho quân Nhật càn quét và nông cuồng chống phó, nhân dân vẫn vững tin, nên bọn chúng chỉ giống như dùng trâu bắt chuột, chẳng làm nên được trò trống gì cả.

Mọi người nghe được tin đó hết sức phấn khởi. Dương Sơn nói.

- Nhưng mà mày chỉ nghe nói hay được tận mắt chứng kiến?

Ngô Hán Thanh cười.

- Nói ra có lẽ các bạn không tin. Nhưng mình đã gặp họ, sống chung với họ. Được họ tập cho bắn súng, nghe diễn kịch và còn canh gác với họ nữa. Cuộc sống như nằm mơ đấy. Đôi lúc mình có cảm giác như mình đã là một du kích.

Mọi người nhìn Hán Thanh với ánh mắt ngưỡng mộ. Tôn Thăng Nam hỏi hộp hỏi.

- Thế anh có gặp Chu Bát không? Nghe nói bà ấy bắn cả hai tay mà bách phát bách trúng nữa phải không?

Ngô Hán Thanh vênh mặt lên.

- Có chứ. Bà ấy còn dạy cả tôi bắn súng nữa.

Rồi nhìn Tôn Thăng Nam, Thanh tiếp.

- Xem này. Bà ấy vóc dáng to con hơn cô, nghe nói mỗi lần ra trận, xung phong hơn cả nam giới.

Dương Sơn hoài nghi.

- Có bốc không đấy? Vào khu mà ai cho người đi lại lung tung vậy? Biết người là người thế nào?

Ngô Hán Thanh thở dài nói.

- Tại các bạn không biết, chứ tôi đã mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nhà chỉ còn một bà chị dâu, mà bà ấy thì sẽ gia nhập đội phụ nữ cứu quốc lâu rồi. Thế là được mọi người tin cậy, họ mới xem tôi như người nhà đấy.

Cao Triết Huê căng thẳng.

- Thế mi có gặp mặt tư lệnh Ngô chưa?

- Có, ông đã biết tất cả. Ông khen những hành vi kháng Nhật của trường chúng ta, nhưng ông dặn chúng ta làm gì cũng cần phải cẩn thận. Họ nói trong tương lai không xa, khi du kích vào thành chắc phải nhờ đến bọn ta nhiều lắm.

Dương Sơn tò mò.

- Ông ấy vóc dáng thế nào? Cao, lùn? Có giống như điều thầy Dương đã từng kể không?

Ngô Hán Thanh đưa ngón tay cái lên.

- Tuyệt vời! Trăm nghe không bằng mắt thấy. Ông ấy cao hơn tôi nửa cái đầu, tướng tá dũng mãnh uy phong.

Lưu Đại Khôi tò mò.

- Thế mi có gặp Ông Trương Quốc Uy không?

Ngô Hán Thanh nói với giọng tiếc rẻ.

- Chưa. Tôi có hỏi tư lệnh họ Ngô, ông ấy chỉ bảo là Trương Quốc Uy thì hành công tác quá đặc biệt nên ít khi xuất hiện.

Vương Ngọc Anh hỏi.

- Ông ấy làm công tác gì? Ở đâu? Sao không hỏi?

Ngô Hán Thanh cười.

- Sao cô ngây thơ quá, đã bảo là công tác đặc biệt thì phải bí mật, phải xuất hiện bất ngờ, thật thật hư hư chứ tiết lộ cho cô biết thì còn gì là bí mật.

Nhưng nghe tư lệnh họ Ngô nói có khi ông ấy đang sống với người Nhật mà cả người Nhật cũng không biết.

Dương Sơn hoài nghi.

- Tôi nghĩ nhân vật này có thể chỉ là hư cấu, chứ không có thật và là do các anh em du kích dựng lên để hù bọn Nhật, chia rẽ bọn Nhật. Trước kia chẳng phải đã có lần người ta phao tin Trương Quốc Uy giả dạng thầy bói mù khiến bọn hiến binh tưởng là thật. Kết quả mấy cha xem bói trong thành đã bị hàm oan.

Nhắc lại chuyện đó, mọi người cười ồ.

Ngô Hán Thanh móc trong túi ra một tờ truyền đơn nói.

- Đây này, ở đây tôi có một tờ truyền đơn mà tôi nhặt được. Chúng ta có thể sử dụng làm tài liệu tham khảo...

Ngay trong lúc mọi người xúm quanh xem tờ truyền đơn của Hán Thanh, thì bỗng có tiếng chân chạy sầm sập bên ngoài. Tô Huệ Văn bị Tôn Thắng Nam đẩy ra ngoài lúc này, hỗn hển chạy vào nói.

- Hiến binh! Đội hiến binh Nhật đến!

Dương Sơn nghe vậy giật mình.

- Hiến binh đâu? Này này đừng có nói dối dọa người ta nhé.

Tôn Thắng Nam chẳng đáp nói với Cao Triết Huê.

- Cao Triết Huê! Không chạy đi còn chờ gì nữa? Đợi bị bắt à?

Rồi lủi mất. Cao Triết Huê bán tín bán nghi chạy ra cửa nhìn, rồi quay đầu vào, mặt tái mét.

- Chết rồi! Họ đang đi tới! Có Hiệu trưởng dẫn đầu nữa.

Đến lúc đó mọi người mới tin là thật. Tất cả như bầy ong vỡ tổ. Vương Ngọc Anh sợ quá ôm chầm lấy Dương Sơn.

Cả Đinh Ngọc Như cũng sợ hãi chạy chui tọt xuống giường. Ngô Hán Thanh cũng tái mặt, nhưng hăn như còn bình tĩnh nên một mặt ra lệnh cho mọi người dẹp hết dụng cụ in ấn, một mặt nhét tờ truyền đơn xuống gầm giường mình.

Chúng tôi nghe tiếng ông Hiệu trưởng đứng ngoài trấn an.

- Đừng sợ, không có gì phải trốn. Quân đội Thiên hoàng đến đây chỉ để lục bắt bọn gián điệp ở Trùng Khánh phái đến, chẳng liên can gì đến các trò

đầu.

Tiếp đó là những cây dao lê sáng loáng xuất hiện ngoài khung cửa. Rồi ông Hiệu trưởng cùng một sĩ quan Nhật mang kính bước vào. Người này chẳng phải ai khác hơn là trung úy Suzuki.

Ông Hiệu trưởng nói với Suzuki.

- Thừa trung úy, để tôi cho học sinh đi trấn an các lớp khác để khỏi hốt hoảng nhé.

Suzuki gật đầu, thầy Hiệu trưởng nhìn chúng tôi sau cùng chỉ Lưu Đại Khôi.

- Lưu Đại Khôi, hãy đi báo cho các lớp khác là các ngài hiến binh vào trường chỉ để tuần tra thôi nhé, bảo họ cứ ngồi yên đừng chộn rộn.

Vâng.

Lưu Đại Khôi nói rồi vội vã chào bỏ đi, nhưng thầy Hiệu trưởng lại gọi giật lại.

- Khoan đã, em xem thầy Nguyên đã đến chưa. Đến rồi thì bảo hãy đến ngay đây gặp tôi nhé.

- Dạ vâng.

Lưu Đại Khôi vừa đi xong, Suzuki ra lệnh cho bọn tôi tập trung lại, rồi mới ra lệnh cho bọn thuộc hạ.

- Xét!

Lệnh vừa ban, mấy tên Hán gian và bọn hiến binh đi theo vội chia nhau ra lục soát vali, bàn ghế, sách vở đều bị bốc tung lên. Nhưng vẫn không thấy gì cả. Thầy Hiệu trưởng thấy vậy nói.

- Thôi được rồi, hãy sang phòng khác đi.

Bọn lính Nhật vừa định kéo sang phòng khác, thì bỗng một tên nhìn thấy bản kẽm và mấy tờ giấy Stencil, hấn lùi ngay ra. Nhưng thầy Hiệu trưởng thật lạnh trí nói.

- Cái này là của nhà trường!

Rồi điểm mặt Dương Sơn, thầy giận dữ nói.

- Các người thật to gan. Tại sao thời điểm làm bích báo đã qua lâu rồi, mà không thấy mang mấy cái này trả lại cho nhà trường, còn giữ lại làm gì chứ?

Một tên hiến binh Nhật bước tới giường Ngô Hán Thanh lục tung lên. Một cục giấy vo tròn văng ra. Tên hiến binh này nhật lên đưa đến Suzuki.

Suzuki cẩn thận mở ra xem, gật gù.

- Truyền đơn! Có cả truyền đơn ở đây à?

Mọi người đều đứng lặng chẳng dám lên tiếng.

Hôm lễ kỷ niệm thành lập trường tôi thấy Suzuki có dáng dấp tao nhã nên rất có cảm tình, nhưng bây giờ thì hẳn đã lộ chân tướng một tên lính kín Nhật.

Đọc xong tấm truyền đơn hẳn bước tới nhìn chúng tôi với nụ cười nham hiểm. Rồi bất ngờ chớp lấy cổ áo Hầu Triều Nghĩa giật mạnh, hỏi lớn.

- Cái này của ai? Nói mau!

Hầu Triều Nghĩa có tật nói lắp từ trước, lúc sợ càng nói lắp hơn nên cứ:

- Tôi.... tôi.... tôi...

- Vậy là của mày phải không?

Suzuki hỏi làm Nghĩa hoảng quá nói.

- Không.... không phải.... tôi.... tôi không biết.... gì hết.

Suzuki dùng mấy ngón tay bóp mạnh vào cổ họng Nghĩa.

- Vậy thì của ai? Nói mau!

Hầu Triều Nghĩa đau quá, thét lên.

- Tôi... không nói.... Có chết tôi cũng không nói.

Suzuki nghe vậy trợn mắt, rồi quay qua xoắn tròng kính Nhật với tên hiến binh đứng cạnh. Mũi lê gần trên đầu súng của tên này bèn chĩa vào mặt Nghĩa. Nghĩa sợ quá né qua bên, chiếc nón trên đầu Nghĩa bị lưỡi lê đẩy văng xuống đất để lộ chiếc đầu bóng loáng.

Giữa lúc bọn lính Nhật khoái chí cười rộ lên thì Ngô Hán Thanh từ phía sau bước ra xoắn một tròng kính Nhật.

- Các ông không được bắt nạt kẻ yếu! Không được động đến anh ta!

Suzuki nghe vậy ngưng cười, đặt tay lên đốc kiếm mang bên hông. Ngô Hán Thanh chẳng chút sợ hãi, ngang nhiên tiếp.

- Đây là tinh thần võ sĩ đạo của người Nhật đấy ư? Bắt nạt một học sinh tay yếu chân mềm không một tắc sắt trong tay là vinh hạnh lắm à?

Suzuki nghe Thanh nói tức giận vô cùng, hẳn buông Hầu Triều Nghĩa ra,

quay sang cho Thanh một cái tát như trời giáng.

Trên má trắng xanh của Thanh lập tức hiện ngay ra năm dấu tay đỏ ửng. Một dòng máu từ mép miệng Thanh chậm rãi chảy xuống cằm. Nhưng Thanh như không sợ, đôi mắt căm hờn nhìn trừng trừng Suzuki.

Dương Sơn lúc đó không nhìn được chen vào.

- Các ông làm gì dữ dằn như vậy? Phải biết chúng tôi là bạn học của con gái đội trưởng các ông. Muốn gì ông nên đưa chúng tôi đến gặp Khuyển Đường Quang Hùng nói chuyện.

Lời của Dương Sơn chỉ làm những tay hiến binh Nhật chùn tay. Còn với Suzuki chẳng có ý nghĩa gì. Hắn trừng mắt nhìn Dương Sơn rồi quay qua ông Hiệu trưởng hỏi.

- Thưa ông Hiệu trưởng, chiếc giường có truyền đơn vừa rồi là của ai vậy? Ông Hiệu trưởng liếc nhanh Ngô Hán Thanh, rồi móc trong túi ra quyển sổ tay đọc.

- Giường số 32, của Đinh Ngọc Như.

Lúc đó con chuột nhắt Đinh Ngọc Như nghe vậy sợ quá, từ dưới giường chui ra, meo meo nói.

- Đâu phải của tôi! Giường của tôi nằm ở phía trái giường này cơ!

Ông Hiệu trưởng nghiêm giọng.

- Rõ ràng là giường của cậu, cậu còn định chối tội nữa? Cậu cứ đi theo họ đi, chẳng sao đâu.

Suzuki đưa mắt hoài nghi nhìn Đinh Ngọc Như.

- Của thằng bé này ư? Thôi được rồi, tạm thời trói nó lại rồi tính sau.

Ngô Hán Thanh thấy vậy không muốn bạn bị hàm oan, bước tới nói.

- Thưa thầy Hiệu trưởng...

Nhưng thầy Hiệu trưởng đã trợn mắt quát.

- Không được lôi thôi. Ai đứng đâu thì cứ đứng đấy để người ta làm việc, không được xin xỏ gì cả.

Trung úy Suzuki cười nhạt nói.

- Được rồi! Chẳng ai được tự do đâu. Tất cả đều về đồn cả, bao giờ sự việc sáng tỏ mới thôi.

Ông Hiệu trưởng chỉ tay về phía Vương Ngọc Anh và Tôn Thăng Nam.

- Thừa trung úy, xin trung úy để cho hai cô nữ sinh này ở lại, họ là con gái...

Suzuki trợn mắt, nói lớn.

- Không được! Tất cả về đồn hết!

Ông Hiệu trưởng thấy vậy bối rối, quay qua chúng tôi.

- Thôi được! Vậy các em hãy theo trung úy về đồn đi, nhớ bình tĩnh đừng sợ quá khai bậy mà thiệt thân!

Như vậy mà Suzuki còn chưa hài lòng, hăn hạ lệnh cho bọn thủ hạ:

- Hãy trói cả bọn chúng lại, đưa bọn chúng về đồn trước, ta ở lại làm việc quan trọng khác rồi về sau.

Thế là chỉ ít phút sau tất cả chúng tôi bị xích lại thành dòng, riêng Đinh Ngọc Như còn phải mang theo chiếc còng sắt.

Trung úy Suzuki đi qua dãy lớp còn đang học, dán mắt vào thấy chẳng có việc gì cả, ông ta bèn đi thẳng đến lớp mười một. Ở đây thầy Dương đang đứng trên bục giảng bài lịch sử. Có lẽ ông đã nhìn thấy bọn tôi bị bắt, nhưng vẫn bình thản đứng trên bục say sưa giảng.

Tôi nghĩ đến chuyện sắp phải vĩnh biệt thầy, vĩnh biệt mái trường mà lòng không khỏi buồn buồn. Nhưng cũng thấy có phần hãnh diện vì mình đã được dự phần vào dòng chảy của lịch sử, chợt nhiên cảm giác mình đã là một liệt sĩ rồi vậy.

Lúc chúng tôi bị dẫn qua vườn hoa. Các nữ sinh vẫn còn chơi trò đuổi bắt. Anh Tử cũng có mặt trong bọn họ, vội vã chạy ra.

- Các bạn làm sao thế?

Mọi người vẫn yên lặng lầm lũi bước. Anh Tử vẫn đuổi theo.

- Các bạn bị họ bắt rồi ư?

-

- Các bạn phạm tội gì?

Thấy bọn tôi không trả lời Anh Tử rưng rưng nước mắt, Đinh Ngọc Như thấy vậy nói.

- Bởi vì Bởi vì.

Nhưng nó chưa kịp dứt lời thì Dương Sơn đã nhổ bãi nước bọt về phía Anh Tử nói.

- Lời nguyện rửa hôm trước của cô đã linh ứng rồi đấy. Cô mãi nguyện chưa?

Từ Tắc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 21

Khu nhà giam với tường cao vách dày.

Nền trời chưa tối, mà bóng đêm đã ngập đầy trại giam. Tinh thần chúng tôi xuống rất thấp. Khi thấy Đinh Ngọc Như bị xe bắt bùng áp tải đi, Vương Ngọc Anh đã òa lên khóc. Vương Mộ Đạo và Hầu Triều Nghĩa thì thở ra. Tô Huệ Văn và Cao Triết Huệ thì chửi bới loạn cả lên. Liễu Ngạn Phong với Dương Sơn thì ngồi thăm suy đoán xem thủ phạm hãm hại bọn tôi trong chuyện này là ai.

Liễu Ngạn Phong nghi là Uông Đông Nguyên, vì trước lúc chúng tôi họp thầy đã viện cớ mệt xin nghỉ một tiết. Biết đâu đó là lý do để đi báo cho bọn hiến binh? Còn Dương Sơn thì cho đó là Anh Tử, vì chỉ có Anh Tử là biết rõ hoạt động của bọn này nhất.

Cao Triết Huệ và Tô Huệ Văn chỉ chờ có vậy, là chửi đồng lên ngay.

- Mẹ bà nó! Lũ tay sai!
- Đúng là con kẻ cướp! Hán gian!
- Cái con Hồ ly tinh đó, đã hại Điền Mục Thanh suýt chết bây giờ lại hại đến bọn ta.

Ngô Hán Thanh này giờ ngồi yên ở góc phòng giam. Chợt kéo tay tôi hỏi.

- Này người có thuộc bài “Chính khí ca” không? Bài mà mấy hôm trước thầy Dương mới dạy đó.

Tôi không hiểu Thanh muốn gì, nhưng cũng đáp.

- Không thuộc lắm, hình như chỉ nhớ đoạn mở đầu với đoạn cuối.
- Vậy thì hồng hét! Tao muốn thuộc đặng lúc ra trường bản sẽ đọc to lên cho mọi người cùng nghe.

Tôi giật mình.

- Mấy cũng tin là chúng ta rồi sẽ bị xử bắn à?

Thanh yên lặng một chút rồi nói.

- Chúng mày thì không sao, nhưng tao thì chắc phải bị.

- Tại sao?

- Vì tờ truyền đơn đó do tao mang vào, rồi tao lại nhét vào giường tao. Lúc đó... khi bị tra khảo chắc chắn Đinh Ngọc Như sẽ khai toẹt ra cả.

- Ông hiệu trưởng đã nói đó không phải là giường của mày. Còn lúc này giấy truyền đơn. Đinh Ngọc Như cũng đâu có nhìn thấy?

Tôi cố nói để an ủi Ngô Hán Thanh và hỏi.

- Vậy còn truyền đơn lần trước là của ai? “Cứu quốc đoàn thiết huyết” là có thật à?

Ngô Hán Thanh thú nhận.

- Không, đó chỉ là một cái tên bọn này đặt ra, nhằm tiếp tay cho du kích thôi.

- Thế ai gợi ý cho mày làm công tác đó?

- Tư lệnh Ngô Nhân Kiệt. Ông ấy chính thật là anh ruột tao.

Tôi ngạc nhiên.

- Sao từ trước đến giờ tao không nghe nói đến?

- Đó là sự thật, nhưng vì anh tao có dặn không được cho ai biết vì sợ nguy hiểm cho tao.

- Trách gì mi chẳng quá rành với chuyện du kích?

Tôi nói và nhớ lại những gì Ngô Hán Thanh thường kể. Một sự việc khác đây là sự thân mật gần bó giữa thầy Dương và Hán Thanh. Tôi tò mò.

- Như vậy hẳn thầy Dương cũng có liên hệ với quân du kích?

Ngô Hán Thanh lắc đầu nói ngay.

- Không, chẳng có quan hệ gì cả. Chẳng qua ông ấy là người nhiệt tình yêu nước. Đó là nhận định của tao.

- Tao thấy thái độ thầy Dương rất kỳ cục, tại sao lúc thấy bọn mình bị dắt dẫn đi, ông ta vẫn bình thản, chẳng hề lộ một vẻ xúc động nào cả.

- Không thể ném đá quý trong những trường hợp không cần thiết, mi hiểu ý nghĩa câu này chứ? – Hán Thanh nói với giọng điệu xúc động – Thôi thì với mày tao không cần giấu giếm gì nữa. Thầy Dương là một người quan trọng. Rất quan trọng, vì vậy dù có bị tra khảo thế nào ta cũng không thể

tiết lộ danh tánh của ông trước kia. Có một lần ta đã phạm phải một lỗi lầm mà không thể tha thứ được. Chỉ vì chuyện nhỏ mà kéo ông vào vòng nguy hiểm. Để đến đổi suýt tí thì ông bị lộ diện.

Tôi kể tai Hánh Thanh hỏi nhỏ.

- Có phải đó là lần bắt cóc Anh Tử hôm trước?

Ngô Hán Thanh gật đầu, nói nhỏ.

- Đúng, người thực hiện nhiệm vụ đó chẳng phải ai khác là thầy Dương với tao. Có sự tiếp tay của Thiếu Chu Bát.

- Vậy ra mày đã...

Hánh Thanh đưa tay lên miệng.

- Mày đừng hỏi cũng đừng nói cho ai biết chuyện này, vì thầy Dương vẫn còn được tự do. Nói ra sẽ liên lụy đến ông ấy.

Tôi hiểu kỳ.

- Bắt cóc là được rồi, sao phải cắt đứt một lóng tay của cô ấy?

Ngô Hán Thanh khẳng khái.

- Vì chuyện địa nghĩa không thể kể đến thân thích, quen biết, huống hồ chỉ là một người bạn? Cũng như bây giờ ta đây sẵn sàng chết chứ không thể để liên lụy đến thầy Dương.

- Nhưng theo tao biết thì mi và Anh Tử từng yêu nhau?

Ngô Hán Thanh thở dài.

- Bây giờ tao đã sắp chết rồi còn bàn đến chuyện yêu đương làm gì nữa. Và lại chuyện đó chỉ nên để trong lòng thôi, ai lại trình diễn kiểu Mục Ly với Ngọc Như.

Nhắc đến Đinh Ngọc Như tôi chợt nhớ đến lời vu oan của thầy Hiệu trưởng, nên nói.

- Tội nghiệp Đinh Ngọc Như, hắn phải gánh tội cho người khác, nhưng vừa qua sao thầy Hiệu trưởng lại vu khống cho hắn vậy?

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Điều này cả tao cũng không hiểu. Lúc tao muốn đứng ra nhận tội, thầy Hiệu trưởng đã ra sức ngăn cản!

Tôi bực bội.

- Nếu vậy thì nguy cho thầy Hiệu trưởng, thế nào cũng chuốc lấy hận thù cho xem.

Ngô Hán Thanh có vẻ suy nghĩ, rồi bứt rứt.

- Liệu Đinh Ngọc Như có bị làm sao không?

Tôi nhớ lại những chuyện phim trinh thám thường đọc, nói.

- Thế nào Đinh Ngọc Như cũng bị thẩm vấn để khai thêm đồng bọn.

Ngô Hán Thanh nghe vậy đứng lên.

- Không ổn rồi! Bảo đảm là Đinh Ngọc Như sẽ bị tra tấn và khai bậy cả. Như vậy là không được!

Tôi nghe vậy nắm tay Thanh hỏi.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Để tao đi tự thú! – Ngô Hán Thanh nói – Kẻ đại trượng phu tội ai nấy chịu, không thể để người khác gánh oan cho mình!

Dương Sơn vội kéo Hán Thanh ngồi xuống. Chưa kịp làm gì thì cửa phòng giam xịch mở, một luồng ánh sáng rọi vào, Suzuki và một tên Hán gian đứng bên ngoài nhìn vào.

- Im nào! Chúng bay làm gì ồn ào trong đây? Ở tù còn không biết thân.

Tất cả đều im lặng, chỉ có Ngô Hán Thanh là còn lớn tiếng.

- Để tao đi! Tao đi!

Tên Hán gian đứng ngoài nhìn vào hỏi.

- Cái thằng đó la hét gì đó?

Dương Sơn nhanh trí đáp.

- Dạ... hần sợ quá la hoảng, tên này yếu thần kinh!

Tên Hán gian cười nham hiểm.

- Hần bệnh thần kinh ư? Đinh Lục Gia này là tay chuyên gia về bệnh thần kinh đây để ta chữa chạy là hần sẽ hết la hét ngay.

Chúng tôi nghe hần nói giật mình. Vì Đinh Lục là tay tàn ác có tiếng, đánh người không gớm tay, nên rất được bọn Nhật trọng dụng. Hần thấy bọn tôi ngồi yên, đe dọa tiếp:

- Tui bay ngoan ngoãn thì một lát nữa Đinh Lục này sẽ nhẹ tay cho. Bằng không một khi chọc giận thì chết đau đớn lắm đó.

Một người nghe đến chữ “chết” thì đều sợ. Bởi vì họ nào có được “sống” lúc nào đâu. Chỉ có Ngô Hán Thanh là cười nhạt.

- Chết là hết! Ta nào có sợ!

Và câu nói của Hán Thanh như một liều thuốc tăng lực. Chúng tôi không hèn cùng la to.

- Chết là hết! Chẳng sợ gì cả.

Ngô Hán Thanh chột đọc lớn hai câu trong “Chính khí ca”

- “Trời đất còn chính khí, mãi mãi lưu danh...”

Mọi người đọc theo. Nhưng Ngô Hán Thanh chỉ nhớ được một đoạn nên đọc chẳng đúng bài gì cả hẳn đọc bừa thêm.

- Có bị chém đầu: “Quý thần cũng khâm phục”

Trung úy Suzuki hình như bị bất ngờ, hẳn quay qua nói với tay Hán gian một trang tiếng Nhật hỏi có phải là bọn tôi đang đọc kinh sám hối không. Tên Hán gian lắc đầu, vừa nói vừa dùng tay diễn tả. Rồi quay sang mắng bọn tôi.

- Chúng bay có im ngay cho ta nhờ không? Quân đội Thiên Hoàng nào có bắt chúng bay đọc bài cho họ nghe đâu? Thôi thôi hãy dành cái bài đó học cho Diêm Vương nghe vậy.

Cao Triết Huê lúc đó không còn biết sợ gì nữa, vỗ ngực nói.

- Được thôi! Chết thì chết! Dù gì có chết cũng là một hảo hán.

Đinh Lục tức quá bước tới, đá mạnh vào đít Cao Triết Huê.

- Hảo hán cái con khỉ. Bọn bay chẳng là cái chó gì cả.

Cao Triết Huê vỗ vỗ hông nói.

- Hay lắm! Mà dám đá vào hông cậu mày ư? Ta nói thiệt, nếu tao còn sống, thì thù này sẽ trả, không trả không là người.

Tên Hán gian Đinh Lục cười khẩy.

- Trả thù ư? Muộn rồi con ạ! Một lát nữa ta sẽ gõ gõ cái đầu mi xem nó cứng đến độ nào?

Nói xong Đinh Lục quay qua nói gì đó với Suzuki rồi quay vào hét.

- Bọn bay đi ra hết ta xem!

Hẳn bắt chúng tôi xếp hàng bước ra. Vương Ngọc Anh nghĩ là đã đến giờ lên đoạn đầu đài, nên ôm Dương Sơn khóc không thành tiếng.

Không phải chỉ có một mình Vương Ngọc Anh mà tất cả đều nghĩ như vậy. Nên mọi người bắt tay nhau nói lời chia tay vì e là một lúc nữa sẽ không còn dịp để nói.

Đến lượt Tôn Thăng Nam bắt tay Ngô Hán Thanh. Thăng Nam chẳng hề khóc, trái lại còn nói.

- Anh Hán Thanh, giờ anh và tôi ở cạnh nhau. Sau này coi như tôi không còn sợ phải mất anh nữa.

Ngô Hán Thanh có vẻ hối hận nói.

- Thời gian qua tôi quá thờ ơ. Thật có lỗi với Nam.

- Không ... Không có gì cả...

Thăng Nam hơi bối rối, định nói thêm điều gì, nhưng lúc đó Vương Ngọc Anh đã chạy đến nắm tay Hán Thanh chào tự biệt. Hán Thanh nói với mọi người.

- Xin mọi người hãy tha thứ cho tôi. Vì tôi đã khiến mọi người liên lụy.

Wương Ngọc Anh nghẹn giọng nói.

- Không, anh làm vậy là đúng. Tôi chỉ buồn vì thấy mình không dũng cảm như mọi người.

Lúc đứng bên ngoài cổng trại giam, hình như để chờ xe đến chở đi, Cao Triết Huê lại lần thần hỏi Đinh Lục.

- Bộ bọn này đều bị xử bắn cả ư?

Đinh Lục được dịp “hù” mọi người.

- Tao nghĩ lại rất tiếc. Tại sao tao không mở trại bán quan tài. Nếu vậy có phải hôm nay sẽ lãi to không?

Cao Triết Huê nghe vậy lại hỏi.

- Bắn bọn tôi thì được rồi. Chẳng lẽ mấy cô gái này cũng bị bắn nữa à?

Đinh Lục có vẻ bức dọc.

- Mà hỏi để làm gì? Có xử bắn thì tao bắn mày trước tiên đấy.

Cao Triết Huê nhún vai.

- Tôi chết là chắc rồi, nên chẳng có gì sợ cả.

Rồi Huê quay qua Vương Ngọc Anh.

- Hắn nói vậy chứ bọn cô chẳng chết đâu, mà này, nếu còn sống nhờ cô nhả giùm vài câu với Tô Huê Văn được không?

Vương Ngọc Anh xúc động đứng yên. Cao Triết Huê tiếp.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 22

Chiếc xe chở tù chở chúng tôi đã chạy rất nhanh, hình như nó đi vào con đường đá hẹp và gồ ghề. Chúng tôi bị lắc như kẻ trên thuyền gặp sóng lớn. Thế này thì có nghĩa là họ đã đưa bọn tôi ra ngoại ô. Nghĩa là đến pháp trường.

Cuộc sống hẩm không còn bao lâu nữa. Cái chết đã gần kề. Liễu Ngạn Phong đề nghị mọi người hát lên để lấy nhuệ khí. Nhưng chẳng ai buồn cất giọng. Cuối cùng chỉ có hẩm một mình lái nhái bài “Tòng hoa giang”.

- Nhà ta trên dòng Tòng Hoa Đông Bắc, lũ giặc đến...

Ngay lúc đó, chiếc xe phanh gấp lại. Mọi người đứng dậy cố nhướng mắt nhìn ra ngoài; tháp đá, rừng phong, tòa nhà lớn... Vậy là đưa bọn này đến nhà Khuyển Dưỡng Quang Hùng...

Đinh Lục phóng xuống xe, mở cửa sau, nói.

- Đây xuống xe đi, lũ quỷ nhỏ. Bọn bay được sống thêm vài phút vì đội trưởng Khuyển Dưỡng, muốn đích thân thăm vấn bọn bay!

Ngô Hán Thanh nói với chúng tôi.

- Các bạn nghe này! Lúc bị thăm vấn có đánh thế nào cũng không được khai ai khác, đừng để liên lụy người ta, bởi vì bọn ta cũng sắp chết đến nơi rồi.

Dương Sơn thì bày trò.

- Nếu hỏi ai là kẻ chủ mưu thì tại sao ta không khai là Uông Đông Nguyên? Phải hại cho hẩm chết trước mình chết sau vậy.

Tôn Thăng Nam chen vào.

- Kể cả Khuyển Dưỡng Anh Tử cũng là đồng bọn! Nó mà chết theo tôi mới hả dạ.

Ngay khi chúng tôi xuống hết xe. Thì cánh cổng lớn mở rộng. Một cô gái hầu người Nhật bước ra la lối.

- Làm gì la lối um sùm vậy? Có biết đây là tư doanh của ngài đội trưởng không?

Đinh Lục thì chìa mũi súng thẳng vào chúng tôi nói.

- Sắp hàng trật tự đi vào, ai lộn xộn ta bắn bỏ đấy.

Chúng tôi yên lặng, đi giữa hành lang dãy nhà âm u. Đến trước một tòa nhà lớn. Đinh Lục bắt chúng tôi đứng lại, nói.

- Các người hãy đứng đây chờ ta một chút.

Rồi đẩy cửa đi vào, tôi nghe tiếng hăn nói.

- Báo cáo đội trưởng. Bọn nhóc đó đã được đưa đến rồi.

Tiếng của Khuyển Dưỡng Quang Hùng

- Hãy cho bọn chúng vào đây, còn tất cả bọn bay đều ra ngoài.

Khi chúng tôi bước vào, ánh đèn sáng choang làm ai cũng hoa cả mắt. Tòa đại sảnh của Khuyển Dưỡng Quang Hùng bài trí thật huy hoàng. Chủ nhân của nó đang ngồi ngả người trên ghế salon. Hăn còn mặc áo ngủ, nhìn chúng tôi như mèo nhìn chuột.

Trung úy Suzuki trao đổi với hăn một tràng tiếng Nhật. Chúng tôi nghe tiếng được tiếng không, chỉ biết ý nghĩa gần như là khai thác thêm được gì không? Trung úy Suzuki lắc đầu.

- Không!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng gật gù nói.

- Chẳng ngờ Lý Quang Trung lúc nào cũng đối nghịch với ta.

- Vâng.

Suzuki đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng có vẻ suy nghĩ rồi nói.

- Vậy thì hãy để tên trùm thổ phỉ kia sống thêm ít hôm. Chắc hăn sẽ cung cấp thêm được nhiều tin tức cho ta.

- Vâng.

Suzuki nhận lệnh rồi rút lui. Khuyển Dưỡng Quang Hùng ngồi đó suy nghĩ thêm một chút rồi quay đầu vào trong nói.

- Cậu Uông đâu! Bọn học trò cưng của cậu có mặt đông đủ ở đây này! Lúc đó tôi mới thấy thầy Nguyên ngồi ở ghế sau bộ salon và Đinh Ngọc Như với đôi mắt sưng húp vì khóc.

Thầy Nguyên đứng dậy bảo chúng tôi.

- Các em ngồi xuống đi!

Chúng tôi còn chưa biết thầy Nguyên nói gì thì Khuyển Đường Quang Hùng chỉ dấy ghế bên trái hẳn nói.

- Nào tất cả hãy vào đó ngồi.

Rồi hẳn quay sang thầy Uông nói.

- Thầy Nguyên này. Bữa nay tôi rất mệt nên phải nghỉ đây. Cậu thay tôi giải thích cho bọn trẻ nghe nhé.

Rồi Quang Hùng bước tới bàn rót hai ly rượu, uống một ly còn một ly đưa cho thầy Nguyên rồi mới đi vào trong. Đợi tên đội trưởng đi rồi, thầy Nguyên căng thẳng nói.

- Tại sao các em lại làm thế? Chăm lo học hành có phải sẽ giúp ích cho đất nước về sau không? Gây đại họa mà làm gì? Cũng may là nhờ Anh Tử nói giúp nếu không thì có nước chết! Anh Tử đã biện hộ giùm các em, bảo tờ truyền đơn đó là giấy gói quà ăn vặt từ ngoài mang vào chứ không phải chủ mưu của các em nên...

Thầy Uông nói đến đó gật gật đầu, rồi tiếp.

- Mà cũng may, sau đó trung úy Suzuki bắt được một du kích địa phương, nên mọi chuyện đã đơn giản. Nhờ vậy các em mới thoát.

Mọi người cũng chẳng hiểu thầy Uông nói thật hay không. Quay sang thấy Ngô Hán Thanh tái mặt, tôi cũng lo lắng. Hay là Ngô Nhân Kiệt đã bị bắt? Thầy Uông yên lặng một chút, bỗng nói với một giọng điệu thật xúc động.

- Nhiều lúc chỉ cần sai một nước cờ là có thể sa chân. Tôi nói ra đây, các em phải bình tĩnh lắng nghe, vì đây là một tin xấu. Các em có biết. Thầy Dương, Thường Thứ của các em vừa từ trần không?

Tin thầy Uông vừa báo như một tiếng sét nổ vang trong đầu làm chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau. Thật không? Hay đây là cách nói hù dọa? Rõ ràng là bọn tôi rời khỏi trường, thầy Dương vẫn còn đứng trên bục giảng cơ mà? Mới có mấy tiếng đồng hồ, sao ông lại chết? Ông chết vì lý do gì? Mọi

người nửa tin nửa ngờ chẳng biết nói gì. Ngay lúc đó thầy Nguyên lại tiếp.

- Thầy Dương khi biết mình đã bị phát hiện sợ mang tội nên tự tử. Khi quân đội Thiên hoàng vào phòng riêng của ông ta lục soát đã thấy một vài tài liệu chưa hủy, chứng tỏ ông là một phần tử chống lại quân đội Thiên hoàng.

Điều thầy Uông vừa nói, làm cho tin tức gần có tính xác thực hơn.

- Thầy Nguyên lại tiếp.

- Đối với đội trưởng Khuyển Dường Quang Hùng, thầy Dương chẳng phải xa lạ. Khuyển Dường đã biết ông ấy mười mấy năm về trước khi ông sang Nhật du học. Vì vậy những gì thầy Dương làm là không thể chối cãi được. Ông cũng biết thế nên đã tự tử bằng độc dược. Chưa kịp đưa vào bệnh viện đã tắt thở.

Thầy Uông vừa dứt lời. Vương Ngọc Anh là đứa đầu tiên bật khóc. Chúng tôi lần lượt rơi lệ theo.

Đang lúc đó thầy Uông lớn tiếng.

- Cấm không ai được khó nhé. Những gì thầy Dương làm, tự thầy ấy gánh trách nhiệm. Không liên lụy gì đến ai cả. Giờ thì mọi người đã rõ ràng. Tôi mong là từ đây về sau các em đừng có hồ đồ, đừng cả tin ai cả. Các em được thả về gắng học hành đừng cả tin ai cả. Các em được thả về gắng học hành đàng hoàng. Còn bây giờ hãy chào ông đội trưởng, cảm ơn ông ấy rồi về đi!

Lúc đó Khuyển Dường Quang Hùng đã bước ra, tay cầm ly rượu đầy nói.

- Hắn chết là đáng lắm! Hắn phải chết thôi. Mà thật ra tôi nào có muốn giết hắn đâu, chỉ có hắn là muốn giết tôi thôi. Đúng không nào?

Uông Đông Nguyên đứng thẳng người vuốt đuôi.

- Vâng! Ông ta phải chết để đền tội.

Khuyển Dường Quang Hùng hớp một hớp rượu rồi thở dài tiếp.

- Thầy Dương của các người thông minh và can đảm lắm. Và cái can đảm kia là do ông ta học được từ tinh thần võ sĩ đạo của nước tôi đấy.

- Vâng!

Thầy Uông thay chúng tôi trả lời. Khuyển Dường Quang Hùng lại nói.

- Và để tôn trọng tinh thần thượng võ của nước Nhật, tôi đồng ý lời

thỉnh cầu của thầy. Tôi cho phép làm lễ an táng ông ta theo nghi lễ cổ truyền Trung Quốc.

- Xin cảm ơn ngài đội trưởng.

Ông Đông Nguyên cung kính đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng lại chỗ ngồi cũ, mắt nhắm lại theo kiểu ngồi thiền, một lúc chợt mở mắt ra nói.

- Cả lũ học trò này là học trò của Dương Thường Thứ, chắc chắn chúng cũng bị tay thầy này lây nhiễm những tư tưởng không thể chấp nhận được, nếu không tại sao chẳng chịu học hành mà cứ lo quậy phá?

Rồi ông ta trừng mắt nhìn bọn tôi, hạ thấp giọng.

- Bọn bay hư hỏng hết rồi. Nếu không cả thầy thông dịch đây được phái đến dạy tiếng Nhật cho bọn bay đâu có bị quậy phá?

Thầy Nguyên thấy tình hình căng thẳng vội giảng hòa.

- Xin ông đội trưởng hãy cho họ ra ngoài. Lần sau tôi sẽ cố gắng dạy chúng tốt hơn ạ.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ cây roi ngựa treo trên tường.

- Sau này ư? Tôi thấy tốt hơn phải dạy dỗ chúng bằng những ngọn roi này. Nền giáo dục Trung Quốc dở tệ. Vì vậy mà học trò chẳng coi thầy ra gì cả. Nếu ở nước Nhật của chúng tôi, thì học sinh lớp ba đã có khả năng dạy học sinh lớp hai.

Rồi ông ta quay nhìn thầy Nguyên nghiêm khắc.

- Đâu nào! Thầy hãy dạy dỗ chúng trước mặt tôi xem. Phải cho bọn chúng vào nề nếp, nếu cần phải dùng kỷ luật.

- Vâng.

Nghe thầy Ông đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng lại nói.

- Vậy thì những hành vi vừa qua của bọn chúng là rất đáng đánh, thầy đánh chúng dần mặt trước mặt tôi xem.

- Vâng.

Thầy Ông Đông Nguyên nói rồi ngần ngừ một chút mới bước đến tường lấy cây roi xuống. Đứng trước chúng tôi, thầy hỏi.

- Nào? Ai là người tình nguyện ra trước đây?

Ngô Hán Thanh ưỡn ngược bước tới.

- Tôi đây! Chết tôi còn không sợ nói chi chuyện bi đôn.

- Ông Đông Nguyên trừng mắt nhìn Thanh rồi vung roi lên quất mạnh xuống vai hắn. Thanh vẫn bình thản còn đếm to “một”.

- Ngon hả! Anh hùng ư?

Thầy Ưng đỏ mặt nói và một roi khắc quất xuống trướng mặt Thanh. Thanh cắn răng đưa hai ngón tay lên đến tiếp “Hai!”

Thái độ của Ngô Hán Thanh là Ưng Đông Nguyên giận dữ quất mạnh roi thêm vào người Thanh.

- Giữa lúc đó, cánh cửa phòng bên cạnh chợt mở, rồi một cái bóng trắng vụt vào chụp lấy ngọn roi trên tay Ưng Đông Nguyên. Chúng tôi quay nhìn thì ra là Anh Tử.

Anh Tử hướng về Quang Hùng, giọng nũng nịu.

- Cha! Tại sao cha lại đánh người ngay trong nhà ta vậy?

Anh Tử mặc áo ngủ Tây phương, tóc xõa dài, trông xinh gấp nhiều lần mặc áo kimono. Ông Quang Hùng nhú mày.

- Giờ này sao con chưa ngủ? Ra đây mà làm gì?

Anh Tử nũng nịu.

- Con không ngủ đâu. Ai bảo cha thấy bạn con bị đánh mà lại không can thiệp?

Ông Quang Hùng cười.

- Vì bọn nó không chịu khép mình vào kỷ luật.

Chỉ có vậy mà cha cho người ta đánh họ ư?

Anh Tử hỏi rồi quay qua trừng mắt với Ưng Đông Nguyên.

- Thì ra ông là một con người vô nhân đạo. Tại sao ông có thể đánh người một cách tùy tiện vậy chứ? Vậy thì từ đây về sau tôi sẽ không nói chuyện với ông nữa.

Ưng Đông Nguyên thấy vậy phân bua.

- Đâu phải, tôi nào có tự tiện đánh mà là lệnh của đội trưởng.

Anh Tử nghe vậy quay qua đâm thình thịch vào bụng ông Quang Hùng nói.

- Vậy mà cha còn chối nữa ư? Cha đã nói nếu ai bắt nạt con thì cha sẽ đánh họ, còn bạn con học đều tốt với con, tại sao cha cũng đánh họ chứ?

Khuyến Dưỡng Quang Hùng chỉ yên lặng uống rượu, không đáp. Anh Tử chụp ly rượu lại.

- Cha lại uống rượu nữa. Cha đã hứa với con là không uống rượu nữa mà sao vẫn uống? Cha có nhớ là trước kia vì say mà cha đã đánh mẹ chết không?

- Tại sao con?... Nhắc lại chuyện đó làm gì chứ?

Khuyển Dưỡng Quang Hùng nói với thái độ cực kỳ xúc động.

Anh Tử lại tiếp.

- Con biết mà cha nào có thương gì con? Khi con bị người ta bắt cóc, cha nào có muốn chuộc con về. Cha không bao giờ nghĩ đến tình phụ tử. Cha chỉ muốn làm sao được mau thăng chức mà thôi.

Anh Tử vừa nói vừa khóc, Uông Đông Nguyên thấy vậy đau lòng, bước tới đặt tay lên vai Anh Tử.

- Thôi Anh Tử đừng khóc, cha cô chẳng bao giờ có ý nghĩ đó đâu.

Anh Tử trừng mắt.

- Ông đừng đụng đến người tôi!

Và để tỏ rõ thái độ phản kháng. Anh Tử bước tới cạnh Hán Thanh, sờ tay lên vết roi hời.

- Đau lắm phải không anh Thanh?

Ngô Hán Thanh mím môi.

- Không đau!

Giọng Anh Tử nhỏ nhẹ.

- Thôi, anh hãy tha thứ cho họ, cho cha em đi!

Tiếng thì thầm của Anh Tử gợi tôi nhớ đến giọng cô gái đã hôn lầm tôi trong cái đêm ở ký túc xá hôm nọ. Tôi chợt hiểu ra, nhưng trong cái khung cảnh rối rắm này tôi không muốn nghĩ tiếp. Tôi quay qua xem phản ứng của Ngô Hán Thanh thế nào. Chỉ thấy hấn đẩy Anh Tử ra với vẻ khó chịu. Anh Tử vẫn can đảm nói.

- Mai tôi sẽ mang thuốc cao đến cho anh nhé!

Anh Tử nói với thái độ tủi thân, mắt rưng rưng lệ, nhưng Hán Thanh vẫn không tỏ ra động lòng.

- Cảm ơn

Nhưng rồi khi liếc sang Uông Đông Nguyên, hấn lại nổi nóng.

- Thôi tôi không cần đâu

Lời của Hán Thanh làm Anh Tử rất buồn. Tôi nhìn thấy cô nàng cúi xuống với hai hàng lệ chảy dài, một lúc Anh Tử bước tới nói với chúng tôi.

- Xin lỗi các bạn. Cha tôi vì không vui lại uống rượu, nên mới có những hành động không đẹp với các bạn ban nãy. Mong các bạn bỏ qua cho. Để vài hôm nữa bao giờ mọi chuyện trở lại bình thường, tôi sẽ mời các bạn đến, chúng mình sẽ nghe nhạc nhé?

Và để khuấy động không khí cho bớt nặng nề. Anh Tử đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm, rồi nói.

- Ủa Đinh Ngọc Như đâu rồi? Anh chàng này nhát như chuột...

Sau đấy Anh Tử trông thấy Đinh Ngọc Như vội nói.

- Nào ra đây đứng chung với bạn bè đi ông. Ông thỏ đế này, sau này làm sao có thể bảo vệ cho Mục Ly được?

Đinh Ngọc Như bước ra, nét mặt còn chưa hết sợ hãi.

Anh Tử giờ mới quay sang Ông Đông Nguyên.

- Bây giờ khá khuya rồi, xin thầy Nguyên đưa dùm các bạn về trường, nếu không thầy Hiệu trưởng sẽ lo lắng. Ban nãy tôi đã nhận được mấy cuộc điện thoại của thầy Hiệu Trưởng gọi đến.

Ông Đông Nguyên nhìn về phía Khuyến Dưỡng Quang Hùng đang cầm tấm ảnh đàn bà Nhật nào đó ngắm. Người đàn bà đã lớn tuổi, nhưng rất đẹp, nét đẹp phảng khuất Khuyến Dưỡng Anh Tử. Nguyên biết ngay đó là ai. Và để không quấy rầy, ông hạ lệnh cho bọn tôi lặng lẽ lui ra ngoài.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 23

Được thả từ ngục tối ra. Chúng tôi phải đối diện với một nỗi đau đớn khác. Đó là cái chết của thầy Dương

Trong buổi tang lễ nhà trường tổ chức. Ông Hiệu trưởng vừa khóc vừa đọc văn tế. Dương nhiên lũ học trò chúng tôi cũng không cầm được nước mắt.

Mọi người yên lặng. Khác với thái độ cố hữu ngày thường, hôm đó chúng tôi đều sắp hàng ngay ngắn. Mỗi người mang một băng vải đen trên tay. Một đóa hoa trắng cài trên ngực. Đội nhạc đứng đầu với những bản nhạc buồn tiễn đưa linh hồn một nhà giáo tận tụy với nghề nghiệp lại yêu nước.

Những đứa học trò lớp 12 chúng tôi bị bắt hôm nọ, đứa nào cũng đòi được khiêng cỗ áo quan của thầy. Thầy Dương sống độc thân không con cái. Vương Ngọc Anh lấy danh nghĩa là con nuôi mặc áo trắng cử tang đi đầu trước linh cữu.

Thầy Dương được chôn trên mảnh đất trống cạnh pháp trường. Chúng tôi ngạc nhiên sao lại để thầy nằm đó thì thầy Hiệu trưởng giải thích đây là ý nguyên của thầy, thầy Dương muốn nằm cạnh những người đã ngã xuống.

Một thước huyết mộ, một nắm đất vàng, chỉ bấy nhiêu đó để đánh dấu một kiếp người. Vị thầy khả mến, đáng trân trọng của chúng tôi đã ra đi từ đây, để làm bạn với cỏ cây, giun dế vô tư.

Tang lễ cử hành xong, bọn tôi xếp hàng tề chỉnh trở về trường. Một vài đứa vì quá quý yêu thầy nên ở lại, trong đó có Lưu Đại Khôi là đứa đã thoát khỏi cảnh giam cầm. Chúng tôi hỏi Khôi về quá trình tuần tiết của thầy

Dương, hẩn đứng yên lặng rất lâu trước nấm mộ thầy để đè nén những xúc động trong lòng rồi mới chậm rãi kể.

- Chắc có lẽ chỉ có mình tôi là thấy rõ, vì lúc đó thầy Hiệu trưởng còn bận với đám hiến binh. Rõ ràng là Suzuki biết rất rõ lý lịch thầy. Hẩn dùng mọi hình thức để đe dọa bắt thầy khai toàn bộ tổ chức du kích và những hành động kháng Nhật của lũ học trò thầy. Thế là thầy Dương chẳng còn cách lựa chọn nào khác, ngoài cái chết.

Lưu Đại Khôi yên lặng một chút mới nói tiếp.

- Và để tôn trọng thầy, tôi đề nghị từ đây về sau đừng ai gọi thầy bằng cái biệt danh “lão sơn dương” nữa.

Mọi người đồng thanh tán đồng ngay.

Sau đó Lưu Đại Khôi chậm rãi kể.

- Hẩn các bạn không thể hình dung được thầy Dương là một con người vĩ đại cỡ nào đâu. Cũng không thể tưởng tượng được lúc chết thầy đã anh dũng hiên ngang ra đi ra sao! Vì vậy... bên cạnh những điều cần thiết tôi không biết có nên giữ lại một ít bí mật về thầy không?

Cao Triết Huê nóng nảy.

- Dù gì thầy Dương cũng đã chết rồi. Có gì mà phải giấu nữa chứ?

Dương Sơn cũng nói.

- Tôi nghĩ chúng ta đều là học trò của thầy thì chẳng có gì phải giấu. Ưông Đông Nguyên nói thầy chết vì sợ tội. Nhưng tội gì? Có liên hệ đến du kích không?

Lưu Đại Khôi gật đầu.

- Dương nhiên là có, nhưng câu chuyện rất phức tạp chứ không đơn giản như ta tưởng. Bây giờ mọi người hãy ngồi yên lặng nghe tôi kể nhé:

“Khi trung úy Suzuki tìm đến các bạn, ông Hiệu trưởng bảo tôi đi thông báo và trấn an cả trường. Tôi nghĩ trong tình trạng này sự an nguy của các bạn là quan trọng và chỉ có một người mới có thể cứu được các là là thầy Ưông Đông Nguyên, nên chạy đi tìm ông ta trước. Nhưng khi đến nơi thì mới thấy thầy đã không có mặt trong trường. Hỏi ra mới biết ông ta đã báo trước với văn phòng là phải nghỉ một ngày. Lúc đó ngoài cửa trường lính

Nhật đứng đông đặc. Tôi đành quay vào tìm thầy Dương định hỏi ý xem có cách nào cứu các bạn không? Thầy Dương đang dạy lớp 11. Thế là tôi vào bàn cuối lớp ngồi, viết một mảnh giấy nhỏ báo tin nhờ chuyển lên thầy. Thầy Dương xem mảnh giấy xong, rất bình tĩnh vẫn tiếp tục giảng đoạn sử oai hùng lúc tổ quốc sắp diệt vong thời Nam Tống. Tôi ngồi dưới mà lòng như lửa đốt. Tại sao thầy có thể bình thản trong lúc này? Không những thế tôi còn có ý trách thầy quá vô tình...

“Sau đó mới biết là mình nghĩ oan cho thầy. Nhân cách thầy cao vời vợi như núi Thái Sơn. Tầm mắt ta thì lại thấp như ếch ngồi đáy giếng...”

Lưu Đại Khôi nói đến đây xúc động đến nghẹn lời. Anh ta cầm một hòn đất bóp vụn mà hai dòng lệ chảy dài.

Mọi người nhìn nhau, có người nói.

- Thầy bình tĩnh như vậy hẳn là đã có sự sắp xếp?

- Biết bọn mình bị bắt tự nhiên nhảy vào can thiệp để liên lụy sao?

Lưu Đại Khôi lau nước mắt.

- Cũng đúng! Nhưng ngay lúc đó tôi nhìn ra cửa lớp thấy Suzuki đứng bên ngoài nhìn đăm đăm vào lớp. Chủ yếu hẳn nhìn thầy Dương.

Vương Ngọc Anh vọt miệng.

- Vậy có nghĩa là thầy Dương đã chết bởi tay Suzuki rồi.

Dương Sơn hoài nghi.

- Nhưng bọn hiền binh Nhật đã tìm được chứng cứ gì? Có lẽ tại lúc đó thầy Dương bất bình nên nói vài điều xúc phạm đến bọn lính Nhật.

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Không đâu! Hình như họ đã có sẵn kế hoạch bắt thầy Dương từ lúc đến trường. Các bạn có biết vì sao lúc các bạn bị dẫn đi không có Suzuki không? Hẳn bày chuyện bắt các bạn, đó chỉ là màn kịch phụ.

Mọi người ngạc nhiên.

- Sự thật như vậy à?

Lưu Đại Khôi gật đầu

- Tôi không biết phải nói thế nào, thôi thì để kể diễn biến sự việc rồi các

bạn tự đoán lấy.

“Suzuki đứng ngoài cửa, lấy trong túi ra một bức ảnh cũ. Hắn hết nhìn ảnh lại nhìn thầy Dương. Sau đó như đã nắm được sự thật, mới mạnh dạn bước vào lớp. Thầy Dương chào hắn một cách rất bình thường, rồi tiếp tục bài giảng, nhưng Suzuki ra lệnh.

- Ngưng học! Tất cả học trò ra ngoài sân tập hợp, Thầy Dương ở lại nói chuyện với tôi!

Các bạn lớp 11 rón rén đi cả ra ngoài. Tôi ngồi sụp xuống bàn, nghe ngóng. Thấy học trò ra ngoài cả. Suzuki cười với thầy Dương và nói.

- Anh Lý Quang Trung! Lâu quá rồi chúng ta mới gặp nhau anh nhỉ? Anh hãy tháo mắt kính ra và nhìn kỹ xem tôi là ai nào?

Thầy Dương nghiêm nghị nói.

- Anh lầm rồi, tôi họ Dương, trường tôi có một anh họ Lý nhưng ông ta đang dạy ở lớp khác. – Thôi được, coi anh như họ Dương đi! – Suzuki bước tới bỏ mũ ra đưa tay chỉ vào đầu mình hỏi – Thế anh có nhớ tôi là ai không?

Thầy Dương giụi giụi mắt nói.

- Ông à? Ông là trung úy của quân đội Thiên Hoàng, tôi và ông đã gặp nhau một lần trong buổi kỷ niệm ngày thành lập trường.

Suzuki cười nhẹ.

- Nào chỉ một lần đó đâu. Anh quên thì để tôi nhắc. Chúng ta ngày xưa cùng học tại trường đại học Meiji và anh đã ngụ tại nhà tôi mấy năm trời. Thế mà sao lại chóng quên thế?

Thầy Dương hơi bối rối, nhưng lại nói.

- Ông đã nhìn lầm người.

Suzuki nhìn thầy Dương chăm chú, rồi lắc đầu nói.

- Không đâu. Lần đầu tiên thì có thể, nhưng lần này thì không. Có điều tôi hơi ngạc nhiên là sao ông lại mau già quá. Mới có mười năm đã đeo kính lão, cằm còn để râu dài”.

Tôn Thăng Nam thắc mắc.

- Không lẽ học là bạn cũ nhau thật sao

- Lúc đầu tôi cũng không tin như vậy. – Lưu Đại Khôi tiếp – Nhưng sau đó qua lời nói chắc nịch của Suzuki và thái độ mất bình tĩnh của thầy Dương, tôi biết là có cái gì không hay rồi.

“Suzuki lại tiếp lời.

- Dù bên ngoài có thay đổi thế nào, nhưng lời nói và cá tính của ông lại không thay đổi mấy. Vì vậy Lý Đại Trung, bạn có hóa trang thế nào cũng không qua được mắt tôi, tôi vẫn nhìn ra.

- Ở... - Bấy giờ thầy Dương dùng tay phủi phủi những bụi phấn bám trên áo, rồi bước xuống bục nói.

- Thôi tôi nhớ ra rồi. Bạn chính là Suzuki Shusarka. Dạy học nhiều quá nên hay quên lắm.

- Tôi cũng vậy, lúc đầu tôi đâu có nhìn ra bạn!

- Nói vậy chứ Suzuki này, bạn cũng thay đổi rất nhiều. Đề râu, đeo kính này, có điều trông bề vệ hơn ngày xưa.

Và không hẹn hai người nói lên cùng lúc.

- Và bất ngờ chúng mình lại gặp nhau ở nơi này.

Rồi thầy Dương và Suzuki bắt tay thật chặt. Suzuki kéo thầy Dương xuống ghế học trò ngồi.

- Tại sao bạn lại trôi giạt đến nơi này?

Suzuki hỏi thầy Dương đáp.

- À lúc đầu mới về nước, tôi chẳng biết làm gì nên đi dạy học. Tôi dạy đã nhiều năm, hết nơi này đến nơi khác. Đâu có học trò là tôi dạy.

- Nào phải có chuyện dạy học đâu.

Suzuki nói nhỏ, nhưng thầy Dương đã nghe thấy, thầy cười lờ như không nghe nói.

- Cậu còn trẻ hơn tôi, tương lai phải tươi sáng hơn. Ngày xưa cậu rất yêu văn học mà. Sao lại vào lính?

Suzuki có vẻ suy nghĩ, nói.

- Dù có thế nào chúng ta trước kia vẫn là bạn học. Vậy thì nói chuyện riêng tư nhiều một chút chẳng sao. Chuyện là thế này, sau khi thất nghiệp, tôi viết lách vài năm, rồi phải sung vào hoạt động cho cơ quan ngoại giao. Thời

buổi chiến tranh mà. Sau đó tôi bị tổng động viên sang phục vụ trên đất Trung Quốc, tôi ở trên đất nước bạn đã hơn hai năm. Và bây giờ mọi thứ đã khác xưa. Tôi và bạn, Nhật Bản và Trung Quốc.

Thầy Dương gật đầu.

- Đúng vậy, mọi thứ đều thay đổi

Và để thay đổi không khí thầy Dương hỏi.

- Sao, gia đình bạn vẫn vui vẻ chứ? Hai bác thế nào. Xa đất Nhật tôi vẫn nhớ đến hai bác, cái thân tình ngày cũ thật khó quên...

- Mẹ tôi thì đã qua đời, còn cha tôi giờ cũng ở tại Thượng Hải buôn bán. Lúc bạn rời khỏi đất Nhật, mẹ tôi cứ nhắc đến bạn luôn, nhưng bạn thì không hề gửi một lá thư cho bà ấy.

- Thế còn cô Sukushi bây giờ ra sao?

- Em gái tôi đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi.

- Thời gian qua nhanh thật! – Thầy Dương xúc động nói – Khi tôi rời nước Nhật cô ấy chỉ là cô bé mười ba tuổi.

Suzuki có vẻ không chú tâm lắm đến câu chuyện.

Thầy Dương lại hỏi.

- Còn các bạn bè ngày cũ ở Meiji đều bình thường?

Suzuki chỉ gật đầu rồi hỏi.

- Bạn có biết Khuyển Dưỡng Quang Hùng cũng ở đây chứ?

Thầy Dương giật mình giả vờ hỏi.

- Vậy Khuyển Dưỡng Quang Hùng đội trưởng đội hiến binh là hăn đấy ư?

- Thôi đừng giả vờ! Anh làm sao không nhìn ra hăn. Bởi vì đã có một thời kỳ hai người đã từng là tình địch cơ mà? Bạn quên rồi chuyện Hòa Hiệp Tử ư?

- Hòa Hiệp Tử ! – Thầy Dương nhăn mặt lặp lại – Thôi đừng nhắc tới nàng ấy nữa. Tôi biết, sau đó Hòa Hiệp Tử đã là vợ của Khuyển Dưỡng Quang Hùng rồi.

- Đúng vậy, sau khi anh bỏ đi nàng đã lấy chồng, có một đứa con gái và cô ấy hiện là học trò của anh.

Thầy Dương có vẻ xúc động mạnh.

- Anh Tử là con gái cô ấy ư? Tôi cứ tưởng Anh Tử chỉ là con gái của

Quang Hùng với một người đàn bà khác.

Suzuki chỉ nói.

- Anh Tử chào đời sau khi bạn rời khỏi nước Nhật.

Thầy Dương yên lặng một lúc thở ra.

- Tôi không hề nghe Anh Tử nhắc một tiếng nào về người mẹ của cô ấy cả.

- Chuyện đó cũng rất bình thường, vì Anh Tử nghĩ bạn chẳng liên can gì đến mẹ nó. Chính bạn còn không biết nên mới thường có thành kiến với nó như vậy.

Thầy Dương yên lặng, Suzuki hỏi.

- À, mà sao lúc đó anh không đưa Hòa Hiệp Tử về Trung Quốc? Có phải là tình vẫn đẹp không?

Thầy Dương thở dài.

- Có rất nhiều chuyện mà trong một phút ta không thể trình bày hết được, mong là có một dịp nào đó ta sẽ nói sau.

Suzuki gật đầu.

- Bạn có biết lúc bạn bỏ về Trung Quốc, Hòa Hiệp Tử mới chịu làm vợ Khuyển Dưỡng Quang Hùng không? Khuyển Dưỡng Quang Hùng bấy giờ cũng đã nhập ngũ. Đời quân nhân thường đi đó đi đây nên họ ít gặp nhau. Vậy mà mỗi lần họ gặp nhau là học cũng nào có hạnh phúc. Hình như họ khắc khẩu. Gặp là cãi nhau. Sau khi Anh Tử hạ sinh, tình cảm họ tạm thời ổn định, mọi chuyện tưởng đã suôn sẻ. Không ngờ một lần uống rượu say. Không hiểu sao Quang Hùng lại bực Hòa Hiệp Tử phải thề là đã hết yêu bạn. Cô ấy không chịu. Điều đó có khác nào một sự tự thú tàn nhẫn. Thế là trong một phút giây, không bình tĩnh. Quang Hùng đã thẳng tay đánh Hòa Hiệp Tử, kết quả là cô ấy đã chết khi đưa đến bệnh viện.

Thầy Dương yên lặng lắng nghe, chẳng nói tiếng nào cả, Suzuki lại tiếp.

- Cái chết của Hòa Hiệp Tử khiến chàng Quang Hùng rất đau khổ và ân hận. Thế là anh ta xin chuyển chuyển đến Mãn Châu và đem theo đứa con gái mồ côi mẹ. Quang Hùng yêu thật tình Hòa Hiệp Tử nên từ đó đến giờ nào chịu bước thêm...

Thầy Dương đang yên lặng chợt bịt tai lại, nói.

- Thôi đừng kể nữa, quá khứ đã đi qua nhắc lại mà làm gì? Tuổi trẻ chỉ biết có tình yêu. Sống chết với tình yêu, giờ nhớ lại như một giấc mơ. Một vở kịch không biết nên cười hay khóc. Thôi bỏ qua hết, bây giờ mình nói chuyện khác đi.

Nhưng Suzuki vẫn kể tiếp.

- Lúc Hòa Hiệp Tử hấp hối, tôi cũng có mặt ở đấy. Nàng có nhờ tôi chuyển lời tới anh, nói là mãi mãi yêu anh và xin anh hãy tha thứ cho nàng mà lập gia đình. Có được như vậy, nàng mới mỉm cười nơi chín suối.

Thầy Dương gật đầu. Hình như mắt thầy có ngấn lệ.

Sau đó Suzuki đặt tay lên vai thầy Dương và thái độ thay đổi hẳn.

- Chuyện quá khứ coi như khép lại, bây giờ ta nói chuyện hiện tại nhé?

Thầy Dương mỉm cười đứng lên.

- Được, vậy qua phòng tôi, tiện hơn! Tôi sẽ mời cậu một cốc rượu.

Suzuki suy nghĩ, rồi nói.

- Thôi được, tôi chiều bạn, nhưng còn phải làm một vài việc nữa.

Thầy Dương cười.

- Bạn định bắt mấy đứa học trò của tôi ư? À... Hãy nường tay một chút đi. Chúng nó là trẻ con, hơi đâu mà chấp nhặt chúng. Hay là còn một việc nào khác?

Suzuki yên lặng không nhìn thẳng thầy Dương khiến thầy Dương ngộ nhận phân bua.

- À, lũ trẻ ở đây nó chẳng khác gì chúng mình ngày xưa, nhiệt huyết, nông nổi, thanh khiết. Chúng có một tấm lòng yêu nước chân thành. Nhưng tôi xin bảo đảm với bạn, chúng không có khả năng chống lại quân đội Thiên Hoàng các anh đâu.

Gương mặt Suzuki chợt đanh lại.

- Nếu bất cứ một kẻ nào chống lại quân đội Thiên Hoàng thì tôi sẽ không khoan nhượng và anh nói đi. Tôi có quyền bắt giữ họ chứ?

Thái độ thầy Dương bình thản.

- Đúng, vì họ đứng bên kia chiến tuyến với các anh. Anh có quyền bắt họ vì quyền lợi của anh.

Suzuki đưa tay lên sờ chiếc cầu vai trên cổ, nói.

- Đúng, đó là trách nhiệm! Tôi hiện nay là một quân nhân biên dịch, quân nhân chân chính đều tuyên thệ trước Thiên Hoàng và thề trung thành, phục tùng mệnh lệnh của quân đội.

Thầy Dương cười.

- Này ông bạn, mới gặp nhau tôi không muốn nói đến những chuyện nặng nề thế.

- Tôi cũng muốn như vậy. – Suzuki nói – Nhưng thật không may chúng ta lại đứng ở hai đầu chiến tuyến đối nghịch nhau.

Thầy Dương vẫn ung dung.

- Tôi hiểu. Tôi với anh như hai cầu thủ trong hai đội đang giao đấu nhau, ai cũng muốn giành thắng lợi về cho đội nhà.

Suzuki lắc đầu.

- Có điều đáng tiếc, đây là bọn mình từng là bạn thân nhau!

Thầy Dương nhún vai.

- Có sao đâu, Suzuki. Bây giờ cậu ở trong quân đội xâm lược, còn tôi là con dân Trung Quốc bị xâm chiếm. Có gì cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Suzuki yên lặng một chút nói.

- Cậu Quang Trung, tôi biết là bạn biết rất rõ hoạt động của đội du kích ở địa phương này.

Thầy Dương lắc đầu.

- Họ hoạt động ở nông thôn còn tôi sống ở thành thị làm sao biết được.

Suzuki cười nhìn thầy Dương.

- Lính du kích ở nông thôn, còn cấp chỉ huy ở thành thị. Thế bạn có biết lãnh đạo du kích nổi tiếng chống lại chúng tôi có tên là Trương Quốc Uy không?

Thầy Dương có vẻ bối rối, nhưng hỏi.

- Phải chăng là ông du kích mà quân đội các anh đã treo đầu hắn với giá hai mươi ngàn đồng yên?

- Đúng, thế bạn có biết hắn bây giờ ở đâu không?

- Tôi nghe nói hình như ông ta trở về Trùng Khánh rồi.

Suzuki lắc đầu.

- Tôi được tin tình báo là hắn vẫn còn ở trong thị xã này.

Thầy Dương nói.

- Chẳng lẽ hắn lại đại đột như vậy? Định chui đầu vào rồi ư?

- Tôi còn biết là anh ta sống ở trong trường này nữa đấy.

- Vậy à?

Thầy Dương có vẻ kinh ngạc. Suzuki chậm rãi nói.

- Kế hoạch của anh ta cũng cao lắm. Vừa tổ chức thu hút những học sinh ưu tú trong trường vào tổ chức để trở thành những phần tử chống đối tích cực. Vừa có địa điểm an toàn để từ đây quan sát sự dịch chuyển quân sự của lính Thiên Hoàng. Thừa cơ mà đánh úp bọn tôi.

Thầy Dương gật gù.

- Nghĩa là trong trường đã có kẻ bị tình nghi? Tất cả hay ai vậy?

Suzuki không đáp, móc trong túi ra một bức ảnh nói.

- Tôi có cả bằng chứng nữa đây.

Lưu Đại Khôi nói đến đây ngưng lại nhìn mọi người rồi tiếp.

- Tôi thì không biết bức ảnh đó của ai. Chỉ thấy thầy Dương hơi biến sắc. Suzuki lại tiếp. “Đây là bức ảnh của anh chứ?” Thầy Dương ngẫm nghĩ một lúc gật đầu. “Đúng, nhưng tấm hình này chụp tôi với đồng đội tôi trước khi chiến tranh bùng nổ. Lúc đó Nhật về tôi có vào quân ngũ một thời gian”.

Suzuki chẳng nói chẳng rằng, lấy trong người ra một mảnh giấy, tiếp.

- Tôi còn bằng chứng nữa đây, Lá thư này của ai?

Thầy Dương đón lấy lá thư, mở ra nhìn rồi tiếp tục yên lặng.

Trong khi Suzuki tiếp.

- Nói tóm lại Lý Quang Trung, Dương Thường Thử hay Trương Quốc Uy thì chúng tôi biết, đó chỉ là một mà thôi.

Nghe đến đó, chúng tôi thấy đều kêu lên.

- Thì ra thầy là Trương Quốc Uy!

- Đúng!

Lưu Đại Khôi lại kể tiếp.

- Lúc đó tôi cũng hết sức ngạc nhiên vì không ngờ người dạy dỗ chúng ta suốt mấy năm qua lại là Trương Quốc Uy, ông đã nguy trang hay thật. Ngoài Suzuki ra chẳng tên lính Nhật nào biết.

Suzuki nói:

- Bạn tài thật, bạn đã khiến đội hiến binh ở đây bị thất điên bát đảo? Thôi bây giờ mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Mong bạn hãy thành thật hợp tác. Kể cho bọn này nghe, trong hơn một năm qua, bạn đã làm được những gì và kế hoạch sắp tới của bạn ra sao?

Thầy Dương mỉm cười.

- Nếu bạn đã biết rõ mọi thứ, thì còn hỏi tôi làm gì nữa?

Suzuki nói.

- Nếu bạn chịu thành thật khai báo, vấn đề sẽ được đơn giản hơn nhiều, bạn có thể được giảm tội.

- Giảm tội ư? Tôi là người đâu sợ chết.

- Thật vậy ư?

Thầy Dương chột ngựa cổ lên cười, vừa vuốt râu vừa ngâm hai câu thơ.

“Nhân sinh tự cổ thì vô tử

Lưu thủ đan tâm chiếu lên thanh

(Con người từ xưa nào bất tử

Để tấm lòng son mãi đời sau).

Suzuki nhún vai.

- Lý Quang Trung! Tính tình cậu vẫn rắn rỏi như ngày nào. Chẳng bao giờ chịu cúi đầu chịu theo, dù chỉ một lần với chúng tôi.

Thầy Dương gật đầu.

- Đúng. Nhất là vì quyền lợi của tổ quốc. Suzuki, hãy nói đi. Các người đã phát hiện ra bọn tôi từ lúc nào?

Suzuki lắc đầu.

- Điều này không thể tiết lộ được.

Thầy Dương gật gù.

- Thế còn các đồng đội của tôi? Họ có an toàn chạy thoát không?

Suzuki nghĩ một lát rồi nói.

- Chuyện bắt đầu từ hôm qua, bằng một cuộc chiến ác liệt bọn tôi mới phá được căn cứ của các bạn. Đương nhiên là phải trả một cái giá khá đắt. Nhưng đổi lại chúng tôi đã bắt được tên Ngô Nhân Kiệt và vài đội viên du kích. Sau đó khi viện binh du kích do Hồ Tam kéo đến, thì chúng tôi đành rút lui.

- Thế à? – Thầy Dương nhăn mặt hỏi – Chẳng lẽ Ngô Nhân Kiệt khai là tôi ở đây sao?

Suzuki lắc đầu khen.

- Không, Ngô Nhân Kiệt là con người uy dũng, có đánh thế nào hăn cũng không tiết lộ một lời. Còn các đội viên khác thì khai Trương Quốc Uy đang có mặt trong thành, nhưng cũng không biết chính xác ở đâu! Đây, bạn quá thật lợi hại, làm người giấu mặt suốt mấy năm trời.

Thầy Dương gật đầu.

- Suzuki, rất cảm ơn những gì bạn vừa cho biết. Thế bây giờ thế nào. Bạn sẽ bắt giữ tôi phải không?

Suzuki nói.

- Chuyện đó thì đương nhiên rồi. Khuyển Dưỡng Quang Hùng muốn mọi việc đều êm thấm, nên bảo tôi chỉ mời anh sang nhà nói chuyện thôi.

Thầy Dương cười nhạt.

- Có thể tin được kẻ từng đối đầu với mình trong mọi vấn đề không?

Suzuki nói.

- Tôi cũng không biết chắc. Có điều tôi là lính và phải làm việc theo mệnh lệnh!

- Đương nhiên là thế rồi! Kỷ luật quân đội mà. Mặc dù quân đội của các bạn là quân đội xâm lược. Tôi và bạn là bằng hữu cũ, tôi sẽ không đặt bạn vào tính thế khó xử đâu.

Suzuki nói.

- Tôi mong bạn hiểu cho tôi. Vả lại tang chứng vật chứng Khuyển Dưỡng Quang Hùng đều nằm cả, tôi chẳng thể làm gì khác hơn. Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã từng thề là phải tìm bắt được bạn. Hăn nói Hòa Hiệp Tử là

do chính bạn bức chết. Nếu không có tình yêu của bạn. Hòa Hiệp Tử đã an phận mà sống với hãn.

Thầy Dương khẳng khái.

- Cũng được! Tôi mà có phải chết dưới tay của hãn thì cái chết này cũng là vì đất nước chứ không phải vì thứ tình yêu hẹp hòi. Này, Suzuki, còn một việc nữa mà trước khi chết tôi muốn sự việc rõ ràng. Nghĩa là tôi muốn bạn cho biết tại sao bạn lại biết là tôi trong trường này. Có phải là Ưông Đông Nguyên chỉ không?

Suzuki lắc đầu.

- Không! Chính Khuyển Dưỡng Quang Hùng phát hiện. Đêm qua khi tấn công vào sao huyết du kích. Chúng tôi đã tịch thu rất nhiều tư liệu, gồm ảnh bạn chụp với lãnh tụ du kích cùng nhiều văn kiện do chính tay bạn viết. Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã tra khảo suốt đêm những du kích bắt được mà họ vẫn không chịu khai. Sau đó ông ta dán ảnh và truyền đơn cho những người Trung Hoa đang công tác với bọn tôi, chẳng ai biết ngoại một nguồn tin đấy là Đinh Lục. Đinh Lục bảo trước đó thấy các em học sinh trong trường này phân phát truyền đơn, vì vậy hãn nghi Trương Quốc uy cũng núp trong trường. Khuyển Dưỡng Quang Hùng nghe xong như sực nhớ ra, hỏi tôi còn nhớ cái ông giáo già ở trường hôm kỷ niệm ngày thành lập không? Và ông ta nghi hãn đó là bạn. Thế là sáng hôm sau ra lệnh cho quân đội phong tỏa hết cả trường. Đó không phải là vì phát hiện kẻ địch trong trường mà chỉ để kiểm chúng xem người trong hình với anh. Nói thật ra tôi cũng bất ngờ. Sau cùng mới rõ là bạn.

Thầy Dương gật gù.

- Tôi biết rõ như vậy, có chết cũng không ân hận vì tôi cũng thấy rõ vô cùng hãnh diện vì sự trung kiên của các chiến sĩ dưới quyền tôi.

Suzuki nhìn thầy với vẻ nể phục nói.

- Quang Trung này! Có lẽ tôi sẽ nói với Khuyển Dưỡng Quang Hùng xin cho bạn ra tòa án quân sự, lúc đó bạn sẽ thoát khỏi tội chết.

Thầy Dương cười nhẹ, vuốt râu rồi cất giọng.

- Thôi không dám làm phiền bạn đâu. Đương nhiên là tôi rất cảm ơn cái

hảo ý đó, nhưng mà ai cũng có số phận anh ạ. Lúc trước tôi quyết cắt đứt tình với Hiệp Hòa Tử là có nguyên do. Anh nghĩ đi, tôi và Khuyển Dưỡng Quang Hùng lúc nào cũng đối nghịch. Để Hòa Hiệp Tử sống với Quang Hùng có phải hơn là sống với tôi không?

Suzuki có vẻ mềm lòng, lăm bắm nói.

- Sự đời thật trớ trêu, sao để chúng ta gặp nhau? Để rồi bạn phải chết dưới tay bọn này chứ?

Thầy Dương có vẻ bình thản.

- Thôi mà đừng tự trách vô ích. Định mệnh là thế. Lúc còn ở trong đại học Minh Trị, tôi đã bị các bạn nhốt trong phòng tối. Đến cái hôm quyết đấu sinh tử vì Hòa Hiệp. Sức tôi làm sao bằng sức Quang Hùng? Nên tôi cũng tưởng mình đã mất mạng nhưng rồi mọi thứ qua đi. Bây giờ... tôi đã ở trên đất nước mình, có chết cũng vui vẻ.

Suzuki bức rút.

- Bạn nghĩ xem tôi có thể giúp đỡ được cho bạn không?

Thầy Dương bước tới đặt tay lên vai Suzuki an ủi.

- Tôi đã nói rồi, mặc dù tôi rất muốn thoát khỏi tay các bạn, nhưng tôi lại chẳng muốn làm phiền bạn bè nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn vào phòng ngủ xem lại ảnh Hòa Hiệp Tử một chút cũng như viết mấy dòng di chúc để lại.

Suzuki ngạc nhiên.

- Viết di chúc cho vợ à?

- Không phải, tôi nào đã lập gia đình đâu? Tôi tuy không vợ nhưng có rất nhiều con cái... tôi muốn những người này làm một vài việc cuối cùng cho tôi.

Suzuki có vẻ tin tưởng là thầy Dương không trốn nên để thầy đi vào trong.

Lưu Đại Khôi kể đến đây ngừng lại một lúc tiếp.

- Khoảng bốn hay năm phút sau gì đó. Tôi thấy có một con chim câu nhỏ từ phòng thầy Dương bay ra. Tôi nghĩ có lẽ thầy Dương biết mình không còn sống được nên thả chim để nó tìm tự do. Nhưng khi nhìn kỹ thì thấy dưới chân nó có buộc một mảnh giấy. Sau đó khói từ trong phòng bay ra. Hình như phòng trong đang bốc cháy. Học trò các lớp đều ngơ ngác. Trong khi Suzuki la lớn.

Tôi là người đầu tiên mang nước tới. Khi xông vào phòng thấy thầy chất đầy sổ sách giấy tờ chung quanh. Lửa lại cháy rừng rực. Tôi cố lôi thầy ra ngoài...

Có tiếng người nói.

- Vậy là thầy định tự thiêu chết?

Lưu Đại Khôi đính chính.

- Không phải. Trước đó thầy đã uống thuốc độc. Khi tôi dìu được thầy ra ngoài thì thầy vẫn còn nói được.

Ngô Hán Thanh khẩn trương.

- Lúc đó thầy đã nói gì với người.

- Thầy thều thào nói các văn kiện kia hết sức quan trọng nên phải đốt không để lọt vào tay địch. Thầy còn dặn dò tôi là sau này nếu thoát ra khỏi tù thì nên ngưng hoạt động mà dốc sức vào chuyện học để sau này còn xây dựng tổ quốc. Nhân tài xây dựng quốc gia còn cần hơn chuyện hy sinh cảm tử nhiều...

Vương Ngọc Anh nghe vậy bật khóc, mếu máo nói.

- Đến lúc sắp chết mà thầy vẫn còn lo cho chúng ta.

Lưu Đại Khôi tiếp.

- Đúng. Thầy còn muốn chúng ta nhớ mãi cái chết của thầy. Chết vì tổ quốc. Đó là một cái chết vinh dự. Còn nữa thầy còn dặn tôi. Bảo các bạn đừng có bắt nạt Anh Tử. Kẻ thù của chúng ta là bọn xâm lược Nhật, chứ không phải nhân dân Nhật.

Cao Triết Huê tò mò.

- Làm thế nào mà biết được là trước đó thầy đã uống thuốc độc?

Lưu Đại Khôi kể tiếp.

- Chính miệng thầy đã nói với Suzuki như vậy. Và lại, thầy đâu phải bị chết cháy, vì lúc tôi dìu thầy ra thì chỉ có tóc râu và quần áo thầy bị cháy xem thôi. Suzuki cho gọi bác sĩ đến ngay, nhưng thầy Dương cười buồn nói: “Suzuki này, cậu khỏi gọi vô ích, bởi vì thuốc độc đã ngấm vào người tôi khá lâu rồi. Có thể cậu nên đưa tôi tới lễ đường thì hay hơn.”

Lúc đó thầy Hiệu trưởng cũng chạy tới. Ông van xin Suzuki bằng mọi cách hãy cứu lấy thầy Dương. Thầy Dương chỉ nói với thầy Hiệu trưởng: “Cảm

ơn sự lưu tâm đặc biệt của anh dành cho tôi trong mấy năm qua. Bao giờ tôi mất đi, xin anh hãy chôn tôi nơi mảnh đất trống cạnh pháp trường, nơi có biết bao người yêu nước đã nằm xuống, và hãy nhanh chóng tìm một thầy giáo nào đủ khả năng thay thế tôi, đừng để các em bị gián đoạn việc học.

Thầy hiệu trưởng lau nước mắt.

- Thầy Dương này, chuyện gì cũng có cứu cánh của nó mà.

Nhưng thầy Dương nói.

- Con người sống vinh hơn chết nhục. Thôi tôi chỉ dặn dò anh bấy nhiêu thôi, thời gian còn lại xin anh hãy để tôi nói chuyện với Suzuki.

Cao Triết Huê phần nộ.

- Nói gì với hắn! Chửi một trận rồi chết cũng vui!

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Không, thầy Dương vẫn giữ thái độ ôn hòa, cười với Suzuki. “Chào bạn. Tôi sắp đi đây, nhưng tôi có thể nói với các bạn điều này. Các bạn vẫn là những kẻ chiến bại, các bạn sẽ không có được những gì cần biết đâu. Các văn kiện liên quan đến cách mạng tôi đều tiêu hủy cả rồi, còn những kế hoạch hoạt động thì tôi đã gửi chim câu mang đi. Các bạn du kích tôi sẽ di chuyển đến những căn cứ mới tiếp tục cuộc kháng chiến đến thắng lợi cuối cùng”.

Suzuki đứng yên. Thầy Dương cười tiếp.

- Nào! Hãy bắt tay lần cuối đi kẻ thù của tôi!

Suzuki chìa tay ra như cái máy.

- Khi còn ở trường đại học Minh Trị... Cậu còn nhớ không? Tôi lúc nào cũng đại diện cho đội bóng sinh viên Trung Quốc. Và tôi đã thi đấu tận tình để lúc nào cũng chiến thắng các bạn, và mãi bây giờ... Tôi vẫn là người chiến thắng.

- Xin lỗi bạn Quang Trung, tôi biết là bạn rất hận chúng tôi.

Thầy Dương lắc đầu, yếu ớt nói.

- Không, cả bạn với Khuyển Dường Quang Hùng tôi đều không hận. Có điều, tôi muốn được chết bằng chính mình, chứ không để ai làm nhục cả.

Suzuki nói.

- Nhưng tôi nghĩ, Quang Hùng cũng chẳng muốn giết anh đâu. Hắn có nói chỉ cần anh thú nhận là Hoa Hiệp Tử không yêu anh là hắn sẽ thả anh ngay. Nhưng mà... Tôi biết bây giờ thì đã quá muộn.

Thầy Dương lắc đầu.

- Suzuki này, sao bạn buồn cười thế, bạn tưởng là tôi rồi có thể cúi đầu van xin Quang Hùng tha được ư? Nói thật với bạn, tôi vào năm vùng trong trường này, mục đích là để tiêu diệt hắn. Diệt hắn không phải vì tư thù. Những gì thuộc về quá khứ tôi bỏ qua cả. Nhưng hiện nay vì hắn là kẻ thù của nhân dân Trung Quốc, nên đương nhiên là không đội trời chung với những người kháng Nhật như chúng tôi. Sau khi tôi chết rồi. Các bạn cũng không yên ổn được đâu. Vì sẽ có hàng ngàn hàng vạn người còn muốn giết các bạn.

Suzuki cắt ngang câu chuyện.

- Quang Trung, bạn đừng nói những chuyện đó nữa, Tôi muốn bạn cho biết tôi phải làm gì sau khi bạn nhắm mắt.

Thầy Dương nói.

- Tôi muốn bạn thả hết những đứa trẻ vô tội kia ra. Cũng như nhả lại Anh Tử giùm tôi là bảo nó hãy về Nhật mà lập gia đình, đừng để thảm cảnh của mẹ nó xảy ra một lần nữa.

- Chỉ có vậy thôi?

Suzuki hỏi. Thầy Dương định nói thêm điều gì nữa. Nhưng thuốc như đã ngấm. Nên sắc mặt thầy đỏ gắt lên. Thầy có vẻ đau đớn., rồi một dòng máu từ miệng thầy chảy ra, thế là thầy nhắm mắt.

Lưu Đại Khôi nói đến đó giọng tắt nghẹn hẳn. Một lúc sau hắn mới quay lại chỉ vào tấm bia mộ nói.

- Trên bia mộ này đúng ra nên đề là “Trương Quốc Uy tương quân chi mộ” mới đúng.

Chúng tôi bấy giờ mới quay sang mộ bia, chỉ thấy đề mấy chữ “Dương Công Thường Thứ chi mộ”. Chúng tôi bỗng buồn vô hạn. Có người buông tiếng thở dài.

- Không ngờ lúc còn trẻ, thầy Dương lại có một cuộc tình sôi nổi như thế!

- Mình cũng không ngờ Anh Tử lại là con gái của người tình của thầy.

- Thầy Dương nuôi chim để liên lạc với cách mạng, hèn gì thầy chẳng quý nó.

Bấy giờ Ngô Hán Thanh chột đứng dậy nói.

- Chúng ta hãy đứng lên sắp hàng nghiêm chỉnh chào thầy Dương lần nữa!

Thế là Hán Thanh đứng nghiêm chào, mọi người bắt chước chào theo.

- Thưa thầy! – Ngô Hán Thanh khấn vái – Con xin thầy hãy yên tâm mà an nghỉ vì tinh thần thầy sẽ sống mãi trong lòng chúng con. Chúng con xin hứa sẽ làm theo điều thầy đã dặn dò. Và cái chết của thầy rồi sẽ được đồng đội báo trả. Kẻ thù sẽ không thể ở yên trên đất nước ta được.

Chúng tôi đứng yên lặng. Mặt trời đã ngả về tây. Ráng chiều nhuộm đỏ cả chân trời. Trong ánh hoàng hôn. Cỏ cây lắc lư theo gió như bàn tán về cái chết của một anh hùng vừa ngã xuống. Cái chết của thầy Dương khiến sự căm thù bọn cướp nước trong lòng chúng tôi dâng cao.

Tử Tắc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 24

Thật bất ngờ khi một thầy giáo già lại là một anh hùng kháng Nhật. Càng bất ngờ hơn khi thầy Dương lại là Trương Quốc Uy. Nhưng có một điều mà chúng tôi lại không nghĩ tới nữa. Người mà thường khi bị chúng tôi trêu chọc – Anh Tử lại là kẻ đã cứu chúng tôi thoát khỏi cảnh tù đầy.

Sau khi thầy Dương qua đời mọi chuyện đã lắng xuống thì chúng tôi mới biết được vì sao Khuyển Dưỡng Quang Hùng thả chúng tôi.

Thì ra là thế này. Thầy Dương uống thuốc độc tự tử. Thầy Hiệu trưởng bối rối. Lưu Đại Khôi tìm thầy Uông Đông Nguyên tìm không ra. Trong cái hoàn cảnh rối tung đó thì Anh Tử xuất hiện. Anh Tử nói thầy Hiệu trưởng yên tâm. Chuyện bọn tôi bị bắt, Anh Tử sẽ tìm cách giải cứu.

Và Anh Tử đúng là một cô gái thông minh. Nàng biết đây là một vụ án nghiêm trọng, nên không thể sử dụng tình cảm cha con mà giải cứu bọn tôi, nên đã dùng đến biện pháp khác.

Nàng đi thẳng đến trại giam giả vờ như để tìm thầy Uông, nhưng thật ra đã tìm cách đưa tin cho bọn tôi biết chuyện thầy Dương đã tự sát và nguyên nhân chuyện bọn tôi bị bắt.

Vì Anh Tử là con gái của Khuyển Dưỡng Quang Hùng, chuyện đó mọi người đều biết, nên Anh Tử đã vào được trại giam khá dễ dàng. Anh Tử mang theo một số bánh trái phân phát cho từng phòng giam. Đến phòng Ngô Nhân Kiệt, nàng lén đưa giấy cho ông ta dặn dò phải bác bỏ mọi sự liên hệ đến bọn học trò chúng tôi.

Nhờ vậy khi Quang Hùng, Suzuki và Uông Đông Nguyên thăm vấn. Ngô Nhân Kiệt đã nhận hết tội trạng. Kể cả chuyện rải truyền đơn dán bích chương trong thành, rồi gây hỏa mù bằng cách đổ lỗi cho bọn học sinh, để quân Nhật đóng cửa trường, học sinh bơ vơ sẽ tự động tham gia du kích.

Nhờ vậy mà tội của chúng tôi được bỏ qua. Và lại ông cũng không muốn làm cho con gái cưng của ông khó xử khi trở lại trường. Thế là trong buổi tối hôm ấy bọn tôi được lệnh tha cả.

Trưởng lớp Lưu Đại Khôi là người được ông hiệu trưởng cứu vì có quan hệ họ hàng xa gần, Khôi nói: “Thế tại sao ông ta biết đó là tội của Ngô Hán Thanh mà lại cố tình trút tội cho Đinh Ngọc Như?” Câu hỏi này sau đó chúng tôi cũng tìm được giải đáp. Đó là vì thầy hiệu trưởng thương bọn tôi. Biết bọn tôi nghèo có bị bắt tội tình khó tránh. Còn Đinh Ngọc Như là con của Đinh Tân Trai, một tên Hán gian nhiều tiền lắm của, có thế lực, nên ông biết dù có trút tội cho Đinh Ngọc Như, Như cũng chẳng sao. Xem ra ông Phật đất có vẻ ba phải vậy mà cũng lắm nghĩa tình.

Sau cái chết của thầy Dương. Tất cả bọn học sinh chúng tôi đều nhìn Uông Đông Nguyên bằng ánh mắt căm thù không giãi giếm. Tại sao ông biết chuyện bọn hiến binh sẽ đến bao vây mà không báo trước? Còn cố tình lánh mặt? Không biết chừng người đi tố thầy Dương đích thực là ông ta. Mặc dù Suzuki đã đính chính chuyện đó. Sự nghi ngờ đó càng tăng khi sau đó bọn tôi thấy Uông Đông Nguyên lúc nào cũng có mặt sát bên Suzuki và Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Uông Đông Nguyên rõ ràng là người của Nhật. Hẳn là Hán gian, thông dịch viên và cả mật thám cho bọn Nhật nữa.

Nhưng nỗi buồn của chúng tôi không chỉ dừng lại ở đây. Một tuần lễ sau, qua Đinh Ngọc Như chúng tôi còn biết được tin Ngô Nhân Kiệt đã bị Khuyển Dưỡng Quang Hùng xử bắn ngay trong ngục. Dĩ nhiên người đau lòng nhất là Ngô Hán Thanh. Hẳn thề sẽ giết Quang Hùng và Suzuki để báo thù cho anh hắn. Còn với Uông Đông Nguyên tội chết vẫn không thay.

Chúng tôi sợ Ngô Hán Thanh trong giây phút phân chí làm liều, nên cố khuyên can hăn đủ điều. Cố giữ lấy chữ nhẫn mà chờ thời cơ. Hán Thanh cũng hứa là chỉ hành động bao giờ thuận tiện và quyết không để liên lụy đến người khác.

Mọi người đều biết trong lúc tình hình khẩn trương thế này Khuyển Dưỡng và Suzuki rất đề cao cảnh giác, đi đâu súng ống cũng trang bị đầy đủ, lại có người hộ tống đi kèm, nên muốn cũng khó mà hành động. Thế là lòng hận thù của bọn tôi chỉ còn biết chờ để trút cả lên người Uông Đông Nguyên.

Nhưng có lẽ Uông Đông Nguyên cũng tiên liệu được chuyện đó nên từ lúc sự việc xảy ra, ông ta không còn đến trường; nghe đâu ông ta đã được chuyển sang ngành khác. Bắt đầu từ đó môn học Nhật ngữ cũng được bãi bỏ.

Riêng với Anh Tử thì thái độ chúng tôi đã xét lại, rõ ràng nàng là ân nhân đã cứu chúng tôi khỏi cảnh tù tội. Như vậy thì không thể vơ đũa cả nắm. Người Nhật có người tốt kẻ xấu. Bọn xâm lược là xấu, còn nhân dân học chưa hăn là người thù.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 25

Trong cái đêm chúng tôi bị Khuyển Đường Quang Hùng bắt giữ, Anh Tử có hứa nếu có dịp sẽ mời chúng tôi đến nhà nàng chơi. Và quả nhiên mấy hôm sau bọn tôi nhận được thiệp mời gửi đến. Bốn cô bạn gái cùng lớp đều được mời cả, còn phía con trai thì Anh Tử chỉ mời Ngô Hán Thanh, Lưu Đại Khôi, Dương Sơn, Cao Triết Huê và tôi. Đến để dự sinh nhật nàng.

Trong thâm tâm, chẳng ai muốn đặt chân đến cái ngôi nhà của kẻ thù lần nữa. Cái chết của thầy Dương và Ngô Nhân Kiệt còn sờ sờ trước mặt kia? Nhưng vì nể tình Anh Tử, nên cuối cùng bọn tôi cũng đến dự.

Hôm ấy thầy Hiệu trưởng cũng được mời. Thầy biết chuyện Anh Tử ó mời chúng tôi nên đã khuyên nên vì nhà trường mà đến, đừng để Khuyển Đường Quang Hùng nghi ngờ gì cả. Ông cũng khuyên chúng tôi nên ăn mặc đẹp và đến đúng giờ.

Hôm ấy chúng tôi ai cũng cố làm đẹp. Chủ yếu là để kẻ thù thấy chúng tôi không “đói” như họ đợi. Vẫn sống và vẫn thấy kiêu hãnh không sợ kẻ thù. Anh tử thì biết chúng tôi còn thành kiến với Nhật, nên bỏ hết những chiếc Kimono, nàng cũng mặc áo dài Thượng Hải màu đỏ. Đồ đạc trang trí trong phòng ăn cũng theo kiểu Hoa với những chậu hoa mẫu đơn khoe sắc.

Trên chiếc bàn dài có một chiếc bánh sinh nhật to tướng.

Và quả thật sự thay đổi trang phục và cách bài trí trong phòng của Anh Tử

đã nhận được cảm tình của chúng tôi. Tô Huệ Văn vừa nhìn thấy Anh Tử đã khen.

- Chị đẹp lắm! Nếu chỉ nhìn phía sau bọn này sẽ không nhận ra chị là người Nhật.

Anh Tử khiêm tốn.

- Hôm nay tôi thấy ai cũng đẹp cả. Mọi người đều có vẻ người lớn hơn mọi khi!

Vương Ngọc Anh nghe vậy cười.

- Nếu tôi là con trai có lẽ tôi sẽ trồng cây si ở nhà chị.

Anh Tử then thùng.

- Chị nói quá lời! Nhưng người đẹp và thùy mị nhất ở đây là chị Mục Ly! Xem nào, này giờ chị ấy có nói tiếng nào đâu?

Dương Sơn này giờ yên lặng chợt quay qua Hán Thanh nói.

- Hán Thanh! Bạn hãy đại diện cho bọn này tặng hoa Anh Tử đi. Để chúc mừng ngày vui của Anh Tử.

Ngô Hán Thanh đỡ lấy bó hoa mà chúng tôi đã hái trong vườn trường, nhưng không đưa cho Anh Tử mà chỉ đặt lên bàn, Vương Ngọc Anh trên.

- Xem kìa! Anh Thanh hôm nay nào phải cầu hôn đâu mà anh có vẻ lúng túng thế.

Anh Tử thì làm ra vẻ như không nghe thấy, lí nhí nói lời cảm ơn mọi người rồi nói.

- Thưa các bạn, tôi rất sung sướng khi được các bạn cùng đến đây vui đùa với tôi. Để cho cuộc vui mình được trọn vẹn, thân phụ tôi và thầy Nguyên cùng những người lớn khác đều tránh mặt. Vậy các bạn cứ vui đùa tự nhiên nhé.

Những ngày qua đã khiến đầu chúng tôi căng thẳng, nên đây là dịp để chúng tôi quên hết ưu phiền, thế là Dương Sơn đề nghị.

- Vậy hãy mở nhạc lên đi!

Anh Tử mở máy hát, các bạn gái nói.

- Đã rất lâu mình không còn được khiêu vũ.

- Trước khi chiến cuộc xảy ra. Gần như ngày nào mình cũng được vui đùa.

- Chuyện đó nào có bao lâu mà xem chừng như cả thế kỷ.

Tôn Thăng Nam ỡng ẹo.

- Bữa nay tôi không nhảy với Cao Triết Huê đâu. Anh ta nhảy dở lắm, cứ đạp chân người khác.

Cao Triết Huê đỏ mặt.

- Nói lạ không, trước kia thì khác, chớ bây giờ tôi nhảy giỏi lắm rồi.

Lưu Đại Khôi không ưa chuyện khiêu vũ nên nhận nhiệm vụ trông chừng máy hát. Hăn kéo tôi đến trước mặt Mục Ly nói.

- Mi thay ta làm bạn nhảy cho Mục Ly.

Dương Sơn, Vương Ngọc Anh, Cao Triết Huê, Tô Huệ Văn đều hăng hái kéo ra khoảng sân rộng. Anh Tử nhìn Ngô Hán Thanh chờ đợi. Hán Thanh đỏ mặt nói.

- Tôi không biết nhảy.

Anh Tử kéo tay Thanh.

- Tôi dạy cho một chút sẽ nhảy được ngay.

Đèn được tắt bớt cho không khí dịu hãn. Tôi dìu Mục Ly trong tiếng nhạc. Mục Ly chột hỏi.

- Sao anh không có bạn gái?

Tôi cười.

Vì tôi không có điều kiện như Lưu Đại Khôi cũng như Đinh Như Ngọc.

Mục Ly lườm tôi.

- Anh cũng như Dương Sơn, tôi nói chuyện đàn hoàng mà.

Tôi đùa.

- Tôi cũng nói chuyện đàn hoàng ấy, học thì tôi không bằng Lưu Đại Khôi, còn thanh thế thì tôi chẳng bằng Đinh Như Ngọc.

Mục Ly cười nhạt.

- Người ta cho giữa tôi và Đinh Như Ngọc đã có gì rồi ư? Thế nhận xét của anh thế nào?

Tôi nói thẳng.

- Hai người chẳng xứng đôi tí nào cả.

Mục Ly thở dài:

- Tại anh không hiểu. Tình cảm con người rất là phức tạp, đôi khi ta không thèm nó đến. Khi ta muốn thì nó lại xa ta. Mọi thứ không thể nói trước

được.

- Ý cô muốn nói con tim nó có lý lẽ riêng của nó? Và lý trí không thể áp đặt được.

- Chuyện đó cũng không thể khẳng định được. Lúc có lúc không!

- Nghĩa là nhiều lúc nó đến thì đến, chớ không thể rập khuôn hay sắp xếp.

Mục Ly nghe vậy nói:

- Vâng. Tôi lấy ví dụ như trường hợp của Điền Mục Thanh. Điền Mục Thanh yêu Anh Tử tha thiết đến độ sẵn sàng hy sinh, trong khi Anh Tử lại thích mẫu người hoạt động như Ngô Hán Thanh.

Tôi ngạc nhiên.

- Cô cũng nhận ra điều ấy ư?

- Sao không? Gần như mọi người đều biết nhưng không nói ra. Cả Tôn Thăng Nam cũng biết.

- Như vậy với cô đó là thế nào? Đau khổ hay hạnh phúc?

Mục Ly dẫn tôi đến một góc vắng nói.

- Tôi thấy tội nghiệp cho Tôn Thăng Nam! Vì Tôn Thăng Nam chỉ có cái bề ngoài xấu xí chớ trong lòng rất đẹp. Con trai các anh là những người thích mã ngoài thôi, nên rất tầm thường.

- Chưa hẳn vậy đâu cô ạ. Bởi vì cô cũng thấy đó, Anh Tử đẹp cả nét lẫn người.

Mục Ly cười nhẹ.

- Chính vì vậy mà cả Uông Đông Nguyên cũng mê? Mê đến độ quên cả danh dự con người.

- Cô cũng thấy Uông Đông Nguyên yêu Anh Tử nữa à?

- Vâng, Giữa Ngô Hán Thanh, Anh Tử và Uông Đông Nguyên có một mối tình tam giác. Anh có cho rằng họ sẽ hạnh phúc không?

- Theo cô sự việc này rồi sẽ đưa đến kết cục thế nào?

- Thật là khó xử, chỉ trừ trường hợp Hán Thanh chịu theo giặc hoặc Anh Tử phản bội cha.

- Đúng, cả hai đều khó có thể xảy ra. Nhưng nếu kéo dài mãi thế này là đau khổ.

Mục Ly làm dấu thánh giá rồi nói.

- Đau khổ đã có bắt đầu từ vườn địa đàng. Thế anh thấy thái độ của Hán Thanh ra sao?

Tôi suy nghĩ rồi nói.

- Hẳn có vẻ rất buồn. Nửa yêu mà nửa không dám yêu.

- Anh Tử lại khác. Sẵn sàng yêu mà chẳng được đáp lại.

Tôi thật bất ngờ vì cái nhìn khá tinh tế của Mục Ly. Vì trước đây có lần cả lớp cũng có tổ chức buổi hội thảo với đề tài “Tình yêu là gì?”, nhưng suốt buổi nào có thấy Mục Ly ý kiến gì đâu? Tôi nói.

- Cô có cái nhìn rất chính xác. Nhưng đó là chuyện nội bộ họ, ta chẳng có thể giúp ích được gì.

- Vâng. Sự việc phải do chính họ giải quyết. Riêng tôi thì thấy nên chọn một tình yêu vĩnh cửu hay hơn.

Tình yêu vĩnh cửu là gì? Tôi vừa định hỏi thì đã thấy Anh Tử và Ngô Hán Thanh dìu nhau đến gần bọn tôi. Mục Ly vội đổi đề tài.

- Sắp tốt nghiệp rồi, anh có dự tính gì cho tương lai không?

- Trong hoàn cảnh này, tôi thấy chuyện chọn lựa không còn là của mình nữa. Tương lai vô cùng mù mịt.

Mục Ly yên lặng như nghĩ ngợi điều gì, đợi đến lúc Anh Tử và Hán Thanh đã kéo đi xa, mới hỏi.

- Anh có ý định về hậu phương không?

Tôi định thăm dò tình cảm giữa Mục Ly với Đại Khôi xem đã tiến triển đến đâu, nên nói.

- Có lẽ Đại Khôi cũng giống như chúng tôi, cùng về đấy. Thế còn cô?

Mục Ly lắc đầu.

- Tôi không đi đâu cả.

Cô sợ nguy hiểm học đường? Hay đến đấy cuộc sống sẽ khó khăn?

Mục Ly có điều suy nghĩ rồi nói.

- Tất cả đều không phải. Có điều... Tôi có chuyện này định nhờ anh.

- Cô cứ nói!

- Nhưng anh phải giữ kín không được thổ lộ cho ai biết cả?

- Tôi hứa.

- Bao giờ các bạn về hậu phương rồi, xin hãy nói lại với Đại Khôi là... Anh

ấy hãy tìm một đối tượng khác đi. Tôi không có duyên với anh ấy.

Tôi ngạc nhiên.

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ cô đã yêu Đinh Ngọc Như thật sao?

Mắt Ly ươn ướt.

- Tôi không thể trả lời anh điều anh vừa hỏi. Tôi yếu đuối hơn Anh Tử và Ngô Hán Thanh, nhưng tôi cũng có cách giải quyết của tôi.

- Cách gì vậy? Có thể cho tôi biết được không?

Mục Ly cười nhẹ.

- Tôi muốn đi tu.

- Đi tu à? – Tôi giật mình vì quyết định của Mục Ly, tôi hỏi lại – Cô định đi tu? Thật ư? Mà tại sao cô lại nghĩ đến chuyện đó?

Mục Ly nói khẽ.

- Làm gì lớn tiếng vậy? Nói khẽ thôi. Chuyện này tôi, suy nghĩ lâu lắm rồi. Tôi thấy hiến dâng thân xác mình cho Đức Mẹ là một việc làm thanh khiết cao cả. Hơn là trao cho bất cứ một người đàn ông nào.

- Chẳng lẽ cô chẳng yêu Lưu Đại Khôi?

Mục Ly thừa nhận.

- Yêu chứ! Nhưng tình yêu cũng có nhiều thứ. Đức Chúa trời vì thương yêu loài người nên mới hiến dâng Jesus lên thập tự giá. Đó là thứ tình yêu cao cả.

- Nhưng Thượng đế cũng nào có phản đối tình yêu của hai người khác phái đâu?

- Đồng ý. Nhưng sự hiến dâng của tôi có một ý nghĩa khác. Tôi có cảm giác Đức Mẹ đang gọi tôi về với người.

- Tôi không tin. Tôi nghĩ chuyện Mục Ly đi tu là còn một nguyên nhân khác!

Mục Ly thở dài không trả lời thẳng câu hỏi mà lại đọc một đoạn thơ “Quyết biệt thư” của Lâm Giác Văn.

- “Thối tha đầy rẫy, lang sói khắp nơi, hỏi ai tìm được ý vui trên đời...”

Với bản tính thâm lặng, sống nhiều bằng nội tâm, chuyện Mục Ly thích đi tu là chuyện không có gì ngạc nhiên. Nhưng ngẫm lại tôi thấy tiếc. Một cô gái đang ở tuổi xuân phơi phới lại phải giam mình trong giáo đường lạnh

lẽo. Thì quá uổng một kiếp người. Vì vậy tôi cố ra sức thuyết phục. Nhưng lúc đó đèn đã bật sáng, nên tôi nói Mục Ly.

- Một chút chúng ta nhảy tiếp nữa nhé? Tôi có điều muốn nói với Mục Ly.

Nhưng Mục Ly vẫn lắc đầu.

- Cám ơn anh, chỉ xin anh đừng tiết lộ một chút gì với mọi người khác về chuyện ban nãy.

Tôi đưa Mục Ly về chỗ ngồi. Cao Triết Huê vừa thấy Mục Ly đã sà vào.

- Bản nhạc kể là đến phiên tôi đấy nhé.

Mục Ly cười chỉ vào Anh Tử.

- Đàn ông phải biết galant một chút. Tại sao anh không mời chủ nhân.

Nhưng Anh Tử đã từ chối khéo.

- Tôi chưa dạy anh Thanh nhảy thuần thực, đợi một lát đi!

Dương Sơn ra hiệu cho tôi rồi chỉ Vương Ngọc Anh...

- Này, nhảy với người đẹp này đi, nhưng coi chừng “mèo” cắn đây!

Wang Ngọc Anh cười.

- Tôi chỉ cần lũ chuột nhắt chứ không cần người.

Mọi người cười ồ khi nhớ đến biệt danh của Đinh Ngọc Như là chuột nhắt.

Tiếng nhạc lại trỗi lên. Vương Ngọc Anh nói với tôi.

- Anh còn nhớ cái hôm đó không? Chuột nhắt thì ngồi núp sau cái ghế bành kia. Còn chúng ta là những tên tội phạm thì đứng giữa sân này. Cuộc đời chẳng khác gì một màn kịch “xưa là tội phạm, nay là khách mời”.

Tôi nghĩ đến những điều Mục Ly nói ban nãy, nói:

- Kịch ư? Biết đâu chuyện Mục Ly và Đinh Ngọc Như yêu nhau là thật thì sao?

Wang Ngọc Anh lắc đầu vừa nói vừa chỉ về phía cặp Anh Tử - Ngô Hán Thanh.

- Anh thật kém nhận xét. Mục Ly và Đinh Ngọc Như chỉ đóng kịch thôi. Còn cặp kia kìa. Họ mới là thật đấy.

Tôi quay qua nhìn. Bước chân Ngô Hán Thanh đã thuần thực nên Anh Tử ko cần chỉ vẽ nữa. Nàng tựa đầu lên vai Thanh. Họ đang thầm thì điều gì mà có vẻ đặc ý. Vương Ngọc Anh thúc nhẹ lấy tôi.

- Mình đến gần để nghe xem họ đang nói gì?

Chúng tôi cố ý đánh một cái vòng lớn để rồi tiến gần sát bên Anh Tử. Chỉ nghe Anh Tử nói như đang kể chuyện.

- ... Chúng ta sẽ đến một hòn đảo xa lắc, ở đó thế giới còn hoang sơ nhưng hạnh phúc hơn cái thế giới văn minh này nhiều. Nơi đó con người không có tên tuổi, nên chẳng ai muốn có công danh địa vị, người người như nhau. Đói thì ăn, khát thì uống. Nói với nhau bằng những bài hát. Không có cái gì gọi là vấn đề mà nếu có thì giải quyết bằng tình cảm, nên chẳng cần pháp luật. Vì vậy mà chẳng có thù hận, đổ kỵ, ganh tị... Đó là hòn đảo hạnh phúc...

Vương Ngọc Anh kề sát tai tôi nói.

- Đấy anh nghe chưa? Anh Tử đang bàn đến “Hòn đảo hạnh phúc” đấy.

Tôi nhìn qua. Anh Tử đã nhìn lên hỏi.

- Anh thấy câu chuyện em thế nào?

Ngô Hán Thanh nhìn sang nơi khác như né tránh.

- Tốt lắm! Lý tưởng lắm! Nhưng đó chỉ là hòn đảo không tưởng. Một sự mơ mộng hão huyền của thi nhân.

Anh Tử vẫn tấn công.

- Giả sử như có một hòn đảo như thế, anh có đồng ý cùng em đến đấy không?

Ngô Hán Thanh chỉ nói.

- Bao giờ kháng chiến thành công, đất nước thanh bình còn bây giờ tôi chẳng có bụng dạ nào cả.

Anh Tử có vẻ hờn.

- Anh nói vậy... chẳng qua vì anh không hề nghĩ đến em.

Ngô Hán Thanh nói.

- Làm sao tôi dám mơ tưởng đến những chuyện đó khi mà đồng bào tôi còn phải chịu thống khổ. Hạnh phúc vị kỷ nào có phải là hạnh phúc dài lâu. Lương tâm không cho phép. Vì vậy tôi chẳng dám nghĩ đến “hòn đảo hạnh phúc”.

Anh Tử nói.

- Bất cứ lúc nào em cũng chỉ nghe đến chuyện cứu nước. Được gần gũi bên nhau nào có dễ dàng. Tại sao anh không khép lại một ít phút.

Vương Ngọc Anh cười khúc khích, nói khẽ.

- Anh có nghe họ đang tình tự không?

Tôi không đồng ý.

- Có gì để gọi là tình với tự, nghe kìa. Anh Tử bảo Ngô Hán Thanh thật đáng ghét.

- Con trai các anh thật khờ. – Vương Ngọc Anh bực dọc nói – Vậy mà tối ngày cứ ôm mộng sẽ trở thành nhà văn. Tâm lý phụ nữ anh chẳng biết gì cả. Con gái noi ghét là yêu, nói không thích là thích. Nếu không cô ta mời Hán Thanh đến dự sinh nhật mình làm gì?

Tôi cười.

- Hèn gì tôi thấy tối ngày cứ cãi nhau với Dương Sơn.

Vương Ngọc Anh bực tức lườm tôi.

Đến bản nhạc thứ ba, Tô Huệ Văn đến nhảy với tôi. Cao Triết Huệ với Vương Ngọc Anh. Dương Sơn với Mục Ly. Còn Anh Tử vẫn giữ chặt Ngô Hán Thanh.

Tô Huệ Văn chẳng hổ danh là “gà mái đầu”. Cô nàng nhảy cạnh tôi mà mồm cứ luôn “cục tác”. Nàng dài dòng kể lể chuyện tình giữa cô nàng với Cao Triết Huệ cho tôi nghe. Những chuyện đó tôi đã nghe nói nhiều lần đến nhàm tai, mà cô nàng cứ kể mãi.

Chúng tôi dìu nhau đến cạnh đôi Anh Tử và Ngô Hán Thanh. Tôi chỉ yên lặng, cố nghe lén chuyện Anh Tử.

- “... Anh biết không. Lúc đó cha em cứ uống rượu hoài. Còn em bị bỏ rơi, nên chỉ chơi với con hàng xóm...”

Anh Tử đang kể về thời thơ ấu của mình cho Ngô Hán Thanh nghe.

- “... Em giống như một đứa bé mồ côi, không ai chăm sóc, sau đó cha em cho mời một thầy giáo về dạy kèm cho em, đó là thầy Uông Đông Nguyên...”.

Nghe nói đến Uông Đông Nguyên. Tôi cố tình dìu Tô Huệ Văn đến gần lưng Anh Tử hơn.

- “... Mẹ thầy Uông là người Nga, cha người Trung Quốc, thầy Uông học Đại học ở Nhật. Ông là người có tài nên sau mấy tháng dạy kèm, thầy Uông được cha cất nhắc lên làm thư ký. Mọi thứ công văn đều qua tay thầy

xử lý và để tăng thêm thu nhập cho thầy, quân đội còn trả thêm khoản tiền thông dịch. Khi chiến tranh Trung Nhật bùng nổ, quân đội định đưa thầy đến Mãn Châu để giữ những chức vụ cao hơn. Nhưng thầy Uông lại không chịu. Thầy vẫn ở lại nhà em. Cha đi đâu thầy đi đó, như một người bạn trung thành.

Ngô Hán Thanh gật gù.

- Chính vì vậy ông ta thân thích với Anh Tử.

Anh Tử lắc đầu.

- Anh đừng nghĩ sai. Em đã nhiều lần nói với anh. Khi chưa biết anh, ông ấy là người bạn duy nhất, hiểu em, cưng chiều em. Anh nghĩ xem người biết nghĩ đến mình, hiểu mình, không phải là người bạn tốt ư?

Ngô Hán Thanh có vẻ hờn dỗi.

- Nếu vậy cô cứ thân với ông ấy, đâu ai cấm cản?

Anh Tử cười.

- Xem kìa! Chưa gì anh đã giận rồi. Anh nhớ nhé, dù anh chỉ lớn hơn em một tuổi, em cũng gọi là anh, anh phải biết chiều em trong ngày sinh nhật chứ?

Ngô Hán Thanh nói to hơn.

- Tôi muốn có hứa là từ đây về sau phải giữ khoảng cách với Uông Đông Nguyên!

Lời của Ngô Hán Thanh khá to khiến Anh Tử giật mình nhìn quanh. May mà lúc đó Cao Triết Huê và Vương Ngọc Anh nói lớn nên không ai nghe thấy.

Ngô Hán Thanh thấy vậy vội hạ thấp giọng.

- Xin lỗi Anh Tử nhé! Nhưng nhắc đến ông ấy là tôi không dẫn được bọc dục!

Anh Tử đưa tay lên sờ nhẹ vết roi trên mặt Thanh.

- Em biết! Bữa đó anh thù ông ta lắm, nhưng sau đó thầy Uông đến gặp em nói trước mặt cha em, ông ta không thể làm khác hơn được!

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Cái chuyện hôm đó đối với anh không quan trọng. Anh chỉ giận ông ta một điều là đã quên gốc gác của mình, lại còn tiếp tay cho kẻ thù.

Anh Tử cười bình tĩnh.

- Về chuyện này, anh cũng đừng nên nghĩ oan cho người ta. Anh có biết là thầy Uông trong thời gian qua đã cứu bao nhiêu người Trung Quốc thoát chết rồi không? Chính em thấy nhiều lần quân đội định xử bắn những đội viên du kích, chính thầy Uông đã xin tha cho họ.

Thế tại sao hôm bọn anh bị bao vây ông ấy không báo trước? Hôm sau còn đi theo cha em đi bắt du kích?

- Em nghĩ có khi cả ông ấy cũng không biết, vì cha em và chú Suzuki làm chuyện này một cách bí mật.

- Sao em biết chắc như vậy?

- Vì mọi lần trước khi đi hành quân cha em đều có dặn dò trước với em. Vì nếu ông ấy có chết thì em phải làm gì chứ? Thế mà lần đó cha chẳng nói năng gì cả.

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Anh không tin là Uông Đông Nguyên lại tốt như thế. Nếu thật sự ông ta là người ái quốc sao chẳng cứu Ngô Nhân Kiệt?

Anh Tử nói.

- Thầy Nguyên nói khi Ngô Nhân Kiệt bị bắt, ông ta đã là một phế nhân nặng, vì vậy để ông ấy chết tốt hơn là sống.

Ngô Hán Thanh có vẻ bất bình.

- Lúc nào em cũng bênh vực cho ông Nguyên.

Và Ngô Hán Thanh không kìm chế được nữa, tiếp.

- Nếu ông ta tốt như vậy thì em hãy làm vợ ông ta đi, còn nghĩ đến tôi mà làm gì?

- Kìa anh! – Anh Tử kêu lên rồi dìu Hán Thanh đi nơi khác nói – Em xin lỗi, anh nhé!

Bản nhạc dứt, lại một bản kế tiếp. Tôi vừa buông Tô Huệ Văn ra thì Anh Tử nói.

- Một lát nữa mình đổi bạn nhảy cho nhau nhé.

Thế là bản nhạc kế, tôi và Anh Tử một đôi. Anh Tử tựa đầu lên vai tôi.

Vai tôi hơi ướt có lẽ vì Anh Tử khóc. Tôi hỏi.

- Anh Tử có cảm thấy mệt không?

Anh Tử lắc đầu.

- Không. Tôi vui lắm!

Tôi biết Anh Tử và Ngô Hán Thanh vừa cãi nhau nên cố làm loãng bốt không khí, tôi nói:

- Tốt nghiệp xong, Anh Tử có định về nước để lên đại học không?

- Không, tôi sẽ ở lại đây với cha tôi.

- Có nghĩa là cô bỏ học? Chứ cha cô là quân nhân dịch chuyển luôn làm sao co học?

Anh Tử nói.

- Tôi đã nghĩ đến điều đó, nhưng tôi không đành lòng để cha tôi sống một mình.

- Tôi không tin, ông ấy hung tợn như vậy mà làm sao lại cô đơn được?

Anh Tử lấu giọng tiếp.

- Tại sao không biết. Anh chỉ nhìn thấy cái bề ngoài chứ chẳng biết được nội tâm.

Mọi người đều nói lòng dạ của Khuyển Dưỡng Quang Hùng thật độc ác...

Đang nói đến đó, tôi chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Anh Tử, không nên phê phán cha cô ấy. Nên tôi đổi giọng nói.

- Đó là dự luận bên ngoài, thật ra nhìn thấy mặt ông ấy ai mà chẳng sợ.

Anh Tử có vẻ ngạc nhiên.

- Tại sao anh nói là ai cũng ghét cha tôi?

Anh Tử nói rồi thở ra.

- Tính ông ấy thay đổi như vậy là vì... Cái gì cũng có lý do của nó.

- Tôi thì cho rằng đó là hậu quả của một nền giáo dục kỷ luật quân đội. Khi một nước muốn xâm lược nước khác họ thường giáo dục công dân học như thế.

Anh Tử lắc đầu.

- Anh đã nghĩ sai về cha tôi...

Và Anh Tử đã kéo tôi đến gần tủ rượu chỉ vào bức ảnh người đàn bà đặt trên đấy nói.

- Đây là ảnh của em tôi. Cái chết của mẹ tôi là nguyên nhân khiến cha tôi trở nên dữ dằn.

Tôi chăm chú nhìn bức ảnh. Người đàn bà rất giống Anh Tử, nhưng không sắc sảo bằng. Nhìn người đàn bà đột nhiên tôi nhớ đến thầy Dương và những gì Lưu Đại Khôi đã kể. Đang lúc nghĩ ngợi, chợt tôi nghe Anh Tử nói.

- Anh có nghe người ta đồn về sự liên hệ giữa mẹ tôi và thầy Dương không?

Tôi gật đầu. Không muốn Anh Tử buồn, nên nói.

- Tôi thấy những lời đồn đại đó là vô căn cứ.

Rồi nàng rót một ly rượu nho đưa cho tôi, rồi rót một ly khác cho nàng. Lưu Đại Khôi tiếp tục cho các đĩa nhạc vào máy. Tôi vẫn tiếp tục nhảy với Anh Tử. Chúng tôi đi nhau đến gần cửa sổ. Bên ngoài ánh trăng đang tỏa sáng cả một khoảng vườn. Anh Tử đứng lại, mắt hướng ra ngoài có chiều suy nghĩ.

- Ta nghỉ một lát nhé!

Anh Tử nói, mắt long lanh rồi bỗng thở dài.

- Chuyện họ đồn là có thật đấy, anh ạ. Thầy Dương tên thật là Lý Quang Trung, mười mấy năm về trước, ông là bạn học cùng lớp với ba mẹ tôi. Và một mối tình tay ba nổi lên. Nhưng tình cảm mẹ dành cho thầy Dương có chiều nặng hơn.

Tôi làm bộ không biết, hỏi.

- Thế sao họ lại không lấy nhau?

- Vì hoàn cảnh không cho phép. Sau khi thầy Dương về nước mẹ tôi trong một hoàn cảnh khó xử đã lấy cha tôi. Nhưng trái tim người lại vẫn hướng về thầy Dương. Điều đó khiến cha tôi đau khổ, người bắt đầu uống rượu giải sầu. Tính ông bắt đầu nóng nảy. Ông nguyên rủa cả nhân loại.

- Tình tay ba nào lại chẳng phức tạp?

Tôi nói. Anh Tử gật đầu.

- Chuyện tình của họ quả chứa đầy yêu thương giận hờn. Vì vậy nếu tôi mà là nhà văn, tôi sẽ dựng nên một pho tiểu thuyết lớn được.

- Ai kể mà cô biết vậy?

- Chuyện này tôi chỉ mới nghe đây thôi. – Anh Tử nói – Sau khi nghe tin thầy Dương tự tử chết. Tôi mới trách cha sao để chú Suzuki vào trường bức

thầy để thầy tự tử. Vì nếu thật sự thầy là người chống đối Thiên Hoàng, thì cứ cho ông ấy nghỉ dạy cũng giải quyết được việc.

- Thế cha cô đã nói sao?

- Cha tôi không trả lời. Chỉ uống cạn ly rượu này đến ly rượu khác. Tôi giận quá dẹp hết mấy chai rượu đi. Cha tôi mới kể hết tâm sự cho tôi nghe.

- Nhờ vậy mà cô mới biết hết sự việc?

- Vâng. Sau đó tôi lục trong chiếc rương cũ của cha được quyền nhật ký của mẹ. Nhờ vậy mới xác minh sự việc về mối tình giữa mẹ và thầy Dương là có thật. Và cũng nhờ đó mà biết được mối tình tay ba giữa ba mẹ và thầy Dương. Sau đó tôi đi gặp lại cha tôi lúc người đã tỉnh rượu. Cha mới nói cho biết là người không hề có ý giết thầy Dương. Người chỉ muốn thầy Dương thú nhận là trước đây đã lường gạt tình cảm của mẹ tôi. Nếu thầy Dương nhận, thì cha tôi sẽ xử sự một cách quân tử, đấy là tha thầy. Nhưng sự việc không ngờ lại diễn biến như thế.

Tôi hiểu cái chết của thầy Dương không đơn thuần là vì tình yêu cũ, nó còn dính dáng đến những sự việc khác. Nhưng không buồn dính chính. Có điều tôi vẫn thấy buồn buồn về mối tình tay ba của họ. Tôi chỉ nói.

- Mẹ cô đã biết rõ là mối tình với thầy Dương khó lòng tiến đến hôn nhân. Sao vẫn một lòng một dạ yêu?.

Anh Tử khẳng khái

- Đàn bà là vậy đó anh ạ. Đã thật lòng yêu rồi thì tình yêu là trên hết. Không màng đến chuyện khác.

Đó chỉ là tự làm khổ cho mình, nói khác đi làm khổ cả ba. Đã biết là bi kịch mà vẫn dấn thân vào.

Anh Tử lắc đầu.

- Chuyện tình yêu nó thuộc về tình cảm rồi, đừng có đem lý trí mà xét đoán, nó sẽ sai lệch cả ý nghĩa.

Tôi gật gù nhưng vẫn nói.

- Đúng vậy. Có điều còn trẻ thì phải kiểm soát tình cảm. Biết dừng lại từ đầu thì có thể tránh được hệ lụy về sau.

Anh Tử nói:

- Người con gái khi bước vào tình yêu thường bùng bùng như lửa. Khi đã

yêu rồi khó mà rút lui.

- Sao lạ vậy.

- Vì họ có trái tim rực cháy. Họ có thể xả thân vì yêu chứ nào giống như con trai các anh. Yên mà còn chọn lựa.

Tôi biết rằng nàng ám chỉ Ngô Hán Thanh, nhưng không nói. Chúng tôi yên lặng một lúc. Anh Tử hỏi.

- Anh có biết gia cảnh thầy Dương thế nào không?

- Thầy Dương không có gia đình ở đây, cũng chưa có vợ nên chẳng ai biết. Thầy nói thích sống vậy đến mãi đời.

- Theo phong tục Trung Quốc thì một người không có gia đình khi chết đi không được ai cúng bái sẽ trở thành một hồn ma vất vưởng. Đúng không?

- Đúng, tổ tiên họ cũng không chấp nhận vì làm thế là dòng giống có thể bị tuyệt tự.

- Nhưng nếu người đó có người yêu mà chưa cưới, thì có được coi là đã có vợ chưa?

Tôi chưa hề nghiên cứu sâu vấn đề này nên không biết phải trả lời Anh Tử sao. Với quan niệm văn minh hiện đại thì cái quan điểm cổ đó hẳn không còn. Với tôi hôn nhân cũng vậy đó, phải là sự kết hợp giữa hai tâm hồn hiểu biết nhau nên gật đầu bừa.

Anh Tử lại hỏi.

- Nếu hai người đã ăn ở với nhau, rồi sau đó mỗi người một nơi nên lúc chết chẳng có mặt bên nhau thì sao?

Tôi chợt nhớ đến một cổ tục ở quê tôi lúc cưới vợ mà không có chàng rể thì dùng con gà trống đại diện cho ông chồng, nên nói.

- Chuyện đó rất dễ, ta sẽ chọn một vật gì đó của người còn sống chôn theo chung với người chết là được.

Anh Tử nghe vậy lộ vẻ mừng rỡ.

- Vậy thì anh có thể giúp tôi một việc được không?

Tôi chợt thấy buồn cười. Hôm nay có nhiều người nhờ tôi thế. Hết Mục Ly nhờ chuyển lời tạ từ với Lưu Đại Khôi, đến Anh Tử. Tôi không hiểu Anh Tử định nhờ tôi điều gì, nhưng sau một phút nghĩ ngợi. Anh Tử nói.

- Thôi để lát nữa khi về, tôi sẽ giao vật đó cho anh.

Chúng tôi đang dìu nhau trong tiếng nhạc êm dịu, thì đột nhiên đèn bật sáng. Rồi Khuyển Dường Quang Hùng, Suzuki, Đinh Tân Trai, Đinh Lục cùng các phú hào địa phương từ ngoài bước vào, vừa đi vừa cười nói rôm rả. Mặt người nào cũng đỏ gay.

Khuyển Dường Quang Hùng lên tiếng.

- Anh Tử! Con gái cưng của ta! Bây giờ con chơi với các bạn có vui không?

Anh Tử đứng giậm chana.

- Xem kìa! Tui con đang vui vẻ, cha lại đưa họ vào phá đám vậy?

Quang Hùng cười, ngoắc ngoắc Anh Tử.

- Lạ không! Mấy chú đến đây chỉ để chúc mừng con thôi nào, lại đây cắt bánh mời đi con!

- Anh Tử có vẻ không hài lòng, trong khi bọn tôi nhìn thấy mặt bọn Hán gian là đã bức mình. Ngô Hán Thanh định bỏ về, nhưng Lưu Đại Khôi đã ngăn lại. Chúng tôi kéo nhau đến một góc phòng cố không để họ trông thấy.

Cuối cùng Anh Tử cũng phải bước tới thôi nển. Đám Hán gian có thầy Nguyễn dẫn đầu hát bài “Sinh nhật vui vẻ” rồi hô to.

- Chúc mừng!

Bánh được xẻ ra! Những tay Hán gian khom người nhận bánh một cách đề tiện. Suzuki vừa ăn bánh vừa nói.

- Hay lắm! Năm nay cô Anh Tử mời bọn này ăn sinh nhật nhưng sang năm nhớ mời bọn này ăn cưới nhé!

Đinh Tân Trai pha trò thêm một câu.

- Năm tới nữa, chắc chúng mình sẽ được ăn đầy tháng em bé.

- Đúng đấy!... - Suzuki rót đầy cốc rượu hướng sang Ưông Đông Nguyên đưa lên mời. – Kính mời anh Ưông Đông Nguyên.

Mấy tay Hán gian vội quay sang hướng thầy Nguyễn. Thầy vội bưng ly lên

uống cạn nói.

- Cảm ơn các bạn! Cảm ơn Anh Tử!

Lúc đó Anh Tử có vẻ bất bình quay sang Khuyến Dưỡng Quang Hùng.

- Cha! Cha bảo họ đừng đùa quá lố, ở đây có mặt các bạn con cơ mà!

Quang Hùng lúc đó mới vừa cười, vừa đưa tay vẫy về phía chúng tôi.

- Nào! Nào! Các bạn của Anh Tử đâu! Cùng đến đây ăn bánh với chúng tôi chứ?

Chúng tôi không làm sao khác hơn là bước tới chúc mừng Anh Tử rồi lấy bánh ăn. Lưu Đại Khôi nói.

- Anh Tử! Giờ này cũng khá khuya rồi, chúng tôi phải đưa các bạn gái về sớm!

Anh Tử cố nài nỉ.

- Các bạn hãy ở lại thêm chút nữa đi! Tôi đã xin với cha là để chúng mình được vui đùa suốt đêm cơ mà.

Vương Ngọc Anh liền nói.

- Cảm ơn Anh Tử, nhưng nếu tôi về trễ một chút nữa sẽ bị nhốt ngoài cửa đấy.

Ngay lúc đó chợt thầy Uông lên tiếng.

- Thôi để họ về đi, sáng mai còn phải đi học chứ!

Khuyến Dưỡng Quang Hùng nhìn vào đồng hồ rồi ra lệnh cho Đình Lục.

- Cậu hãy dẫn theo mấy người nữa hộ tống bạn của Anh Tử về. Lúc này tình hình an ninh không được tốt, về trễ e cha mẹ họ trông đợi.

Anh Tử thấy chúng tôi không chọn ở lại chơi, vả lại trong cái không khí xô bồ thế này nàng biết chúng tôi khó mà ở lại được, nên nói.

- Thôi được, vậy các bạn hãy nán lại một chút, tôi có quà kỷ niệm muốn gửi cho mỗi người.

Nói xong, Anh Tử chạy nhanh vào phòng, khệ nệ ôm một đống quà ra. Quà Anh Tử đã chuẩn bị sẵn, nên trên mỗi gói chúng tôi đều thấy ghi tên họ. Dựa trên đó mà Anh Tử trao cho mỗi người. Các bạn gái được hầu hết là son phấn hay một khúc lụa. Còn bọn con trai là văn phòng phẩm. Riêng Ngô Hán Thanh được một chiếc hộp nhung, có lẽ là một chiếc đồng hồ.

Tôi nhận được một chiếc hộp lớn hơn, gói rất kỹ có cột dây cẩn thận. Khi mang về phòng mở ra xem thì đây là một quyển nhật ký cũ. Nơi trang nhất có kẹp một mảnh giấy, trên đó có một hàng chữ viết rất tháo.

- ... “Xin anh giữ bí mật vì đây là di vật của mẹ tôi. Nhờ anh hãy mang nó đến chôn bên cạnh mộ thầy Dương. Để sớm hôm làm bạn với linh hồn thầy...”.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 26

Để giữ đúng lời hứa với Anh Tử, tôi mang quyển nhật ký của mẹ cô ấy ra chôn cạnh mộ thầy Dương một cách bí mật, chẳng ai biết.

Còn lời nhờ nhắn lại của Mục Ly thì tôi giữ mãi trong lòng chờ đến khi tốt nghiệp xong sẽ tính.

Vả lại mùa thi tốt nghiệp cũng gần kề. Ai cũng bận ôn bài chuẩn bị thi. Cái làm chúng tôi đau đầu nhất là thi xong rồi sẽ làm gì? Con đường tương lai quá ư là mù mịt.

Chúng tôi biết ý thức chủ quan và thực tế khách quan là hai con đường song song không bao giờ gặp nhau. Tính là một chuyện mà có thực hiện được không là chuyện khác. Tất cả ngoài khả năng phán đoán của mỗi người.

Bên cạnh đó, từ sau ngày thầy Dương qua đời, ở bên ngoài thiên hạ cứ xôn xao bàn tán chuyện đội du kích sắp tấn công vào thành. Chính lá thư của thầy Dương là lệnh đột kích. Hồ Tam và Giang Chí Quân đã thề là sẽ báo thù cho Trương Quốc Uy với Ngô Nhân Kiệt.

Đương nhiên tất cả chỉ là tin đồn. Có điều không khí trong thành không còn như trước. Mọi sự đi lại trong ngoài thành đều bị lính Nhật kiểm soát gắt gao. Đêm đến bảy giờ đã giới nghiêm. Lính Nhật còn bắt thanh niên trai tráng trong thành đi dân quân canh phòng. Cả đến lâu chuông trong rừng cũng bị họ trưng dụng làm đài quan sát.

Ông Hiệu trưởng trong trường thì được lệnh phải kiểm soát gắt gao từng

hành động của học sinh. Để phòng xa ông Hiệu trưởng đã ra lệnh cấm hội họp, chỉ được học chứ không được hoạt động gì khác. Thế là phe của Ngô Hán Thanh coi như bị trói chân. Còn phe của Lưu Đại Khôi vẫn ngầm hoạt động. Hiếu thị của họ là: “Không cúi đầu trước giặc ngoại xâm. Nhưng hy sinh thì phải hy sinh cho đáng”, “Có thể lui về hậu phương rồi hãy hành động”....

Lưu Đại Khôi là đứa thông minh, hẳn họp bạn chỉ họp ở quán cà phê ngoài trường, như vậy là không phạm nội quy nhà trường. Bên cạnh đó chúng tôi còn có lão Vương chủ quán canh chừng hộ cho bọn tôi. Nếu bị phát hiện theo dõi chỉ cần ông ấy đằng hắng hai tiếng là bọn tôi có thể chuồn ra phía sau nhảy qua bờ rào là về trường ngay.

Một bữa khi chúng tôi chuẩn bị bữa họp. Đột nhiên Anh Tử ở lại. Lưu Đại Khôi bèn cho Tô Huệ Văn và Vương Ngọc Anh rủ Anh Tử đi đánh võ cầu. Còn lại chúng tôi tiến hành khẩn trương ngay bữa họp.

Từ ngày có lệnh giới nghiêm, các quán nước đều vắng khách nên phiên họp của chúng tôi tiến hành khá thuận lợi.

Lưu Đại Khôi thì cho rằng chiến tranh sắp nổ ra trong thành phố. Vì vậy tốt nhất bọn tôi nên rời khỏi học đường, bởi vì trong trường hợp cuộc chiến xảy ra thì nhà trường cũng có thể biến thành chiến trường. Chúng tôi cần phải bảo toàn lực lượng và chấp hành di chúc của thầy Dương là đến hậu phương tiếp tục học.

Trong đám chúng tôi chỉ có Ngô Hán Thanh là chống đối. Hắn muốn ở lại sát cánh cùng du kích chiến đấu. Dương Sơn phải thuyết phục.

- Không được đâu, mày hãy tuân theo di chúc của thầy Dương. Chữ nhẫn là đầu. Sau này thành tài rồi trả thù không muộn. Chớ mi ở lại không lợi đâu. Sớm muộn gì Khuyển Dưỡng Quang Hùng cũng điều tra ra mi là em trai Ngô Nhân Kiệt, lúc đó chưa làm được gì thì đã bị bắt! Đừng có tự trói tay mà chui vào rọ.

Ngô Hán Thanh có vẻ suy nghĩ, còn chưa biết xử lý ra sao thì Tôn Thắng

Nam nói.

- Mấy người đã dự sinh nhật Anh Tử thì cha cô ta sẽ nể tình con mà biệt đãi hơn. Đừng lo.

Dương Sơn trợn mắt.

- Bộ cô tưởng Quang hùng tình cảm như vậy ư? Nếu thế tại sao ông ta lại ra lệnh cho thầy Hiệu trưởng trông chừng chúng ta kỹ như vậy chứ?

Hầu Triều Nghĩa nghe vậy vội hỏi.

- Họ đang giám sát bọn mình à?

- Còn phải hỏi, chẳng phải là mấy hôm trước đích thân Đinh Lục vào trường mượn sổ điểm danh ư?

- Vậy là nguy rồi! - Hầu Triều Nghĩa tái mặt - Phải có biện pháp gì ứng phó chứ?

Dương Sơn buông tiếng thở dài.

- Biện pháp gì chỉ có chước thứ ba mươi sáu “Dĩ đào thượng sách”. Thật ra ta cũng chẳng muốn bỏ cái đất này mà đi, nhưng nếu ở lại nguy quá. Chỉ còn nước làm theo kế hoạch của Lưu Đại Khôi thôi.

Vương Mộ Đạo nói:

- Đúng, kẻ khôn ngoan không bao giờ lấy trứng mà chọi đá. Như vậy mới thức thời.

Cao Triết Huê thì không tin tưởng lắm nói với Lưu Đại Khôi.

- Kế hoạch người đã hoạch ra chưa? Sắp tốt nghiệp đến nơi rồi mà chưa chuẩn bị gì cả, đến lúc đó làm sao đi? Bọn chúng lại tuần tiễu đầy đường...

Lưu Đại Khôi trấn an.

- Tao đã tính rồi, nhưng chưa biết có thực hiện được không. Các bạn có thấy mấy cái xe muối ở miệt quê mỗi ngày lên đồ ở lộ Tây không.

Nhắc đến xe buôn muối, mọi người chợt nhớ đến chuyện mấy chiến sĩ du kích lần trước bị bắt. Đây quả là một con đường nguy hiểm. Vì suốt dọc đường xe lửa, bọn lính Nhật đã cho thiết lập rất nhiều đồn kiểm soát, xe muối muôn ra vào thị xã phải đi ngang mấy cái chốt này. Mà bọn Nhật thì đa nghi, thấy đông người qua lại hay nổ súng bừa bãi. Vì vậy con đường

này quả là khá nguy hiểm.

Lưu Đại Khôn tiếp.

- Đấy muốn về hậu phương chỉ có đường đi theo xe muối. Chỉ cần vượt qua mấy cái trạm kia là ta đã đến khu an toàn, ra đến đấy sẽ có người đón bọn ta ngay.

Dương Sơn suy nghĩ.

- Tôi nghĩ nếu so với chuyện ngồi yên ở đây chờ họ bắt bỏ tù thì mạo hiểm một phen dù gì vẫn hơn. Thà liều mạng có chết cũng chỉ chết một lần. Lời của Dương Sơn làm mọi người không hẹn đều liên tưởng đến cảnh lao tù hôm nọ.

Tôn Thăng Nam tỏ ra quyết liệt nhất.

- Vậy thì biểu quyết đi. Ai đi thì đưa tay lên, còn không thì cứ ngồi yên.

Cao Triết Huê là đứa đưa tay đầu tiên nhất, kể đến Tôn Thăng Nam rồi lần lượt mọi người cuối cùng mới đến Ngô Hán Thanh.

Lưu Đại Khôi thấy vậy nói.

- Hay lắm, vậy là mọi người đã nhất quyết. Nếu thế thì ngày mai tôi sẽ xin phép về quê trước. Còn các bạn cứ ở lại trường chờ tin tức tôi.

Biểu quyết xong ai nấy đều thấy nhẹ nhõm. Có người pha trò.

- Tôn Thăng Nam giỏi thật, thuyết phục được cả Ngô Hán Thanh!

Tôn Thăng Nam bấu môi.

- Chỉ e là “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan” (anh hùng khó qua khỏi cái ải của mỹ nhân). Để sự việc xong đi mới biết là anh ta làm được hay không được thì biết!

Ngô Hán Thanh đỏ mặt giả vờ không nghe lại ra chiêu nghĩ ngợi điều gì.

Cao Triết Huê làm ra vẻ khờ khạo.

- Ai là mỹ nhân? Có phải “Cô nàng bé nhỏ” không?

Tôn Thăng Nam nhổ bãi nước bọt.

- Hồ Ly tinh! Hoa Anh túc thì có! Chỉ chuyên đi quyến rũ người.

Chúng tôi biết Tôn Thăng Nam cố gắng chinh phục Ngô Hán Thanh đã lâu nhưng chẳng được nên căm tức. Đang trong lúc căng thẳng đó thì sau quỳ

hàng chột có tiếng cong ái nhỏ nhẹ.

- À... Các bạn đang nói lên gì tôi đó!

Mọi người giật mình, không biết Anh Tử đã lên vào quán từ lúc nào. Ngay lúc đó Hán Thanh cầm khăn tay chạy tới quầy, lau vội những cọng tơ bám trên tóc Anh Tử.

Anh Tử vừa cười vờ nói.

- Chị Thăng Nam! Sao chị cứ thích nói xấu sau lưng người khác hoài vậy.

Tôn Thăng Nam nói thẳng.

- Cô đừng tưởng cô đã giúp là bọn này phải mang ơn cô mà không dám nói. Thật ra tôi biết cô nào có phải tốt lành gì, chỉ vì tình riêng mà cứu cả bọn thôi.

Ngô Hán Thanh trợn mắt nhìn Thăng Nam trong khi Anh Tử đỏ mặt nói.

- Chị Thăng Nam! Tôi hiểu tại sao chị lại nói vậy rồi, nhưng cho chị biết: Đàn bà Nhật chúng tôi không bao giờ làm trò chiếm đoạt bạn trai người khác đâu.

Hán Thanh lại quay qua trừng mắt với Anh Tử, trong khi Tôn Thăng Nam nói.

- Nếu vậy thì quá tốt! Như vậy có nghĩa là đàn ông Trung Hoa chẳng nên thân gì, nên mới thích trò đuổi hoa bắt bướm, tham lam.

Anh Tử phản đối.

- Tôi không đồng tình với lời vừa rồi của chị. Tình yêu không phải là chuyện bán buôn. Đàn bà cũng không phải ai yêu là có quyền chọn. Mà yêu là phải có sự thoả thuận của hai người. Ai cũng có quyền tự do yêu và được yêu. Không ai bức bách ai về chuyện đó được cả.

Lưu Đại Khôi thấy tình hình căng quá, vội chuyển câu chuyện sang đề tài khác, hỏi.

- Anh Tử này! Cô đến đây từ lúc nào vậy?

- Vừa đến thôi! Lúc đó quý vị mãi lo cãi nhau nên chẳng ai để ý cả.

- Ban này hình như cô và Tô Huệ Văn, Vương Ngọc Anh chơi cầu lông cơ mà?

- Vâng, chúng tôi chơi cầu lông một lúc một quá, nên nghỉ xả hơi bằng

trò đi trốn đi tìm. Tôi trốn này giờ được hai phút rồi, chỉ còn một phút nữa thôi là coi như thắng cuộc.

Lưu Đại Khôi nghe vậy giật mình.

- Vậy này giờ bọn tôi nói gì cô đã nghe được hết rồi ư?
- Tôi chỉ nghe quý vị nói xấu tôi thôi.

Dương Sơn không tin.

- Chỉ vậy thôi ư?

Anh Tử cười không đáp, chỉ nói với Tôn Thắng Nam.

- Tôi có đôi tai thần, tôi có thể nghe được những bí mật giấu kín trong lòng người khác.

Tôn Thắng Nam gغام lên.

- Thôi nhé, tôi chịu hết nổi cái lối ỡng ẹo của cô rồi. Im mồm đi, bằng không tôi xé toạc miệng cô ra đấy.

Anh Tử nghịch ngợm nhảy ra núp sau lưng Hán Thanh, rồi thách thức.

- Chị có dám không?

Tôn Thắng Nam thấy vậy lông lên, nhảy tới. Anh Tử kéo Hán Thanh về phía cửa. Ngay lúc đó bên ngoài một cái bóng đỏ nhảy chụp vào, đụng mạnh lên người Tôn Thắng Nam. Kết quả cả hai ngã lăn quay.

- Bắt được người rồi nhé!

Mọi người nhìn kỹ thì ra Vương Ngọc Anh đang nằm trên mình Tôn Thắng Nam. Còn Anh Tử vẫn còn ở sau lưng Hán Thanh. Vương Ngọc Anh chơi trò bịt mắt bắt dê với Anh Tử nghe tiếng Anh Tử trong quán đi vào. Chẳng ngờ chụp đúng Tôn Thắng Nam, mọi người được một trận cười vui vẻ.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 27

Chúng tôi không tin là Anh Tử đã nghe trộm được kế hoạch của bọn tôi, nhưng sự quan hệ giữa Anh Tử và Hán Thanh thì đã quá rõ ràng. Họ gần như công khai chứ không hề e dè dư luận.

Nhưng như vậy rõ ràng là họ đã vi phạm luật lệ “của bọn tôi đặt ra”.

Luật lệ đó là như thế này, nếu anh và chị đã phải lòng nhau, muốn công khai mối tình mình với công luận thì phải đãi một châu “kẹo”. Đó là trường hợp của Dương Sơn và Vương Ngọc Anh, Cao Triết Huê với Tô Huê Văn.

Còn nếu ví dụ muốn đánh tiếng là mình đang yêu một ai đó mà chưa được đáp lại, tức là tình yêu đơn phương thì phải đãi những người khác một bữa “mì”. Đó là trường hợp Lưu Đại Khôi yêu Mục Ly. Tôn Thắng Nam yêu Hán Thanh. Bữa “mì” đó có nghĩa như một cuộc đánh tiếng báo cho người khác biết mà tránh ra, đừng có nhảy vào gây phiền cho người đang theo đuổi.

Tôn Thắng Nam đã từng đãi mì cho chúng tôi. Trong khi Anh Tử và Hán Thanh chưa đãi kẹo. Như vậy là phạm luật. Thế là Tôn Thắng Nam khiêu nại. Lưu Đại Khôi và cả bọn chúng tôi phải xét xử.

Địa điểm xử là một quán rượu. Có mặt cả Tôn Thắng Nam và Ngô Hán Thanh.

Dương Sơn lên tiếng trước.

- Ngô Hán Thanh, người đã bị Tôn Thắng Nam vì người và Anh Tử đã vượt khỏi truyền thống nhà trường, người có thấy đúng không?

Ngô Hán Thanh bình thản.

- Tao không có lỗi gì cả. Với Tôn Thẳng Nam tao cùng chí hướng, với Anh Tử tao có tình bạn.

Dương Sơn cười.

- Đương nhiên là khi hỏi mày sẽ nói chỉ là bạn bè, nhưng tao hỏi thật mày có thích Anh Tử không? Nói thật đi.

Ngô Hán Thanh gật đầu.

- Thích chứ! Với Anh Tử ngoài những người đã có thành kiến với cô ta thì ai lại không thích? Tình cảm tao dành cho cô ấy còn sâu đậm hơn sau cả lần bọn mình bị bắt.

Dương Sơn cắt ngang.

- Nói đúng hơn, có nghĩa là mày đã “yêu” cô ấy?

Ngô Hán Thanh đỏ bừng cả mặt.

- Mi nói mà có bằng chứng không?

Dương Sơn quay ra Tôn Thẳng Nam hỏi.

- Cô có bằng chứng chứ?

Tôn Thẳng Nam đỏ mặt nói.

- Tất cả những việc trước đó không nói đi, nhưng từ hôm bị bắt đến giờ, anh thân mật với cô ta một cách quá mức bình thường, đó là điều không chấp nhận được!

Hán Thanh nhún vai.

- Như vậy chưa phải là bằng chứng! Vả lại tôi cũng có quyền tự do của tôi chứ?

- Anh muốn đưa ra bằng chứng cụ thể ư? – Tôn Thẳng Nam ngập ngừng rồi nói – Tôi hay thấy anh chuốt bút chì cho cô ta.

Ngô Hán Thanh cười lớn.

- Ha ha! Sao cô không nói luôn là cô ấy thường chép bài giùm tôi nữa đây?

Dương chỉ chờ có vậy, đứng lên nói.

- Đủ rồi! Đó cũng là một bằng chứng. Tại sao mi không chuốt bút chì cho tao hay người khác? Còn tại sao Anh Tử lại chép bài hộ mày mà chẳng chép bài cho tao?

Rõ ràng là Dương Sơn đã bênh vực cho Tôn Thẳng Nam, điều đó làm Hán Thanh nóng mũi, đứng dậy nói.

- Các anh đúng là nguy hiểm hơn cả bọn hiến binh Nhật, chỉ dựa vào chứng cứ vu vơ là chụp mũ người ta. Không công bằng tí nào cả.

Tôn Thắng Nam nói.

- Chẳng ai chụp mũ anh. Tôi chỉ muốn nói ra để từ đây về sau anh ít gần gũi cô ta một chút.

Ngô Hán Thanh yên lặng, trong khi Dương Sơn lại khiêu khích.

- Chẳng cần Hán Thanh xa cô ấy thì sớm muộn gì Anh Tử cũng sẽ chọn chồng là Hán gian thôi!

Ngô Hán Thanh trợn mắt.

- Mi định ám chỉ điều gì? Anh Tử sẽ lấy Uông Đông Nguyên ư?

Dương Sơn gật đầu.

- Còn phải hỏi!

- Đừng có nói xấu người khác. Mi có bằng chứng không?

- Cần gì bằng chứng? Ai chẳng thấy điều đó?

Thật ra thì chúng tôi đều biết rất rõ mối tình tam giác giữa Anh Tử - Ngô Hán Thanh – Uông Đông Nguyên nhưng mọi người đều chẳng ai muốn nói ra.

Trong khi Dương Sơn đang có chủ ý nên chẳng dễ dàng gì cả, tiếp:

- Này các bạn. Các bạn có để ý không? Vào giờ Nhật ngữ nào cũng vậy, Uông Đông Nguyên và Anh Tử cứ liếc mắt đưa tình nhau. Nếu chẳng có tình ý gì sao cô ta không làm vậy với mình?

Ngô Hán Thanh chợt nhiên nổi giận.

- Này này, con người cần phải nghiêm chỉnh một chút, không nên vì thành kiến mà bôi nhọ người ta. Uông Đông Nguyên trước đây là thông dịch viên cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng thì lẽ dĩ nhiên phải thân với Anh Tử. Họ nhìn nhau cười cũng chẳng sao, nhìn bạn cười để mấy cô trong lớp chửi người ta là hồ ly tinh ư?

Dương Sơn chẳng chịu thua.

- Nhưng ngoài chuyện đó, tao còn trông thấy điều khác nữa.

Hán Thanh lớn tiếng.

- Có nói gì thì nói sự thật, đừng có bịa chuyện!

Dương Sơn cũng lớn tiếng không kém.

- Ai bịa không phải là con người.

Vậy thì hãy nói đi!

- Mà muốn thì tao nói. Đêm hôm kia tao thấy Anh Tử và Uông Đông Nguyên đi dạo trong rừng phong, mà cử chỉ họ vô cùng âu yếm.

Dương Sơn vừa nói vừa ra điệu bộ như hai người ôm nhau. Rồi tiếp.

- Sau đó họ làm một động tác còn hấp dẫn hơn nữa!

Cao Triết Huê tò mò.

- Họ làm gì?

- Một phản ứng hóa học giữa Kali, Iốt và Lưu huỳnh đôi!

Đây là một cách chơi chữ hóa học mà chúng tôi hay dùng, đây là dùng ký hiệu của các nguyên tố này ghép lại tạo thành chữ muốn nói: KISS(1).

Bởi Dương Sơn đã thề trước nên chúng tôi không thể không tin. Và điều này làm bọn tôi thấy tiếc cho Anh Tử trong khi Ngô Hán Thanh thì mặt lại xanh như tàu lá.

Dương Sơn thấy mọi người phản ứng như vậy có vẻ thích thú, hân tiếp tục nói.

- Vậy thì, các bạn hẳn có thể suy nghĩ một điều. Đây là Anh Tử còn là con gái không?

Lời của Dương Sơn làm mọi người ngạc nhiên. Vương Ngọc Anh bỗng đứng lên nói.

- Anh Sơn! Anh là đàn ông đừng có nhục mạ phái nữ như vậy. Nói xấu của người khác không phải là tác phong của đảng trưởng phu.

Dương Sơn vẫn không chịu lùi bước.

- Cô nói sao? Nói xấu à? Ai nói? Tôi chỉ muốn nói lên sự thật!

Ngô Hán Thanh phản kháng.

- Chuyện cô ấy còn là con gái hay không làm sao mi biết?

Dương Sơn trừng mắt nói.

- Tao dám chắc giữa Anh Tử với Uông Đông Nguyên đã vượt qua khỏi tình bạn rồi đấy.

Ngô Hán Thanh bực tức.

- Mà dựa vào đâu mà quả quyết như vậy.

Dương Sơn cười.

- Không Uông Đông Nguyên thì là mày ư? Thôi đừng có đùa, định đấu súng với tình địch nữa ư?

- Nhưng mày nói mà có bằng chứng không?

- Sao lại không? Nếu không tin thì cứ đánh cuộc.

- Được lắm! Đánh cuộc bằng cái gì?

Ngô Hán Thanh cởi chiếc đồng hồ quả quýt ra, đặt lên bàn.

- Chúng ta đều không có tiền, tao đánh cá bằng chiếc đồng hồ này vậy.

Dương Sơn vừa tháo sợi dây chuyền trên cổ vừa nói.

- Tao thì không có đồng hồ, chỉ có sợi dây chuyền này sợi dây bạn gái tao tặng tao, nếu tao thua cuộc thì cả bạn gái tao cũng xin dâng cho mày.

Mặt Ngô Hán Thanh càng lúc càng tái.

- Ai thèm con bồ mày. Thôi được rồi, hãy nói đi!

Dương Sơn chậm rãi.

- Đây là... Anh... Tử... đã... có thai...

Mọi người kinh ngạc tột độ, Ngô Hán Thanh thì không dẫn được đứng dậy nói.

- Đừng nói bậy? Ai nói chuyện đó cho mày biết?

Dương Sơn vẫn bình tĩnh.

- Ba hôm trước cô ta đến bệnh viện khám bệnh.

- Nhưng mày đâu phải bác sĩ?

- Đúng, nhưng tao có bà chị họ làm y tá ở đó nên biết được.

Câu nói của Dương Sơn khiến mọi người rùng mình. Chẳng ai nói câu gì cả. Còn Ngô Hán Thanh thì lồng lộn.

- Hừ! Rủi bà chị họ của mày bịa chuyện thì sao?

- Bịa à? Mày biết gia đình tao thế nào mà? Làm gì có chuyện dê hèn đó!

Vương Mộ Đạo thấy tình hình căng quá nên giảng hòa.

- Thôi đừng cãi nhau nữa. Chứng cứ chưa rõ ràng, chuyện này đợi xác minh lại mới quyết định được.

Dương Sơn cười nhạt.

- Cần gì chứng cứ. Nếu không tin các bạn cứ chờ xem. Khoảng một tuần nữa sẽ thấy Anh Tử không còn đi học.

Ngô Hán Thanh nghe vậy đứng lên bỏ đi ra ngoài. Tôn Thăng Nam thấy

vậy vội đuổi theo.

- Anh Hán Thanh! Hán Thanh.

Hai người bỏ đi rồi. Dương Sơn mới cười buồn, nói.

- Sau này nghĩ lại, Hán Thanh sẽ tha thứ cho tao. Tao nghĩ chuyện tao muốn hắt cứt đứt quan hệ với Anh Tử là đúng. Bởi vì Anh Tử là con của kẻ thù đã giết anh ruột hắt cơ mà?

Vương Ngọc Anh thì không tán đồng.

- Anh không thể lẫn lộn tình yêu với tình yêu nước.

Dương Sơn lắc đầu.

- Nói lý thuyết thì ai cũng nói được cả, nhưng thực tế là chuyện khác. Chẳng hạn bảo tình yêu trai gái không có sự phân biệt. Điều đó sai. Rõ ràng là tấm gương của thầy Dương và mẹ Anh Tử đó!

Nhưng tôi vẫn thắc mắc.

- Tao hỏi thật những lời mi nói đúng sự thật không?

Dương Sơn chỉ nói.

- Thuốc đắng dã tật! Bắt buộc phải vậy thôi!

Tôi bất bình.

- Nhưng chưa hẳn cho thuốc mạnh mà đã lành bệnh! Mi biết tính Hán Thanh mà.

Dương Sơn gật đầu.

- Mày nói có lý! Vì vậy tối nay hãy gặp Hán Thanh giải thích cho nó giùm tao. Tụi mày phải biết quyết định của nó cuối cùng thế nào?

Rồi Dương Sơn đưa chiếc đồng hồ quả quýt cho tôi.

- Đây này, mi đem trả lại nó đi!

Tôi cầm lấy chiếc đồng hồ, mân mê

nhìn xem trên mặt kính đồng hồ có những dòng chữ nhỏ của Anh Tử để tặng Hán Thanh vào hôm sinh nhật. Tôi tò mò mở nắp hộp ra xem thì thấy một bức ảnh nhỏ chụp hình Anh Tử và Hán Thanh đang kề đầu vào nhau một cách âu yếm.

Chú thích:

(1) Kiss: tiếng Anh có nghĩa là hôn.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 28

Sau buổi họp ở quán nước, mọi người tiếp tục bàn không ngớt về mối tình tay ba giữa Uông Đông Nguyên – Anh Tử - Ngô Hán Thanh. Mọi người đều thấy vở kịch thầy Dương – Hòa Hiệp Tử- Khuyển Đường Quang Hùng đang tái diễn.

Rồi mọi người cũng bàn tán về điều Dương Sơn đã tiết lộ.

Ở tuổi chúng tôi. Tình yêu là vấn đề quan tâm chẳng kém chuyện kháng chiến. Vì vậy rảnh rỗi ra là ngồi lại phân tích, lý luận suy đoán xem mối tình của họ rồi sẽ diễn biến đến đâu. Có người còn đề nghị đem đề tài tình yêu của thầy Dương ra soạn thành vở kịch để trình diễn vào ngày giỗ trăm ngày của thầy Dương hầu cảnh tỉnh Hán Thanh.

Nói là nói vậy chứ chúng tôi biết chưa hẳn là vở kịch sẽ trình diễn được, vì trong tình trạng giới nghiêm thế này mọi chuyện diễn kịch hay làm bích báo đều bị cấm đoán.

Đang lúc chúng tôi bàn tán hăng say thì đột nhiên thấy từ ngoài cửa mấy tay to lớn mặt mày bặm trợn bước vào, trong đó có tên bọn tôi quen mặt. Dương Sơn kề tai tôi nói nhỏ đấy là bọn đã vào trường tìm thầy Thứ. Hầu Triều Nghĩa cũng nhận ra đó là những bộ hạ của Đinh Tân Trai.

Họ có vẻ để ý đến bọn tôi nên lão Vương nháy mắt ra lệnh cho chúng tôi đi đi. Tôi chợt nhớ đến cái hôm Anh Tử bị cắt mất móng tay hôm nọ. Một không khí khiếp đảm bao trùm.

Chúng tôi lặng lẽ quay về ký túc xá. Giờ này đã khá khuya nên hầu như tất

cả đã lên giường, chỉ còn một mình Ngô Hán Thanh đứng tựa người vào cửa sổ mắt nhìn ra ngoài với vẻ suy tư, trên tay Thanh là một mảnh giấy viết dở. Chúng tôi rón rén bước tới nhưng Thanh là người rất thính tai, nên anh chàng vội vã xếp mảnh giấy lại rồi cho vào phong bì. Trên phong bì có một hàng chữ: “Gửi Khuyển Dưỡng Anh Tử”.

Dương Sơn đứng trước mặt Thanh ngỏ lời xin lỗi chuyện qua rồi. Trong khi tôi lặng lẽ nhét chiếc đồng hồ quả trứng trở lại vào túi cho Hán Thanh.

Bấy giờ Hán Thanh có vẻ đã nguôi cơn giận, nhưng hẳn chẳng nói năng gì cả, chỉ bắt tay chúng tôi rồi bỏ về phòng nằm.

Giường của tôi và giường của Hán Thanh gần nhau, tối hôm ấy tôi không ngủ được. Bao nhiêu sự việc xảy ra dồn dập cứ nhảy múa trong đầu tôi. Tôi tự hỏi. Ngô Hán Thanh có thật sự yêu Anh Tử không?

Nếu yêu sao chẳng kín đáo một chút, mà lại công khai như vậy để mọi người trêu chọc? Nhưng nếu yêu thì tình yêu này sẽ đưa đến đâu? Tôi thấy sự việc rõ ràng là bế tắc.

Câu hỏi cứ loay hoay trong đầu. Tôi biết với tính khí cao ngạo của Hán Thanh. Bất cứ hoàn cảnh có thể nào cũng không bỏ cuộc. Sự huych toẹt của Dương Sơn vừa qua quả là một quả đấm mạnh làm tổn thương tự ái Thanh. Vì vậy tôi không thể không tìm lời để xoa dịu hẳn.

Nghỉ vậy tôi rón rén đứng dậy bước qua giường của Hán Thanh. Tôi biết hẳn hẳn cũng không ngủ được. Nhưng khi sang đến nơi mới thấy chiếc giường trống rỗng không có người nằm.

Giữa khuya Hán Thanh đã đi đâu? Tôi bước ra khỏi phòng ngủ nhìn quanh tìm kiếm. Khi nhìn ra vườn hoa thì thấy ở góc vườn có một bóng đen động đây trên sân cỏ, tôi bước ra hỏi.

- Hán Thanh đấy phải không? Người làm gì đấy?

Hán Thanh ngả người mắt nhìn lên trời, đáp gọn.

- Xin đừng quấy rầy, tao đang ngắm sao!

Tôi cười

- Mi có vẻ thích thiên văn học quá

Hán Thanh gật đầu.

- Nhìn trời tao liên tưởng đến con người...

Rồi đột nhiên Hán Thanh quay ra hỏi tôi.

- Thoe mày thì khoảng cách giữa ngôi sao kia với ta là bao nhiêu?

Tôi lục lại nơi kiến thức đã đọc được trên báo chí.

- Nghe nói khoảng cách giữa ngôi sao với chúng ta phải tính bằng năm ánh sáng. Với kiến thức khoa học hiện đại, ta chỉ có thể tính phỏng chừng chứ chưa tính chính xác được. Ánh sáng của nó phải mất hàng năm mới đến được địa cầu.

Hán Thanh có vẻ cảm hoài.

- Vì vậy, kiếp người của chúng ta quả là ngắn ngủi. Con người còn bé hơn cả hạt bụi nếu so với vũ trụ. Cái sống ngắn ngủi và phù du như kiếp thiêu thân.

Tôi gật đầu tán đồng.

- Đúng vậy.

Tôi nói mà hơi ngạc nhiên vì cảm thấy một người hàng ngày lạc quan như Ngô Hán Thanh sao hôm nay có vẻ bi quan thế. Tôi nói tiếp.

- Có điều mỗi thứ nó đều có vai trò của nó. Sinh mệnh con người nhỏ nhoi nhưng đã đóng góp nhiều cho ý nghĩa cuộc đời. Còn các tinh cầu to lớn kia trong vũ trụ bao la chỉ là những vật vô tri. Sự hiện diện mà ta thấy kia chưa hẳn còn tồn tại. Có khi nó đã tắt ngấm lâu rồi mà giờ ta vẫn thấy.

- Đúng, nó chết nhưng ánh sáng vẫn còn. Đấy cũng là điều hay. Cũng là con người tuy cuộc sống ngắn ngủi, nhưng nếu làm được điều có ích cho đời thì tiếng vẫn còn mãi ở đời sau.

Tôi hiểu ý Hán Thanh muốn nói gì, nên gật đầu tán đồng.

- Đúng! Nhưng chẳng lẽ tối nay mi ra đây nằm là để nghĩ những triết lý thôi sao?

- Gàn như vậy. Tao đang tìm giải pháp cho vấn đề một cách để giải quyết.
- Nghĩa là dựa vào tự nhiên để tìm một giải pháp tối ưu? Tao thấy như vậy chẳng khác nào dùng phép vi phân để giải các phép toán cộng trừ nhân chia.
- Mà nói nghe đơn giản quá! Sự tiến hóa của xã hội có thể tính được. Chẳng hạn như dựa vào sự phong hóa của một tảng đá, nhà địa chất học có thể tính tuổi nó. Nhưng nội tâm con người thì khác, nó phức tạp hơn. Tình cảm không thể tính toán động thái của nó dễ dàng được, nên phải suy nghĩ kỹ càng.

Tôi cười.

- Mi có vẻ là một triết gia đấy.
- Triết gì mà triết. Nhiều vấn đề ta thấy giản dị mà thành phức tạp, trong khi đó nhiều chuyện rất là đơn giản chúng ta lại biến nó trở nên phức tạp đi. Đó mới khổ chứ?

Tôi hiểu Hán Thanh hiện đang phân vân giữa hai việc nước và tình, nên nói.

- Tao biết mày đang khó xử chuyện của mày với Anh Tử. Với tao, tao cũng sẽ không biết xử trí thế nào.

Hán Thanh ngồi im lặng rất lâu. Tôi có nhiều việc muốn hỏi nhưng chẳng biết mở đầu thế nào. Khoảng mười phút sau thu hết can đảm. Tôi mới nói:

- Hán Thanh, Từ cái hôm Anh Tử bị bắt cóc, có rất nhiều chuyện tao cần gặp người để hỏi cho ra lẽ, nhưng không làm sao mở lời được. Giờ thì gần như cả trường đã biết hết chuyện giữa mày và Anh Tử, nên tao muốn biết mày có thật tình yêu Anh Tử không?

Hán Thanh tiếp tục ngồi yên. Một lúc sau hỏi ngược lại tôi.

- Ta hỏi người. Yêu thì sao mà không yêu thì sao?
- Nếu tin đồn là thật thiết, thì rất đơn giản mi chỉ cần ít tiếp xúc với Anh Tử để tránh lời dị nghị. Còn nếu thật sự yêu thì mới là vấn đề. Phải có sự suy nghĩ cặn kẽ để tránh sau này đau khổ cả hai bên.
- Theo mày thì trên đời này cái gì quan trọng nhất? Tình yêu hay là cái khác?
- Tao thấy thì ngoài tình yêu ra còn nhiều thứ lắm chứ. Chẳng hạn như

tương lai, sự nghiệp... với tao thì tiền đồ sự nghiệp quan trọng hơn.

Hán Thanh lắc đầu.

- Tao không nghĩ như vậy!

Tôi nhú mày.

- Nếu vậy mà cùng quan điểm với Điền Mục Thanh. Tình yêu là quang trọng nhất?

- Tao không nói như vậy, nhưng tình cảm là cái không thể thiếu của con người. Tình cảm này bao gồm tình yêu trai gái, tình yêu cha mẹ, anh em, Tổ quốc... Con người chỉ tồn tại khi có tình thương. Điền Mục Thanh thì chỉ nhìn thấy có một khía cạnh của cuộc đời nên mới có tâm trạng quá khích như vậy.

- Mi muốn nói là phải đặt tình thương lên tất cả? Điều này tao thấy nó rất gần với quan điểm của Anh Tử đây.

- Anh Tử cũng không nhìn thấy toàn diện vấn đề, chỉ biết yêu mà chẳng thấy những tác động bên ngoài.

- Thế còn mi?

- Tao cũng không thể là người bàng quan ngoài cuộc.

- Nên nhớ rằng người chính là người biết mà vẫn để Anh Tử bị cắt đứt một lóng tay.

- Cái đó là chuyện chẳng đáng dừng. Anh Tử chỉ hy sinh một lóng tay mà cứu được sau người khỏi chết. Đó không phải là cái giá xứng đáng ư?

- Thế còn chuyện trả thù của mày? Mối thù mất anh?

- Ừ. Cái đau khổ ở đây là tình yêu và thù hận đang đối đầu nhau. Nhiều lúc sự mâu thuẫn đó khiến ta nhúc nhích đầu nhưng đôi khi vì yêu một đa số mà ta phải hy sinh thiểu số; vì Tổ quốc, vì hòa bình ta phải diệt kẻ xâm lăng. Sự kiện cơ hồ giản dị, nhưng đâu có đơn giản thế.

- ...

- Mày có hiểu tại sao không?

Tôi chẳng hiểu Hán Thanh nói gì nên để hẳn tiếp tục nói.

- Nhiều lúc ta không thể quyết định dứt khoát được vì ta nhu nhược. Mà muốn khắc phục phải có một sự can đảm lớn lao...

- Nhưng mày đã có được chưa?

- Chuyện đó tao phải nhờ đến một người...

Hán Thanh nói rồi đưa tay chỉ lên trời tiếp.

- Mi có nhìn thấy cái ngôi sao sáng nhất trên trời đó không.

- Rồi sao?

- Đây là thầy Dương!

Tôi giật mình.

- Thầy Dương?

- Ủ, chính là thầy đó. – Hán Thanh nhìn lên trời với ánh mắt ngưỡng mộ nói – Mỗi lần gặp chuyện rắc rối hay buồn phiền tao đều nhìn lên đấy. Nhờ thầy giúp tháo gỡ cho tao. Như lúc thầy giải bài tập lúc thầy còn sống. Rồi hăn quay qua nhìn tôi.

- Mà có biết chuyện tình của thầy Dương chưa?

Tôi gật đầu. Hán Thanh tiếp.

- Nghe Anh Tử nói là đã giao quyển nhật ký của mẹ cô ấy cho mày?

- Ủ, tao đã đem chôn cạnh mộ thầy Dương rồi.

- Thế trong quyển nhật ký viết gì mày biết không?

Tôi lắc đầu.

- Không!

Hán Thanh gật đầu.

- Tao không cần đọc cũng đã mừng tượng ra trong đó viết cái gì rồi.

Tôi non nóng.

- Hán Thanh! Tao muốn biết mày định giải quyết chuyện mày với Anh Tử ra sao?

- Rất cảm ơn sự quan tâm của các bạn dành cho tôi. Nhưng xin các bạn hãy yên tâm. Ngô Hán Thanh này là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất. Biết cách xử thế mà. Các bạn cứ chống mắt mà xem, chẳng có gì phải nghĩ ngợi cả.

- Nghĩa là mày...

Ngô Hán Thanh vương vai.

- Thôi khuya rồi! Bạn về ngủ đi chứ!

- Thế còn mi?

- Tao à! Đang cần sự yên tĩnh. Cũng như chờ canh sao kia chỉ thị, bảo tao phải làm gì.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 29

Nói với Hán Thanh là vậy, nhưng thật ra nhật ký của mẹ Anh Tử tôi đã đọc hết, mà không đọc thì thôi chứ đọc rồi thì khó mà không nghĩ ngợi. Mỗi lần chợp mắt tôi cứ liên tưởng đến thầy Dương máu me đầy người, nhưng uy vũ bất năng khuất, còn Khuyển Dưỡng Quang Hùng thì đánh ác thô bạo, Suzuki nham hiểm. Thầy Dương và Hòa Hiệp Tử âu sầu khổ đau. Tất cả quyện lại thành một bi kịch tàn khốc hơn cả kịch của Shakespeare. Thầy Dương và Hòa Hiệp Tử giống như Roméo và Juliette. Nhưng họ lại không chết vì mối thù gia tộc mà là vì danh dự của Tổ quốc, vì chiến tranh. Tất cả những cái đó đã tiêu diệt cả thầy Dương lẫn Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Nghĩ ngợi quá nhiều nên có lúc tôi nằm mơ. Hoạt cảnh hiện ra trong mơ là màn kịch xảy ra trong phòng khách. Một bộ salon, một lá quốc kỳ Trung Quốc trên tường. Ngồi trên ghế salon thầy Dương và Hòa Hiệp Tử lúc còn trẻ.

Thầy Dương đang ngồi xem báo. Thầy vừa xem vừa chốc chốc thở ra, thiếu nữ thì có dáng dấp giống Anh Tử, mặc áo Kimono đang thu dọn từng món đồ quý bỏ vào rương, hình như họ dự định đi xa.

Người thanh niên giống thầy Dương bỏ tờ báo xuống bước tới vuốt tóc cô gái.

- Hòa Hiệp Tử này, hẳn là em đã mệt rồi, thôi ngồi nghỉ một lúc đi.

Hòa Hiệp Tử quay lại với nụ cười thật ngọt.

- Không, em chưa mệt đâu, mai phải đi rồi, nên hôm nay phải thu xếp cho xong.

Lý Quang Trung hôn nhẹ lên trán Hòa Hiệp Tử.

- Anh biết là em buồn lắm chứ chẳng vui vẻ gì? Nhưng anh biết nói thế nào

để an ủi em đây?

Hòa Hiệp Tử cúi đầu.

- Anh Trung! Xin anh đừng nói thế... vì em sợ rằng từ đây về sau em không còn cơ hội để chăm sóc cho anh. Chuẩn bị hành trang cho anh mà lòng em bối rối khôn cùng, em không muốn chia tay với những vật dụng quen thuộc này.

Lý Quang Trung lắc đầu thở ra.

- Đâu phải chỉ có mình em không vui, những bức ảnh của chúng ta, khi sang đây, anh e là sẽ không dám nhìn nó nữa vì nó khiến anh gợi nhớ...

Hòa Hiệp Tử nhìn xuống...

Hòa Hiệp Tử chột nói.

- Hay là thế này đi anh. Đôi ta cùng rời khỏi những đất nước này. Đến một nơi không có thù hận chiến tranh.

Hòa Hiệp lại chỉ lên bản đồ nói.

- Chẳng lẽ trên quả đất này, không có chỗ nào dung nạp chúng ta? Anh Trung, em chịu được khổ mà miễn có anh dù chỗ ở góc bể chân trời em cũng chấp nhận.

Lý Quang Trung lắc đầu.

- Thôi đừng nói đến chuyện không thể giải quyết được này nữa. Em muốn anh bỏ cả đất nước Trung Quốc chứ gì? Nhưng hiện nay ở đây đang bị ngoại xâm! Đất nước đang cần anh.

- Nhưng em cũng rất cần anh, em làm sao sống mà không có anh được.

- Anh biết! Nhưng hiện nay đất nước đang cần, rồi anh sẽ quay trở lại nơi này, có lẽ không lâu đâu. Em hãy gắng mà chờ anh, Hòa Hiệp Tử.

Lý Quang Trung nói mà nước mắt rưng rưng. Hòa Hiệp Tử thấy vậy trấn an.

Xem kìa! Sao anh lại khóc? Khí phách anh hùng của anh ở đâu? Thôi lại đây, em không giấu anh nữa, em cho anh xem cái này.

Hòa Hiệp Tử đưa Lý Quang Trung đến cạnh hòm quần áo. Quang Trung nhìn vào ngạc nhiên.

- Ủa, sao quần áo của em cũng ở trong này vậy?

Hòa Hiệp Tử cúi đầu nhìn xuống.

- Anh thử đoán xem tại sao?

- Em định...

Lý Quang Trung nhìn Hòa Hiệp Tử, Hòa Hiệp Tử chẳng nói gì chỉ gật đầu.

- Nhưng mà như vậy có nghĩa là em phải bỏ lại cha mẹ, bạn bè để đến một nơi hoàn toàn xa lạ với em. Em chấp nhận sao?

- Vâng, em lấy chồng thì phải theo chồng chứ?

- Em chấp nhận cả chuyện bỏ học. Cái mảnh bằng cử nhân bấy lâu nay em ao ước cũng bỏ tất cả?

- Nhưng đổi lại em có được một mái ấm gia đình chồng con hạnh phúc.

- Em có chắc là có hạnh phúc không? Khi ngôi nhà đó nằm giữa tên bay lửa đạn. Khi phải rút sâu vào rừng trốn tránh đạn bom?

- Chỉ cần ở bên anh là em đã thấy hạnh phúc.

- Em chắc như vậy à?

- Vâng.

- Vậy thì cảm ơn em, nhưng mà...

Lý Quang Trung xúc động nói. Hòa Hiệp Tử hỏi.

- Nhưng mà sao?

- Em nên biết một sự thật. Đó Khuyển Dưỡng Quang Hùng sẽ không đòi nào để em đi với anh đâu.

- Khuyển Dưỡng ư? Hòa Hiệp Tử sa sầm nét mặt nói – Nhưng hắn lấy cái quyền gì mà cản ngăn em chứ?

- Hắn yêu em! Yên một cách điên cuồng, vì vậy hắn có thể hành động mà không cần lý trí.

- Anh sợ hắn ư?

Lý Quang Trung có vẻ xúc động mạnh nói.

Anh không những sợ hắn mà sợ cả chính phủ Nhật. Đó là một lũ điên cuồng, mới đi xâm lược nước khác.

- Vâng. Em đã không nghĩ đến điều này! Sống giữa áp lực thù nghịch càng khổ tâm hơn. Nhưng mà, ta phải quyết định đi chứ. Em thà chịu khổ mà được gần anh, còn hơn phải sống mà như đã chết.

- Anh biết! – Lý Quang Trung choàng tay qua vai Hòa Hiệp Tử - Thôi em đừng khóc nữa. Anh chấp nhận sự chọn lựa của em. Anh sẽ đến tòa đại sứ

làm thủ tục xuất cảnh ngay cho em bây giờ.

Lý Quang Trung buông Hòa Hiệp Tử ra, bước tới tú áo khoác chiếc áo ngoài vào, rồi bước ra ngạch cửa xỏ chân vào giày.

- Anh đi đây, xong sẽ về ngay. Đợi anh nhé.

Lý Quang Trung bước ra. Hòa Hiệp Tử nhìn theo lẩm bẩm nói.

- Anh ạ. Không phải chỉ có học điên mà cả bọn ta cũng điên tất. Tại sao cứ mãi nghĩ đến hận thù, đến chiến tranh? Tại sao không thể sống yên ổn trong hòa bình? Phải chia lìa với người thân, phải bỏ trốn? Tôi học triết, nhưng triết học lại chẳng giúp ích được gì cho tôi trong lúc này. Chúng ta sống như lũ kiến trong chậu. Thượng đế mang ra làm trò đùa giải trí. Và khi thượng đế muốn tiêu diệt con người thì trước hết phải khiến con người điên cuồng lên để họ tàn sát lẫn nhau... tôi chỉ là nạn nhân chẳng lẽ từ đây về sau tôi sẽ không trở về đây.

Hòa Hiệp Tử nói đến đó ngồi gục xuống salon khóc nức nở. Đang lúc đó một thanh niên Nhật trong bộ đồng phục sinh viên bước vào. Anh chùng lùn nhưng tướng tá chắc nịch, nhìn thoảng qua cũng biết là Khuyển Dưỡng Quang Hùng thời trai trẻ.

Hòa Hiệp Tử nghe tiếng động, nhìn lên sợ hãi.

- Không, không, đừng cản ngăn tôi, hãy để tôi đi! Tôi muốn được sống với tình yêu của tôi.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng nhún vai.

- Tội nghiệp cho Hòa Hiệp Tử! Khóc làm gì? Hãy dành nước mắt đó mà khóc cho Lý Quang Trung!

Hòa Hiệp Tử trợn mắt.

- Khuyển Dưỡng Quang Hùng! Anh đến đây làm gì chứ?

- Khuyển Dưỡng Quang Hùng nhún vai.

- Tôi đến không được à? Đây là nhà của Suzuki cơ mà? Tôi đến tìm Suzuki có được không? Nhưng nghe nói Lý Quang Trung sắp về nước, tôi tiện thể đến để tiễn anh ta vậy. Còn cô?

Hòa Hiệp Tử đỏ mặt.

- Tôi đến để giúp anh ấy thu xếp hành lý!

- Còn hành lý của cô?

Hòa Hiệp Tử bối rối.

- Anh nói gì lạ vậy.

- Đừng giấu nữa! Cô định bỏ theo anh ta về Trung Quốc phải không?

Hòa Hiệp Tử cúi đầu nhìn xuống.

- Vậy ra là... Anh đã nghe trộm cả rồi...

- Vậy, xin lỗi... tôi tình cờ nên nên bên ngoài cửa sổ nghe thấy tất cả, tôi còn trông thấy người ta rơi lệ nữa.

- Anh làm vậy làm gì? Định phá hoại hạnh phúc của người khác?

- Không! Tôi làm thế chỉ vì yêu cô!

- Rất cảm ơn tình cảm của anh dành cho tôi.

Khuyến Dưỡng Quang Hùng lộ vẻ thất vọng.

- Chẳng lẽ tình cảm mười mấy năm giữa chúng ta chẳng có một cái gì để trang trọng ư?

Hòa Hiệp Tử thẳng thắn.

- Tôi đã nói với anh rồi, hãy quên đi những tình cảm vụng dại thời mới lớn đi!

- Đồng ý, nhưng tại sao em lại theo hẳn?

- Đó là quyền tự do của tôi! – Hòa Hiệp Tử lớn tiếng rồi hạ thấp giọng – Anh Khuyến Dưỡng, anh là người anh đáng kính, anh đã làm người lớn thì phải tôn trọng sự tự do của người khác chứ?

- Nhưng tự ái dân tộc tôi càng phải đặt cao hơn.

- Tình cảm riêng tư có liên can gì đến tự ái dân tộc?

- Có chứ! – Khuyến Dưỡng Quang Hùng nghiêm giọng nói – Em là người Nhật, tôi cũng là người Nhật. Trong khi Lý Quang Trung là người Trung Quốc. Mà hiện nay Nhật và Trung Quốc đang đánh nhau, Lý Quang Trung đang trở về Trung Quốc để chống lại chúng ta. Chẳng lẽ em lại đi theo kẻ thù? Em cũng chống lại tổ quốc. Tinh thần dân tộc không cho phép tôi để chuyện đó xảy ra.

Hòa Hiệp Tử lắc đầu

- Tôi chỉ là một người đàn bà, chẳng lẽ đàn bà Nhật không có quyền lấy người nước ngoài ư?

- Đúng là đàn bà có quyền lấy người nước ngoài, nhưng này, Hòa Hiệp Tử,

cô là người Nhật cô phải có quyền lợi và nghĩa vụ yêu nước.

- Đó là quan niệm hẹp hòi của người theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan!

- Nhưng chúng ta đã được giáo dục theo quan điểm Đại đế quốc Nhật và đã sống trong truyền thống đó rồi!

Rồi Khuyến Dưỡng Quang Hùng hạ thấp giọng.

- Hòa Hiệp Tử này, chẳng lẽ ngoài Lý Quang Trung ra ở nước Nhật này không còn người đàn ông nào xứng với em nữa sao?

- Không thể so sánh như vậy. Đây là vấn đề tình yêu. – Hòa Hiệp Tử lắc đầu nói – Chúng ta đều là những trí thức trẻ, hẳn không phải giải thích nhiều thế nào là tình yêu? Anh Quang Hùng! Sao anh không yêu một người con gái khác đi? Mà cứ khẳng khẳng chọn tôi vậy?

- Tôi biết là vì em đã dành hết tình yêu cho hắn, nên hoàn toàn không đoái hoài đến tôi. Tôi không cầu xin em thương hại và ban bố cho tôi chút tình thừa nhưng tôi không đồng ý để em đi theo hắn. Hòa Hiệp Tử, em có thể yêu Trung nhưng em không được theo hắn. Em có biết đi theo hắn chuyện gì sẽ xảy ra không? Đến một đất nước đang căm thù dân tộc mình. Em sẽ bị khinh bỉ, nhục mạ... Điều đó là điều anh không muốn nó xảy ra.

Hòa Hiệp Tử phản kháng.

- Không bao giờ! Tại sao họ lại chửi mắng tôi?

- Không phải chỉ có người Trung Quốc chửi mắng em mà cả người Nhật cũng thế. Họ sẽ cho em là con đàn bà đê tiện, phản quốc!

- Được, họ muốn chửi thế nào cũng được. Tôi cảm thấy mình vô tội là được rồi.

- Còn một điều nữa. Khi quân đội Thiên Hoàng đã chiếm hết lãnh thổ Trung Quốc, anh không muốn thấy trong trại giam mình có một người đàn bà Nhật, mà người đàn bà đó anh đã từng yêu quý. Hòa Hiệp Tử! Hãy nghĩ lại đi! Bạn bè bây giờ họ đều quay lưng lại với em! Em chẳng cẩn thận, coi chừng chúng có thể ném đá giết em đó!

Hòa Hiệp Tử rùng mình

- Họ dọa em ư?

- Không phải dọa mà thật. Chẳng tin em hỏi Suzuki xem!

Và Khuyến Dưỡng Quang Hùng quay lưng ra ngoài gọi.

- Suzuki vào đi!

Một thanh niên có vóc dáng nhỏ bé bước vào.

- Suzuki, hãy nói Hòa Hiệp Tử rõ đi.

Suzuki nói.

- Xin lỗi Hòa Hiệp Tử, nhưng đó là sự thật. Các bạn trong trường biết tin cô yêu Lý Quang Trung đã cực lực phản đối, học nói cô làm mất thể diện người Nhật, nên quyết có biện pháp đối phó với cô. Vì vậy tôi và Quang Hùng phải đến đây để cảnh báo cô biết.

- Vậy ư? Họ tưởng làm vậy rồi tôi sẽ sợ ư?

Hòa Hiệp Tử cười đau khổ. Suzuki lắc đầu với Khuyển Đường Quang Hùng.

- Ma quỷ đã mê hoặc trái tim Hòa Hiệp Tử, nên cô ấy không còn biết đến lý lẽ gì cả.

Khuyển Đường Quang Hùng lắc đầu.

- Nếu vậy bọn mình phải thực hiện kế hoạch B thôi.

Hòa Hiệp Tử cười phá lên.

- Các anh cứ làm theo ý các anh, tôi sẵn sàng chờ đợi những thủ đoạn hèn nhát, đê tiện kia, tôi biết! Tất cả các người đều có lý của kẻ mạnh, chúng tôi là đàn bà nhưng vẫn là con người. chết là hết, chứ chẳng có gì đáng sợ đâu. Suzuki và Khuyển Đường Quang Hùng nhìn nhau chưa biết phải làm gì thì Hòa Hiệp Tử lại tiếp.

- Nói thật với các anh tôi chỉ yêu một Lý Quang Trung dù anh ấy có chết tôi cũng không yêu một người thứ hai đâu.

Khuyển Đường Quang Hùng lẩm bẩm.

- Lý Quang Trung phải chết! Được rồi!

Và quay sang Hòa Hiệp Tử, Khuyển Đường nói.

- Cô Hòa Hiệp Tử vừa gợi ý cho chúng tôi một điều hay đấy, được rồi, để tôi gặp hãn thảo luận, nếu hãn không đồng ý thì tôi sẽ để hãn gửi lại năm xương tàn trên đất nước này.

Hòa Hiệp Tử nghe vậy tái mặt.

- Cái gì? Các anh định giết người ư? Tinh thần võ sĩ đạo của các anh để ở đâu? Các anh giết người vì họ không chịu tuân theo ý muốn của mình à?

Khuyển Dường Quang Hùng khoát tay.

- Cô yên tâm, chúng tôi sẽ sử dụng tinh thần võ sĩ đạo, việc quyết đấu sẽ công bằng. Hòa Hiệp Tử này! Tôi đến đây tìm hãn là để thách đấu đấy.

- Ở đây tôi có mang theo hai khẩu súng. Và cô đã biết tài bắn súng của tôi không rồi đấy.

Hòa Hiệp Tử nghe vậy càng hoảng sợ hơn.

- Không,! Không được... các anh không có quyền!...

Khuyển Dường Quang Hùng nói.

- Nếu bây giờ cô hứa không yêu hãn nữa, không bỏ nhà theo hãn, thì bọn này cũng bỏ qua tất cả.

- Không! Không!

Hòa Hiệp Tử hét lên và ngã xuống ghế, mắt tối sầm lại. Ngay lúc đó, Lý Quang Trung từ ngoài bước vào, mồ hôi nhễ nhại. Vừa bước qua cửa nhìn thấy Khuyển Dường Quang Hùng và Suzuki, ông chỉ hơi ngạc nhiên và biết chuyện gì đang xảy ra. Ông có vẻ bình tĩnh hỏi.

- Hai anh mới đến ư? Tôi ra ngoài vừa mua được chai rượu, chúng ta cùng uống nhé?

Nhưng rồi nhìn thấy Hòa Hiệp Tử nằm trên ghế, ông hỏi.

- Ủa? Sao Hòa Hiệp Tử lại nằm ở đây?

Suzuki nói.

- Có lẽ Hòa Hiệp Tử mệt, để cô ấy ngủ một lúc đi, chúng mình nói nhỏ một tí! À! Anh Lý Quang Trung, nghe nói ngày mai anh lên đường về nước phải không? Khuyển Dường Quang Hùng đến đây tiễn anh, đồng thời có tí việc.

Lý Quang Trung lấy tấm chăn đắp cho Hòa Hiệp Tử nói không giấy giếm.

Hòa Hiệp Tử định đi theo nên tôi phải ra tòa đại sứ quán làm visa, vì vậy chuyện khởi hành có lẽ phải dời lại thêm ít hôm nữa.

Khuyển Dường Quang Hùng nói.

- Tôi thấy tốt nhất anh nên đi một mình. Hòa Hiệp Tử không thể cùng đi với anh đâu.

Lý Quang Trung nhếch môi cười.

- Sao vậy? Chẳng lẽ Hòa Hiệp Tử cũng bị lệnh động viên ràng buộc?

Suzuki gật đầu.

- Gần như thế! Vì theo luật lệ của chúng tôi chiến sĩ ra trận ưu tiên hàng đầu. Nên Hòa Hiệp Tử bị giữ lại theo yêu cầu của Khuyển Dường Quang Hùng. Anh ấy là người lính ghi tên tình nguyện đầu tiên của trường ta. Đó là một vinh dự không những của Quang Hùng mà còn của nhà trường. Vì vậy hội sinh viên của trường đã đề xuất với quân đội cho phép Khuyển Dường Quang Hùng được đặc cách ba tuần để vui chơi với Hòa Hiệp Tử.

Lý Quang Trung kinh ngạc.

- Quân đội các anh đã đồng ý một việc như vậy ư? Chẳng lẽ hành vi yêu nước cũng được trả giá như thế?

Khuyển Dường Quang Hùng thấy Lý Quang Trung phê phán như vậy vội bào chữa.

- Đó không phải là quà tặng của quân đội. Chẳng qua đó chỉ là ý kiến của các bạn trong trường thôi, tôi cũng không thích chuyện mang Hòa Hiệp Tử ra coi như vật ủy lạo cho tôi. Chính vì vậy mà tôi đến đây để thương lượng với anh tìm một giải pháp.

Lý Quang Trung gật đầu.

- À... đâu có gì khó xử đâu. Anh chỉ cần yêu cầu nhà nước các anh trục xuất tôi ra khỏi nước Nhật, ngay sau đó bức Hòa Hiệp Tử làm giấy kết hôn với anh là xong.

Khuyển Dường Quang Hùng không chịu thua.

- Làm như vậy là hơi chậm đấy ông bạn, chúng ta đấu súng sẽ nhanh hơn. Như vậy trong vòng vài phút hoặc là anh hay là tôi, hoặc cả hai chúng ta cùng chết là giải quyết xong sự việc ngay.

Lý Quang Trung giật mình.

- Anh có say chưa mà nói năng lạ vậy?

Suzuki chen vào.

- Anh ấy chưa say đâu. Anh Lý Quang Trung này, mình là bạn thân như người trong nhà, tôi đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi. Tại sao anh không về Trung Quốc một mình. Về đây anh cưới một cô vợ Trung Quốc như vậy có phải là mọi chuyện sẽ tốt đẹp không. Anh cũng sẽ có hạnh phúc hơn là bây giờ vương vী với Hòa Hiệp Tử.

Lý Quang Trung đỏ mặt.

- Đó là điều kiện các anh đặt ra phải không. Ai không chớ phép tôi yêu Hòa Hiệp Tử?

Khuyển Dường Quang Hùng không để mất thì giờ, lấy trong cặp da ra hai khẩu súng lục nói.

- Nếu anh không nhận điều kiện đó, thì chúng ta chỉ còn nước quyết đấu để giải quyết cuộc tranh chấp mà thôi.

Rồi quay qua Suzuki. Quang Hùng nói.

- Sẵn đây tôi nhờ Suzuki làm trọng tài cho vậy. Điểm quyết đấu chọn sân nhà bạn đi, nơi đây cũng rộng rãi, thoáng mát.

Lý Quang Trung trừng mắt nhìn hai khẩu súng nói.

- Lối quyết đấu này nó đã thuộc vào thời trung cổ, quá dã man không phù hợp với thế giới văn minh ngày nay. Chuyện tình yêu cần gì phải sử dụng đến nó? Khuyển Dường Quang Hùng này, nếu thật sự anh yêu Hòa Hiệp Tử thì sao lại mang cô ấy ra làm vật đánh cuộc? Đó là một sự sỉ nhục anh biết không? Vả lại điều này chẳng phải là sự chọn lựa của Hòa Hiệp Tử, nếu Hòa Hiệp Tử tuyên bố là yêu cả hai ta, thì tôi sẵn sàng quyết đấu!

- Nhưng cả hai chúng ta đều yêu nàng, - Quang Hùng nói – Vì vậy dù Hòa Hiệp Tử có nói là yêu ai, thì người còn lại cũng sẽ sống đau khổ. À, chính Hòa Hiệp Tử ban nãy đã nói khi nào anh chết rồi cô nàng mới yêu người thứ hai được.

Lý Quang Trung giật mình quay qua nhìn Hòa Hiệp Tử.

- Nàng đã nói thế ư? Vậy thì chỉ cần chính miệng nàng xác nhận là tôi sẵn sàng nhường tình yêu đó cho anh ngay.

Nói xong Lý Quang Trung tiến đến gần Hòa Hiệp Tử định lay nàng dậy, nhưng Khuyển Dường Quang Hùng đã ngăn lại.

- Tôi cấm anh đụng đến nàng đó! Nếu anh mà đụng đến tôi sẽ bắn anh vỡ sọ.

Lý Quang Trung cười nhạt

- Khuyển Dường này, anh điên rồi! Anh cần phải biết rằng dù anh có thắng nổi tôi, thì trái tim của Hòa Hiệp Tử vẫn mãi mãi của tôi đấy.

Khuyển Dường mở chai rượu ra nốc cạn.

- Bây giờ tôi không cần biết chuyện đó. Tổ quốc chúng tôi là tối thượng. Tinh thần dân tộc trên cả, tôi không muốn tự ái dân tộc tổn thương, cũng như không chấp nhận đàn bà xử tôi phản bội lại tổ quốc mình.

Lý Quang Trung cười.

- Anh Khuyển Dường Quang Hùng! Tôi biết anh đang nguy biến. Anh đã trộn tình yêu cá nhân vào tình yêu tổ quốc. Đó chỉ là cái cớ để anh khiêu khích tôi thôi.

Quang Hùng lắc đầu.

- Không, với nước Nhật chúng tôi, Tổ quốc và cá nhân là một. Do đó chúng tôi không để cho bất cứ một tên Trung Quốc nào lấy đi tài sản của quốc gia. Đó là sự tự tôn dân tộc!

- Hãy im đi! Đừng nguy biến!

Khuyển Dường Quang Hùng cười ngạo nghễ.

- Chứ không phải là anh sợ chết ư? Thật đáng nhục!

Lý Quang Trung điên tiết.

- Người Trung Quốc không bao giờ sợ chết. Nhưng chúng bay là một lũ điên! Các người muốn sử dụng vũ khí cứ sử dụng bằng không hãy chút khỏi nơi này!

Khuyển Dường Quang Hùng vẫn đứng yên còn đưa hai khẩu súng đến trước mặt Quang Trung.

- Nay hãy chọn một đi! Còn nếu không dám đấu súng. Thì chính anh mới là người phải rút khỏi tổ quốc tôi đây.

Lý Quang Trung trừng trừng đôi mắt nhìn vào hai cây súng một lúc, rồi hướng mắt về phía quốc kỳ, sau đó ông quyết định nhặt lấy một cây súng và nói.

- Được rồi! Tôi chấp nhận cuộc khiêu chiến của anh vì danh dự của Tổ quốc tôi.

Bức màn nhung từ từ kéo xuống, hết màn một.

*

Màn thứ hai bắt đầu. Cảnh đêm.

Đó là giữa một cánh rừng sum suê, trước cánh rừng là một bãi đất trống. Bóng tối vây kín bốn bên. Trên trời chỉ có vài cánh sao rời rạc. Khung cảnh

âm u, lạnh lẽo.

Gió lay các cành lá xào xạc, những hạt mưa phùn rả rích. Xa xa vọng lại tiếng chim đêm.

Rồi ánh đèn sân khấu tỏ dần. Bóng ba người đàn ông đứng hàng ngang hiện rõ. Lý Quang Trung và Khuyển Dưỡng Quang Hùng hai người đứng quay lưng vào nhau, mặt nghiêm trọng. Còn Suzuki thì đang kiểm tra súng, rồi lắp đặt đạn vào cả hai cây, sau đó đưa cho Lý Quang Trung và cả Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Suzuki giao súng xong, tuyên bố.

- Tôi, Suzuki, làm trọng tài trong buổi đấu súng này, xin tuyên thệ trước thần linh: Sẽ là một người trọng tài công chính không thiên vị trong cuộc giải quyết tình cảm này.

Lý Quang Trung phản đối.

- Tôi không thích anh tuyên thệ trước thần linh anh, hãy nói là tuyên thệ trước danh dự tổ quốc.

- Vâng.

Suzuki tuyên thệ lại. Sau đó lấy ra hai mảnh giấy và hai cây bút đưa cho hai người, nói.

- Xin hai vị hãy ký tên vào đây để xác nhận sự việc và tránh chuyện truy cứu cho người thắng.

Lý Quang Trung và Khuyển Dưỡng Quang Hùng cùng đọc rồi cùng ký. Suzuki nói thêm.

- Bây giờ ai có gì ủy thác xin cứ nói tôi hứa sẽ truyền đạt đầy đủ lại cho người cần nhắc.

Lý Quang Trung nói.

- Nếu tôi chết, xin anh hãy nói với Hòa Hiệp Tử là tôi đã chết vì danh dự Tổ quốc tôi, vì vậy hãy mang tro xương của tôi đổ ra biển để nó về với Trung Quốc.

Suzuki siết chặt tay Lý Quang Trung.

- Chuyện đó nếu Hòa Hiệp Tử không làm tôi vẫn làm được mà. Lấy danh dự của một người bạn tôi xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Quang Trung nói tiếp.

- Anh cũng nói Hòa Hiệp Tử thế này. Nếu tôi mà có mệnh hệ gì thì hãy quên tôi đi và thành hôn với Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Quang Hùng là người thật tình yêu nàng, dám mang mạng sống của mình ra để đánh cuộc với tình yêu, thì tôi nghĩ với một người như vậy, tương lai nàng rồi sẽ hạnh phúc. Thôi tôi chỉ có mấy lời đó thôi.

Suzuki có vẻ xúc động, quay Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

- Thế còn anh? Anh trần trời gì không?

Khuyển Dưỡng nói một cách tự tin.

- Chẳng có gì! À mà này, nếu chẳng may tôi chết thì xin hãy mang tro tàn của tôi bỏ vào linh cữu của Hòa Hiệp Tử. Những điều khác thì tôi đã làm. Chẳng hạn như tôi đã xin lỗi với tổ quốc, vì tôi là kẻ khiếm nhược nên phải giải quyết chuyện tình trước khi báo quốc.

Suzuki lúc đó mới cất cao giọng.

- Nói thật ra cả hai người, ai có hy sinh cũng đều là vì màu cờ tổ quốc. Đều chết một cách oanh liệt cả. Tôi cũng xin nguyện cầu cho người chết được yên nghỉ chốn suối vàng. Giờ thì bắt đầu. Hai người hãy quay lưng vào nhau, rồi bước tới trước khi nghe tôi đếm. Khi nào tôi vừa dứt chữ mười, thì hãy quay nhanh lại bắn. Ai bắn sau găng chịu. Còn ai bắn khi chưa đến số mười sẽ là người hèn hạ nhất trần gian. Cuộc đời sẽ phỉ nhổ họ, nào bắt đầu!

Suzuki bắt đầu đếm.

- Một... Hai... Ba... Bốn... Năm... Sáu... Bảy...

Vừa đếm đến đó thì một tiếng thét thê thảm từ bìa rừng vang ra. Rồi bóng một người đàn bà xuất hiện với tiếng khóc lạc giọng.

- Quang Trung, Quang Hùng! Hai anh làm gì đấy!

- Hòa Hiệp Tử!

Mọi người kêu lên, Khuyển Dưỡng Quang Hùng và Lý Quang Trung xuôi tay sủng xuống.

- Hai anh định giết nhau ư? Em đây này, hãy giết em đi!

Suzuki có vẻ còn bình tĩnh nói.

- Hòa Hiệp Tử, cô đến đây làm gì? Đây là chuyện của đàn ông chúng tôi cơ mà? Cô đừng ngăn cản họ!

Hòa Hiệp Tử nhìn Suzuki rồi rút con dao nhọn mang trong người ra, để ngay vào ngực mình.

- Đây này, hãy giết tôi trước đi! Bằng không hai người hãy buông súng xuống!

- Đừng! Đừng! Hòa Hiệp Tử! Nguy hiểm lắm.

Mọi người la lên. Hòa Hiệp Tử vẫn bình tĩnh.

- Đây, anh Suzuki! Anh làm nhân chứng cho cả tôi luôn nhé. Anh đếm tiếp đi. Lưỡi dao này sẽ cắm phập vào tim. Tôi chết, để chẳng ai còn giành giật nữa. Đếm đi!

Suzuki im lặng, chẳng nói gì cả.

Hòa Hiệp Tử quay qua Lý Quang Trung.

- Anh Quang Trung! Em yêu anh, mãi mãi yêu anh vậy thì khi em chết, anh hãy mang quả tim này về Trung Quốc. Còn anh Khuyển Đường Quang Hùng, tôi không yêu anh nhưng anh vẫn được toại nguyện. Vì anh đã giữ được sĩ diện cho quốc gia.

Rồi Hòa Hiệp Tử cười lên. Tiếng cười thật bi thảm, nàng đưa cao lưỡi dao lên, sẵn sàng hạ xuống... đang lúc căng thẳng đó, chợt nhiên tôi giật mình tỉnh dậy. Đưa tay giụi mắt, tôi mới biết là mình vừa nằm mơ. Một vở kịch bi hùng mà tình tiết trong vở lại nằm cả trong quyển nhật ký của Hòa Hiệp Tử - còn sự thật ngoài đời thì đương nhiên là cuộc tự sát của Hòa Hiệp Tử không thành để cuối cùng bà trở thành vợ của Khuyển Đường Quang Hùng. Kết quả sự việc cho thấy nào có ai có được hạnh phúc đâu? Thầy Dương chết mang theo mối hận tình muôn thưở. Hòa Hiệp Tử sống bên chồng không có lấy một tình yêu để rồi cũng chết trong héo hon. Khuyển Đường Quang Hùng sống đó nhưng cũng nào vui sướng gì khi phải uống rượu quên sầu, quên dĩ vãng.

Có điều như một sự lặp lại. Tấn bi kịch trước vừa khép màn lại, thì vở kịch lại mở màn. Lần này vai chính là Ngô Hán Thanh – Anh Tử, Ưông Đông Nguyên. Cũng là một bi kịch khó có thể có một đoạn kết có hậu. Và tôi vẫn là một khán giả trung kiên để cảm xúc.

Sự việc rồi sẽ đi về đâu? Có lẽ khó mà kết luận được trừ khi sắp đến ngày

tận thế, tội ác, tình yêu, thù hận đau khổ cùng lúc bị tiêu diệt. May ra mọi thứ mới được giải thoát.

Đang lúc đầu óc tôi đang chìm sâu trong suy tưởng, thì đột nhiên một tiếng nổ rất lớn làm tôi trở về thực tại. Tiếp đó là những tiếng nổ nhỏ. Rồi tiếng Ngô Hán Thanh la lớn.

- Mọi người hãy thức dậy! Chui xuống hầm trú ẩn nhanh! Đội du kích tấn công vào thị xã rồi!

Kế tiếp là những tiếng hô, rồi tiếng đạn pháo nổ, tiếng hét bi thảm... thầy Hiệu trưởng cũng đã chạy đến, ông hạ lệnh cho bọn tôi.

Tất cả hãy rút về phía lầu chuông! Ở đó an toàn hơn.

Chúng tôi chẳng nghĩ ngợi chạy bay về phía đấy, có biết đâu như vậy là chúng tôi lại biến thành con tin của bọn Nhật. Điều này đến sau này nghĩ lại tôi cũng không hiểu thầy Hiệu trưởng điều bọn tôi đến đó là vì một phút hoảng hốt vô tình hay có dụng ý?

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 30

Quả thật du kích đã tấn công vào thị xã. Tiếng súng từ xa đến gần, bốn phía đều có. Lần đầu tiên bọn tôi biết thế nào là chiến tranh. Vừa sợ vừa phấn khởi. Tháp chuông của nhà trường xây cao bằng tòa nhà bảy tầng. Có thể nói là một nơi quan sát lý tưởng nhất thành phố. Nó lại kiên cố nên có thể xem là nơi tránh đạn tốt nhất. Phía trên đỉnh tháp trước kia lúc nào cũng có lính Nhật canh giữ, nhưng hôm nay lại chẳng thấy một tên Nhật nào. Vì vậy chúng tôi rất yên tâm. Những đứa nhát gan thì núp ở tầng dưới trong bốn bức tường dày, đứa gan lì hơn thì bò đến bên cửa sổ lén lút nhìn ra, có đứa còn leo lên tận tầng trên tháp chuông. Bọn chúng vừa nhìn ra ngoài vừa báo cáo những tin rất giật gân.

- Đúng là quân du kích vào thành trả thù cho thầy Dương rồi.
- Bên kia lửa cháy sáng rực cả góc trời. Đúng rồi phía dinh thự của Khuyển Dưỡng Quang Hùng đấy!

Lời của hắn khiến những đứa lúc đầu còn sợ chết nhưng chúng tôi cũng ủa chạy lên nhìn ra cửa sổ. Đúng rồi lửa cháy hướng rừng phong, ngọn lửa cháy bốc cao thành ngọn, nên có thể trông thấy bóng của du kích cầm súng đang chạy nhanh về phía đó.

Có người thích chí quá reo lên.

- Vậy là hết đời tên Khuyển Dưỡng Quang Hùng! Hãy giết hết kể cả bọn tay sai của hắn.

Chợt có tiếng ai đó nói.

- Tội nghiệp! Nhưng Anh Tử vẫn còn ở trong đấy!
- Đúng vậy! Giờ này không chừng cô nàng đã không còn hồn vía gì cả.
- Có cách nào cứu cô ta không?
- Có lẽ du kích mình không nỡ giết cô ta đâu!
- Nhưng trong chiến tranh tên bay đạn lạc, làm sao biết phân biệt ai là

bạn ai là thù?

Người này một câu người kia một câu, chỉ có Ngô Hán Thanh là ngồi yên lặng.

Rồi một tiếng nổ thật lớn, chấn động cả lầu chuông. Có tiếng tay đứng cạnh cửa sổ la:

- Kho xăng bị nổ rồi!

Quả thật mùi xăng dầu đặc cả lầu chuông. Chúng tôi nhìn ra ngoài sân thấy khói lửa mù mịt. Rồi mấy phút sau một tiếng nổ khác tiếp theo là một tràng tiếng nổ khác.

- Vậy là kho đạn cũng nổ.

Điều này coi như lực lượng của Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã thiệt hại rất cao. Có điều lính Nhật hình như vẫn ngoan cố tử thủ, nên đạn lửa tiếp tục bay khắp bốn phía.

Đang lúc tình hình hết sức khẩn trương thì từ xa có khoảng hai chiếc xe cam nhông, chở đầy người chạy về phía trường học.

Một giám thị đứng gần phía ngoài bắt loa nói vọng ra.

- Các ông thuộc bên nào mà đến đây? Lệnh của bộ chỉ huy quân sự bảo chúng tôi phải cấm tuyệt không cho người lạ vào.

Nhưng lái xe đó đã chạy thẳng vào sân trường, rồi tiếng Đinh Lọc.

- Chúng tôi đây chứ chẳng phải ai khác, xin ông Hiệu trưởng cho vào.

Dưới ánh đèn chúng tôi thấy những người đến có Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki, Uông Đông Nguyên... Tụi lính Nhật vừa nhảy xuống xe đã chọn các cao điểm bố trí súng đạn chuẩn bị ứng chiến.

Bọn tôi hết sức ngạc nhiên về sự xuất hiện của đám Khuyển Dưỡng Quang Hùng tại đây. Hay là tư dinh của hắn đã bị mất? Giữa lúc chúng tôi còn phân vân thì một tên lính Nhật có vóc dáng nhỏ bé tách khỏi đám chạy về hướng tháp chuông. Ngô Hán Thanh vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay.

-Ồ, Khuyển Dưỡng Anh Tử, cô ấy cũng đã đến đây!

Rồi làm loa gọi lớn.

- Khuyển Dưỡng Anh Tử ơi, bọn này ở đây này.

Lúc đó mọi người nhìn kỹ chú lính mới biết là Anh Tử, thế là tất cả vây quanh, mỗi người một câu.

- Chuyện gì vậy Anh Tử?
- Du kích đã tràn vào thành rồi à ?
- Tại sao Anh Tử và mấy người kia lại đến đây?

Khuôn mặt Anh Tử vẫn còn chưa hết nỗi kinh hoàng, vừa thở vừa nói.

- Họ ghê thật, họ như có tài xuất quỷ nhập thần. Họ kéo vào thành lúc nào không hay, đến chừng biết được thì họ đã xuất hiện ngoài cổng. Lính của cha tôi chết nhiều lắm. Tôi tưởng như mình vừa nằm mơ, đến lúc cha tôi gọi thay quần áo cải trang rồi liệu mình chạy ra xa thì tôi mới biết đây là sự thật, chúng tôi chạy qua trại lính. Chẳng ngờ ở đây kho xăng cũng cháy, chú Suzuki bảo lính tận lực chữa cháy, khi chúng tôi định sang kho đạn kiểm soát thì kho đạn cũng phát nổ, may là đã đến trễ một chút bằng không đã chẳng toàn thân.

Anh Tử kể liền một hơi, rồi cời mũ xuống định nghỉ mệt không ngờ lại phát hiện trên mũ có vết đạn, kêu lên.

- Trời ơi, may là có cái mũ sắt này, bằng không đã bỏ mạng.

Dương Sơn tò mò.

- Về sau đó thế nào?
- Cha tôi quyết định điều hai xe cam nhông. Lúc đầu định rời khỏi thị trấn, nhưng nhìn quanh thấy đâu cũng toàn du kích. Lúc đó tay cha tôi cũng đã bị trúng đạn, nên chú Suzuki đề nghị tất cả đến thẳng trường, ông ta bảo tháp chuông nhà trường rất kiên cố, cứ tử thủ chờ viện binh.

Anh Tử vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh, nét mặt vẫn còn đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc đó chúng tôi thấy Ông Đông Nguyên và Đinh Lục đang đứng ở một góc thềm thì gì đó. Anh Tử thấy vậy tiếp.

- Chúng tôi gặp họ ở giữa đường, lúc đó ông Đinh Lục từ ngoài cửa thành đang đi vào xin thêm viện binh, còn thầy Ông thì chẳng biết từ đâu đến, có lẽ ông đang đi nghiên cứu tình hình.

Anh Tử tựa người vào Ngô Hán Thanh thở dài.

- Vái trời cho đừng đánh nhau ở đây, nếu đánh ở đây nữa thì sẽ chết tất cả.

Mọi người lúc đó nhìn xuống dưới lầu, thấy Khuyển Dường Quanh Hùng,

Suzuki và Đinh Lục đang nói chuyện.

Suzuki nói lớn với Đinh Lục.

- Hãy động viên các binh sĩ cố giữ vững trận địa, chỉ cần đến sáng là viện binh sẽ đến ngay!

Đinh Lục dạ dạ rồi lại ngập ngừng nói.

- Bẩm đội trưởng, cửa thành có nhiều chỗ đã bị tràn ngập, e là cầm cự đến sáng không nổi ạ.

Quang Hùng nạt lớn.

- Im! Không nổi cũng phải nổi! Bảo họ phải tử thủ.

- Dạ... Dạ...

Đinh Lục nói rồi cúi đầu đi ngay. Dương Sơn quay sang tôi nói nhỏ.

- Tao bảo đảm với mi là hăn sẽ bỏ trốn, chứ không dám ra đây đâu.

Cao Triết Huê nhìn theo rủa.

- Đúng là lũ chó săn, hăn mà xuống thế là tao sẽ bẻ cổ hăn.

Dương Sơn thì bình tĩnh hơn.

- Để xem tình hình rồi biến chuyển thế nào? Phen này có phim để xem rồi đấy.

Lúc đó Khuyển Dường Quang Hùng quay qua Suzuki.

- Trung úy! Trung úy thấy thế nào, với số quân này, ta có thể tử thủ ở lầu chuông chờ viện không?

Suzuki gật đầu rồi cho chuyển súng lớn vào lầu chuông. Khuyển Dường Quang Hùng ra lệnh.

- Thầy Ưông đâu! Hãy đánh điện báo cáo với cấp trên, đồng thời xin tiếp viện và cả phi cơ oanh tạc nữa nhé.

Thầy Ưông chẳng nói gì cả xách máy truyền tin vào lầu chuông.

Khuyển Dường Quang Hùng lại ra lệnh cho thầy Hiệu trưởng.

- Mọi người gom hết lên lầu chuông, tắt đèn, không có lệnh không ai được lên tiếng. Thầy thì ở dưới lầu cố tìm cách ngăn chặn bọn chúng lại, nếu cần cứ nói không có bọn tôi ở đây, nếu không sẽ nguy hiểm cho cả đám học trò của ông đấy.

Mọi chuyện được thực hiện theo lời Khuyển Dường Quang Hùng, đèn được tắt hết chỉ chừa một cây đèn nhỏ trên tháp chuông cho thầy Ưông

đánh điện tín. Một lúc Khuyển Dưỡng bước tới hỏi.

- Đã liên lạc được với Tổng tham mưu chưa?

Thầy Ưng đáp.

- Được rồi! Họ bảo nếu trên đường đến đây không bị chướng ngại sẽ tới đây trước khi trời sáng. Còn máy bay thì sáng sớm mới tới được vì sương mù dày đặc.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng gật đầu, rồi quay nhìn bọn tôi, trừng mắt.

- Ai đứng yên đó không được lộn xộn, nếu không tuân lệnh sẽ bị bắn bỏ đấy.

Mọi người yên lặng, Khuyển Dưỡng Quang Hùng quay sang đám lính Nhật nói gì đó tôi không hiểu. Dương Sơn hỏi Anh Tử.

- Ông ấy nói gì thế?

Mắt Anh Tử buồn buồn.

- Ông ấy dặn dò các chiến sĩ phải nhớ đến Tổ quốc mà anh dũng chiến đấu không được lùi bước trước kẻ địch, cũng không được đầu hàng, nếu nhằm không đánh lại thì phải tự sát.

Mọi người nghe Anh Tử nói mà lo lắng. Cao Triết Huệ tức giận.

- Không lẽ lúc đó ta phải chết cùng họ ư?

Anh Tử lắc đầu quay quay Hòa Thanh rơm rớm nước mắt.

- Anh Thanh, nếu được chết cùng anh thì hay biết mấy!

Dương Sơn phản kháng.

- Bọn này không thể chết chung một chỗ với cha cô. Nói với cha cô cho tụi tôi ra ngoài có chết cũng an lòng.

Đang nói đến đó thì tay trung úy Suzuki cầm súng bước tới.

- Đã bảo không được nói chuyện mà sao cứ nói vậy? Bọn kia mà biết được là bọn bay sẽ là cái lá chắn cho chúng tao đấy.

Mọi người nghe vậy vội im lặng, lâu chuông một màu tối đen chết chóc.

Bốn phía, tiếng súng giảm bớt dần. Rồi có tiếng người đổ xô ra đường, nhìn qua cửa sổ, chúng tôi thấy rất nhiều người cầm đuốc. Hình như đó là dân chúng, họ đang đổ ra đường. Cả thành phố rực sáng bởi những bó đuốc. Sau đó những bó đuốc này như tập hợp lại và đi về phía trường chúng tôi. Họ vừa đi vừa hô to.

- Quân xâm lược hãy đầu hàng đi.
- Ai chứa quân Nhật sẽ là lũ Hán gian.
- Ai bắt được Khuyển Dường Quang Hùng sẽ được trọng thưởng.
- Mọi người hãy đứng lên. Ai có thù thì báo thù, ai có oán thì cứ báo oán!
- Chúng ta hãy trả thù.

Tiếng hô được nối đuôi bằng các tiếng: “ trả thù ! trả thù”, vang rền bốn phía.

Suzuki vội vã thổi tắt ngọn nến cuối cùng. Ánh trăng nhợt nhạt, chỉ cho thấy Suzuki đang thì thầm điều gì đó với Khuyển Dường Quang Hùng, chỉ nghe Khuyển Dường Quang Hùng lắc đầu nói.

- Hãy kiên nhẫn rồi viện binh sẽ đến ngay mà!

Những ánh đuốc bên đường đã hợp lại thành một con rồng lửa dài mà đầu hướng về phía trường. Trong khi lầy chuông vẫn tối đen như mực. Chúng tôi có cảm giác như những ánh đuốc kia đang sẵn sàng đốt cháy cả bọn tôi. Không khí thật căng thẳng. Tiếng chân dồn dập bên dưới. Họ đã xô ngã cổng vào đến sân trường, chợt có tiếng la lên.

- Anh em ơi! Chúng tôi đã tìm được chứng tích cho thấy bọn Nhật trốn ở trong trường này rồi. Xe chúng còn nằm đây này.. Chắc chắn là chúng trốn trong lầu chuông đó. Mọi người hãy chôn thuốc nổ quanh lầu, chờ đợi. Khi nào có lệnh là châm ngòi nổ ngay nhé.

Bọn tôi nghe nói giật mình. Vậy là phen này sẽ không thoát khỏi cái chết.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 31

Vàng, cái chết đang lảng vảng ở đâu đây.

Tình tiết còn gay cấn hơn cả trên màn ảnh. Bên dưới là dân chúng với những bó đuốc trên tay, phấn khích. Còn bên trên ký túc xá và lớp học thì những tay súng du kích đang sẵn sàng nhả đạn. Bọn Nhật trên lầu chuông trước cái chết không có cách nào khác là chiến đấu đến cùng, những khẩu liên thanh chĩa mũi súng ra ngoài chờ lệnh.

Suzuki thì thầm bên tai Khuyển Đường Quang Hùng.

- Thừa đội trưởng! Hay là chúng ta cho nổ súng đi?

Khuyển Đường Quang Hùng chần chừ chưa dứt khoát, thì tiếng quần chúng dưới lầu hô to.

- Bọn xâm lược hãy đầu hàng đi!

Đang lúc tình hình căng thẳng thì một bóng người mở cửa dưới lầu chuông bước ra ngoài nói lớn.

- Thừa các vị, xin các vị hãy chậm tay ít phút cho lão già này hầu chuyện.

Đúng là giọng của thầy Hiệu trưởng rồi. Ở trên nóc nhà ký túc xá và lớp học có lỗ nhỏ người núp sau các vật chướng ngại. Trong đó có một người trang bị đầy đủ đứng lộ người ra một chút. Bên kia lầu một người mập lùn, tướng tá chắc nịch cũng loáng thấy xuất hiện. Ngô Hán Thanh khẽ cho chúng tôi biết người cao lớn kia là Giang Chí Quân, còn người mập lùn bên kia đây lầu chính là Hồ Tam đại đội trưởng.

Giang Chí Quân ngồi sau cây cột to, mắt hướng về phía lầu chuông, nói lớn.

- Ông Hiệu trưởng muốn gì cứ cho biết!

Trong khi Hồ Tam lại hét lớn.

- Đừng có lải nhải gì cả, hãy bảo bọn Nhật đầu hàng đi là ta sẽ tùy tội mà phán xét tha chết cho. Hãy nói cho bọn chúng biết, thuốc nổ đã được chất đầy dưới chân tháp không có thoát được đâu!

Ông Hiệu trưởng nhìn lên hướng Hồ Tam nói.

- Thưa quý vị! Xin quý vị đừng đánh nhau ở đây. Vì trên lầu chuông ngoài lính Nhật ra còn có đến mấy chục học trò của chúng tôi đang trốn trên đây. Chúng là những đứa trẻ vô tội, không thể chết một cách vô cớ vậy.

Giang Chí Quân nói:

- Ông nói láo! Họ sinh làm sai lại trốn vào chỗ lính Nhật ẩn núp chứ?

Ông Hiệu trưởng vội nói.

- Đó là sự thật. Không tin thì...

Rồi ông quay đầu vào tháp chuông nói.

- Thầy Uông đâu đưa mấy học sinh ra hành lang cho các du kích xem đi.

Uông Đông Nguyên còn chưa trả lời thì Suzuki đã đẩy chúng tôi ra phía trước, bắt chúng tôi thò đầu ra ngoài cho du kích kiểm chứng, rồi bắt hô lớn lên.

- Chúng tôi ở đây! Chúng tôi ở đây!

Bấy giờ ông Hiệu trưởng mới nói.

- Đây các ông đã nhìn rõ rồi chứ? Chúng đều là học sinh, là con em của tổ quốc, là rường cột quốc gia.

Sự thật làm Giang Chí Quân chùn chân, trong khi Hồ Tam nóng nảy.

- Không được! Anh em bộ đội đã chết nhiều quá rồi! Không lẽ vì mạng sống của mấy đứa học sinh này mà buông tay? Không được, bảo bọn Nhật đầu hàng đi. Ta mới không nổ súng!

Ông Hiệu trưởng nài nỉ.

- Thưa ngài Hồ đại đội trưởng, các ông đánh giặc là để đuổi bọn ngoại xâm, còn lũ học trò chúng vẫn là người Trung Quốc, chúng vô tội.

- Tôi biết vậy, nhưng tên bay lửa đạn vô tình, nó không thể phân biệt kẻ tốt người xấu, mà lũ học trò sao ngu vậy, dút đầu vào rọ làm gì? Thôi đừng nói nhiều, lũ ông đến đây là để giết mấy thằng giặc!

- Không được! Không được để học trò chết oan!
Trong khi đó Giang Chí Quân cũng có vẻ dẫn đo.

- Này, hay là chúng ta nên hội ý một chút xem.

Hồ Tam giận dữ.

- Hội ý cái gì! Chẳng lẽ cá đã vào rọ rồi mà ta lại thả ra à?

- Nhưng còn lũ học trò trong đấy. Không lẽ để chúng chết?

Hồ Tam trợn mắt.

- Ông là người nhân từ thì ông đừng cho bộ hạ ông nhúng tay vào, để Hồ Tam này một mình hành động cũng được.

Giang Chí Quân vẫn kiên trì thuyết phục.

- Hồ Lão Tam! Ta phải đoàn kết một lòng, tiếng cùng tiến và thoái cũng cùng thoái!

- Đúng! – Hồ Tam thừa nhận – Nhưng kẻ nào thỏa hiệp với bọn địch là Hán gian. Mà chúng ta đã thề trước vong linh của đồng đội đã khuất là phải trả thù cho họ, bây giờ lại hèn nhát rút lui?

Giang Chí Quân thấy Hồ Tam phê bình mình là hèn nhát, nóng mũi nói.

- Thôi được rồi! Tôi nghe ông, đánh thì đánh!

Vậy là Giang Chí Quân đã bị thuyết phục. Bọn tôi nín thở chờ đợi. Vì nếu quân của Hồ Tam châm ngòi một cái là tháp chuông coi như nổ tan. Bọn tôi cũng không còn xác.

Ngay lúc đó ông Hiệu trưởng lại nảy ra một ý khác, vội nói.

- Xin chờ một chút! Chờ một chút!

- Có gì nói mau! Hồ Tam hét – Ông đừng có dùng kế hoãn binh. Nếu ông cố tình kéo dài thời gian cho bọn viện binh chúng đến là ông đã tiếp tay cho giặc. Ông là Hán gian tôi sẽ bắn ông trước đó!

- Vâng – Ông Hiệu trưởng hỏi – Nhưng ông tấn công vào thị xã này với mục đích gì?

- Còn phải hỏi, giết tướng Nhật trả thù cho cái chết của Trương Chính ủy và Ngô Tư lệnh.

- Đồng ý! Nhưng nếu bây giờ cho nổ tháp chuông thì ngoài chuyện giết lính Nhật ra ông còn giết học trò của Trương Quốc Uy và em ruột Ngô Nhân Kiệt nữa.

Hồ Tam giận dữ.

- Láo! Mi là hiệu trưởng mà lại bợ dít bọn giặc, thế còn giám phê bình cả lão Tam này ư? Đừng có láo khoét đem chuyện em của Ngô Nhân Kiệt ra nói ở đây?

Ông Hiệu trưởng quay mặt vào tháp chuông.

- Ngô Hán Thanh! Hãy thò đầu ra cho Hồ Đại đội trưởng nhìn mặt đi!

Bọn tôi trước cái chết đều tham sống nên đẩy Ngô Hán Thanh ra cửa. Bất đắc dĩ Ngô Hán Thanh phải la lớn.

- Hồ đại ca phải không? Em đây!

Có mấy du kích lấy đèn pin rọi lên nhìn mặt, trong khi Ngô Hán Thanh tiếp tục nói.

- Anh Hồ Tam, anh muốn làm gì thì làm đi, đừng do dự. Em cũng không sợ chết đâu! Em sẵn sàng hi sinh cho đại cuộc mà!

Hồ Tam đã nhìn rõ Hán Thanh, buồn bực.

- Trời ơi Ngô đệ ở trên đó thật ư?

- Vâng, nhưng kẻ thù đã giết anh ruột em cũng có mặt ở đây. Hãy giết nó đi!

Hồ Tam suy nghĩ, rồi bực dọc.

- Sao lại xui xẻo thế này? Đây là cơ hội tốt để trả thù cho Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt. Chú lại ở trong tay kẻ địch, chú làm vương tay vương chân anh em rồi.

Ngô Hán Thanh ưỡn ngực.

- Hồ Đại ca, cứ hành động, em đã nói rồi mà, muốn phá nổ lầu chuông cứ phá, đừng có nghĩ gì đến bọn em. Em mà sợ chết thì đâu còn là em của Ngô Nhân Kiệt?

Hồ Tam gật đầu.

- Đúng, nói hay lắm. Được rồi Hồ Tam này sẽ làm theo lời chú.

Ông Hiệu trưởng nghe vậy đã gọi lên.

- Cậu Hán Thanh! Sao cậu làm vậy? Cậu không nghĩ đến đến các bạn mình? Trả thù cho Ngô Nhân Kiệt cách đó đâu có làm Ngô Nhân Kiệt hài lòng?

Hồ Tam có vẻ lúng túng nhưng rồi nói.

- À... Chuyện đó cũng chẳng ai trách được? Lũ học trò chui vào đó làm gì? Chiến trang mà. Tôi gia hạn thêm ba phút nữa đấy, nếu bọn Nhật vẫn không chịu đầu hàng thì tôi sẽ cho nổ!

Ông Hiệu trưởng bí quá đành gọi lên lần lần nữa.

- Ngô Hán Thanh! Ngô Hán Thanh đâu! Cậu ra đây tôi hỏi coi.

Ngô Hán Thanh thò đầu ra nói.

- Thầy Hiệu trưởng định nói gì con biết cả rồi, nhưng những gì thầy Dương đã dạy con còn nhớ rõ hơn.

Chúng tôi nghe vậy đều tuyệt vọng là coi như mọi người đều phải chết. Dương Sơn hoảng quá quay sang Hán Thanh.

- Hán Thanh... sao mày lại...

Ngô Hán Thanh không chờ Dương Sơn nói hết, cắt ngang.

- Tao xin lỗi! Nhưng tại sao các bạn lại sợ chết! Chết trong trường hợp này là vinh quang. Bao nhiêu người đã ngã xuống chỉ để có được một ngày như hôm nay. Còn các bạn, các bạn không muốn đóng góp phần của mình à?

Suzuki đứng đó nghe vậy, bực tức rút gươm ra.

- Mày can đảm lắm. Để xem can đảm mày đến đâu. Nếu bây giờ mày mà không bảo họ rút lui thì tao sẽ giết mày trước!

Ngô Hán Thanh cười nhạt.

- Ông hăm dọa tôi? Suzuki này, trước khi chết ông vẫn còn thích giết người ư?

Thầy Ưông Đông Nguyên thấy vậy bỏ máy điện báo xuống chạy nắm lấy tay Suzuki, rồi quay ra Ngô Hán Thanh nói.

- Đây không phải lúc cậu phải hi sinh. Ngô Hán Thanh! Anh hùng cần cho phải lúc. Bây giờ còn các người bạn cậu ở đây, họ chưa muốn chết. Cậu phải nghĩ đến họ chứ?

Ngô Hán Thanh ngạo nghễ nhìn Ưông Đông Nguyên.

- Ông không đủ tư cách nói chuyện với tôi. Trong cái giờ phút này mà ông còn lên mặt dạy đời à. Không được! Ông chỉ là kẻ theo đám ăn tàn. Bợ dút giặc! Trong hành động này, tôi đồng ý là mình có tàn nhẫn thật, nhưng so với bọn Hán gian như ông còn thua xa!

Ưông Đông Nguyên quay qua nhìn Anh Tử với chút ngượng ngùng. Trong

khi Anh Tử lặng người trước sự khí khái của Hán Thanh, nhưng rồi thực tại khiến Anh Tử phải lên tiếng.

- Anh Hán Thanh! Em van anh.

Ngô Hán Thanh quay lại trợn mắt.

- Em làm sao thế? Hôm trước không phải em đã từng nói là muốn được chết bên anh sao?

- Nhưng nếu còn cơ hội sống, tại sao lại không sống? Anh thật là con người vô tình.

Anh Tử nói đến đó buông tiếng khóc nước nức nở.

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Nói vậy thì em không rõ con người anh. Trước Tổ quốc, mạng sống cá nhân anh nào có nghĩa lý gì? Anh Tử hãy hiểu cho anh. Dù gì thì chỉ một lúc thôi đôi ta cùng đến được đảo hạnh phúc mà em hằng mô tả.

Anh Tử lau nước mắt.

- Không, em nghĩ đó không phải đơn thuần vì Tổ quốc mà chẳng qua vì anh yêu em mà vì không lấy em được, nên anh muốn hủy diệt tất cả.

Ngô Hán Thanh giật mình nhìn Anh Tử rồi nhìn Ưng Đông Nguyên, đột nhiên nghiêng rằng nói với Suzuki.

- Thôi được! Tôi sẽ bảo họ lui quân. Nhưng khi họ vừa lui thì ông phải bắn chết tôi ngay nghe không!

Suzuki có vẻ bất ngờ trước cái đề nghị của Hán Thanh. Nhưng ngay lúc đó đột nhiên có tiếng của Hồ Tam bên kia dãy lầu nói.

- Này cái tên thông dịch kia, mi hãy nói lại với bọn Nhật lùn kia là ai mà đụng đến một sợi lông chân của Ngô Hán Thanh thì ông đây quyết không buông tha chúng đâu. Cũng đừng bảo cậu Thanh xin xỏ gì cho chúng bay cả. Quyền quyết định ở tao đây này. Bọn bay nói đi muốn sống hay là chết? Suzuki nhìn thầy Ưng. Ưng Đông Nguyên thở dài.

- Đã gặp Hồ Tam rồi thì chẳng có gì để cứu vãn, dù có giết Ngô Hán Thanh cũng chẳng nghĩa gì với hắn.

Suzuki nghe vậy quay qua Khuyển Đường Quang Hùng.

- Nếu vậy chắc mình phải liều mạng, sống mái một phen.

Khuyển Đường Quang Hùng quay qua thầy Ưng.

- Liên hệ với bộ tham mưu, họ trả lời sao?
- Dạ, họ nói, Viện binh đã bị phục kích nên có thể tới chậm một chút. Vì vậy tốt nhất nên tử thủ chờ lệnh.

Khuyển Dường Quang Hùng suy nghĩ rồi nói.

- Thế này chắc phải sống mái một phen rồi. Cậu Suzuki này, hãy hạ lệnh các tay súng, nhắm thẳng phía hai tên đầu sỏ. Hạ chúng trước là răn mất đầu ngay.

Uông Đông Nguyên vội ngăn lại.

- Khoan đã! Chờ một chút đi, hình như nội bộ chúng đang bất đồng kìa. Chúng tôi lắng nghe quả thật có tiếng cãi nhau giữa Hồ Tam và Giang Chí Quân.

Giang Chí Quân nói.

- Anh Hồ Tam! Anh định thế nào vậy? Cho nổ như vậy chẳng phải cũng thiệt cho dân mình sao?
- Nhưng chẳng lẽ lần này ta lại về tay không?
- Không phải như vậy, mà diệt kẻ địch, làm chúng suy yếu nhưng chẳng nên gây tổn thất cho dân mình.
- Tôi không cần biết – Hồ Tam nói – Chủ yến cuộc chiến này là để trả thù cho Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt, có thiệt hại chút đỉnh cũng chẳng sao...
- Tôi thì thấy như vậy là thật nhẫn tâm!

Hồ Tam có vẻ nghĩ ngợi, chợt quay sang ông Hiệu trưởng nói.

- Vậy cũng được. Thôi nay tôi ban ân huệ cho bọn ông được sống thêm ít ngày. Với một điều kiện, đó là hãy mang hung thủ đã giết Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt ra để ta giết tế sống người.

Ông Hiệu trưởng bối rối.

- Chuyện đó...

Hồ Tam biết ông Hiệu trưởng chẳng làm được gì cả, nên lại ngừng mặt nhìn lên tháp chuông nói.

- Cái thằng thông dịch chó chết kia. Người hãy nói lại cho bọn Nhật biết ta chỉ cần hãn giao thủ phạm đã giết Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt ra. Còn những tên khác ta tha chết, nhưng phải giao liền. Ta nghĩ như vậy là đã

quá hời cho bọn bay!

Uông Đông Nguyên đưa mắt nhìn Khuyển Dưỡng Quang Hùng và Suzuki. Lẽ đương nhiên Khuyển Dưỡng và Suzuki đều biết rõ Hồ Tam muốn gì vì họ đều nghe được tiếng Trung Quốc.

Bên dưới Hồ Tam lặp lại.

- Tụi bay thấy thế nào? Tao bắt đầu đếm đây, một... hai... ba... tao lặp lại nếu không làm theo lệnh ta cũng chẳng cần tốn thêm viên đạn nào đâu. Chỉ cần cho nổ đồng thuốc nổ dưới lầu chuông là bọn bay đã tan xác, nào chúng bay định thế nào?

Khuyển Dưỡng nhìn Suzuki. Suzuki bước tới, hai người thầm thì với nhau một lúc. Giọng Hồ Tam bên dưới lại vang lên.

- Sao? Tính sao thì nói đi chứ? Bằng không ta ra lệnh cho bọn đầu bếp ta châm lửa là bọn bay sẽ trở thành món thịt băm ngay.

Và để chứng tỏ quyết tâm của mình, Hồ Tam lại gọi.

- Đầu bếp đầu, gọi hoài sao không thấy.

Lúc đó có giọng lão Vương.

- Dạ thưa ông chủ, đã chuẩn bị mọi thức sẵn sàng chỉ còn chờ lệnh thôi ạ.

Mọi người nhìn thấy lão Vương đều giật mình, chỉ trừ tôi và Ngô Hán Thanh biết ông ta là thuộc hạ của Hồ Tam. Tôi chợt nhớ đến cái địa đạo phía dưới lầu nơi đã từng nhốt Anh Tử.

Vậy là kế hoạch này đã được sắp xếp từ lâu rồi. Có lẽ là cả công trình của thầy Dương, nhưng tình hình quá khẩn trương không cho phép tôi nghĩ ngợi nhiều.

Khi quay trở lại tháp chuông thì thấy Khuyển Dưỡng Quang Hùng và Suzuki vẫn tiếp tục thảo luận. Sau đó Khuyển Dưỡng Quang Hùng gọi Anh Tử đến.

- Anh Tử! Con bước sang đây.

Anh Tử vừa bước sang Khuyển Dưỡng Quang Hùng thì dưới lầu chuông Hồ Tam đang đếm lại.

- Một!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng ôm chặt lấy Anh Tử, hôn lên tóc con gái.

- Hai!

Suzuki nhìn Khuyển Dưỡng Quang Hùng, mặt bối rối. Ngay lúc đó Anh Tử vùng khỏi tay Quang Hùng, chạy đến bên cửa sổ nói lớn.

- Đừng đếm nữa, tôi xuống đây! Chính tôi là hung thủ đã gây nên cái chết cho thầy Dưỡng và Ngô Nhân Kiệt.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng thấy vậy hoảng hốt tuốt gươm ra.

- Anh Tử, con định làm gì vậy?

Anh Tử quay lại.

- Cha! Không thể để mọi người cùng chết ở đây. Để con xuống dưới đây thú tội. Một mình con chết là đủ.

Khuyển Dưỡng lắc đầu.

- Không được! Thà chết tất cả chứ cha không muốn con gái cha lọt vào tay bọn cướp đó đâu!

Anh Tử lắc đầu.

- Cha và các chú chết là phải, nhưng các các bạn con chưa muốn chết... Nếu cha không chịu nghe con thì...

Khuyển Dưỡng Anh Tử móc khẩu súng lục nơi thắt lưng ra kê lên thái dương mình nói.

- Con xin chết trước mặt cha!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng thấy vậy đành nói.

- Thôi được rồi, con và các bạn xuống lầu đi, để cha và bọn họ sống mái một phen.

Anh Tử lắc đầu.

- Con cũng không muốn thấy cha chết!

Rồi thò đầu ra ngoài nói.

- Thầy Hiệu trưởng ơi. Nói với họ là con sẽ xuống đền mạng nhưng thầy bảo họ chém con một dao chết ngay chứ không được làm nhục con nhé?

Bên dưới có vẻ lạ lùng, xôn xao.

- Sao thủ phạm lại là con gái?

- Con trai con gái gì cũng được, miễn là người đền mạng cho Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt!

Hồ Tam nói, nhưng có một giọng đàn bà phản kháng.

- Không được! Bà đây không muốn đưa con gái đó chết thay.

Giọng nói phát xuất từ bên kia tường, tôi nhìn thấy một người đàn bà cục mịch, tay cầm súng, thì ra là Thiếu Chu Bát.

Anh Tử nghe tiếng, chột reo lên.

- Thiếu Chu Bát cũng có mặt ở đây nữa à?

- Đúng và ta cũng biết người là Anh Tử con của Khuyển Dưỡng Quang Hùng nữa.

Anh Tử nói.

- Xin thím hãy nói lại với các bạn thím, cho tôi được chết thế mạng cha.

Thiếu Chu Bát lắc đầu.

- Không được! Oan có đầu, nợ có chủ, chẳng ai được chết thay ai cả.

- Được được! Con thay cha chẳng sao cả!

Anh Tử vừa khóc vừa nói. Bên dưới có tiếng đám đông hét.

- Không được! Hung thủ phải trình diện!

- Chẳng lẽ cha sợ chết để con ra mặt gánh?

- Nhưng giết cô ta chỉ coi như mới trả thù được cho con gái Thiếu Chu Bát thôi!

Thiếu Chu Bát lên tiếng.

- Đúng! Đây lão Tam này. Không nên giết con bé, chỉ nên giết đích danh thủ phạm thôi!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng trên tháp chuông nghe vậy quay qua nói với Suzuki.

- Nếu vậy để tôi mổ bụng tự sát! Rồi chú ném thây tôi xuống cho họ là coi như xong!

Suzuki nghe vậy chận lại.

- Không được, vai trò của đội trưởng rất quan trọng trong lúc này không thể chết được. Anh Tử nói đúng, thà hy sinh một người mà cứu được cả lực lượng thì cũng đáng hy sinh. Vả lại bọn họ đòi giết cho được thủ phạm giết chết Lý Quang Trung và Ngô Nhân Kiệt của họ cơ mà. Kẻ đó là tôi! Tôi đã làm hai việc, để tôi ra nhận!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng nghĩ ngợi thấy không còn cách nào khác hơn, nhưng không biết phải xử lý sao. Thì Suzuki không chờ đợi, quỳ xuống hướng về phía Đông lẩm bẩm gì đó. Chắc là khẩn vái Thái Dương thần nữ.

Xong quay qua Khuyển Dưỡng Quang Hùng chào đúng quân cách rồi bước tới lấy lưỡi gươm trên tay Quang Hùng. Sự việc xảy ra giống như chỉ có trong các vở kịch của các Samurai khiến chúng tôi thấy đều bàng hoàng.

Suzuki cầm gươm bước xuống lầu. Thái độ hết sức bình tĩnh làm chúng tôi nhìn theo mà phải cảm phục.

Cửa mở khi Suzuki bước ra ngoài. Đám đông như bị khuấy động ồn hân lên. Suzuki bước tới cạnh thầy Hiệu trưởng nói điều gì đó. Thầy Hiệu trưởng nghe xong lấy tay làm loa nói lớn về phía dãy lầu phía Đông.

- Thưa Hồ đại đội trưởng. Đây là trung úy Suzuki, người đã chỉ huy cuộc hành quân bắt Trương Quốc Uy. Cũng là người đã xử bắn Ngô Nhân Kiệt. Ông ta bước ra đây chịu tội với một điều kiện. Đây là các ông có quyền xử ông ta nhưng khi ông ta chết là bộ đội các ông phải rút lui hết, không được giết thêm một ai khác. Các ông có đồng ý không?

Hồ Tam vỗ ngực.

- Người quân tử lúc nào cũng chỉ nói một lời, không thay đổi. Ta tuy ít học nhưng chẳng thích làm kẻ tiểu nhân.

Suzuki nói.

- Vậy thì bây giờ hai bên đều buông vũ khí xuống hết!

Giang Chí Quân ra lệnh cho bộ đội thuộc quyền.

- Các anh em đứng yên chờ lệnh!

Xong Giang Chí Quân và Hồ Tam cũng xuống dưới sân, xác nhận thủ phạm.

Sau khi đã xem xét xong, Giang Chí Quân tuyên bố.

- Thưa đồng bào, chúng tôi đã xác minh được đây đúng là tên Suzuki. Hắn chính là kẻ đã sát hại Trương Quốc Uy và Ngô Nhân Kiệt. Hắn là một tay sĩ quan trụ cột của Phòng tham mưu địch. Chuyên chỉ huy tác chiến và sát hại du kích ta.

Đêm nay đúng ra ta đã có thể tiêu diệt được toàn bộ lính Nhật ở thị xã này. Nhưng vào phút chót, bọn địch xảo quyệt bắt giữ mấy chục học sinh của chúng ta làm con tin. Vì vậy để bảo toàn các cháu, chúng ta chỉ giết tên Suzuki hung ác này thôi. Ý của đồng bào và chiến sĩ thế nào?

- Nhất trí! Nhất trí!

Tiếng quần chúng hô to. Giang Chí Quân nói tiếp.

- Vậy thì ta sẽ xử chết tên Suzuki này!

- Mổ bụng hắn!

- Giết người phải đền mạng!

Tiếng đám đông lại hô to!

- Đền mạng! Đền mạng!

Đợi cho sự kích động lắng xuống. Giang Chí Quân hỏi.

- Ai sẽ thi hành mệnh lệnh này?

- Để tôi.

Hồ Tam nói rồi bước ra. Mọi người khẩn trương chờ đợi. Hồ Tam cầm đao múa như một tay đao thủ chuyên nghiệp, bước tới gần. Nhưng Suzuki vẫn bình thản, đợi Hồ Tam vừa đến gần đã đưa tay ra ngăn. Nói bằng tiếng Trung Quốc thành thực.

- Hãy khoan.

Mọi người đều ngỡ Suzuki định chống cự, ngay Hồ Tam cũng đã rút súng ra. Trong khi Suzuki chỉ cười tiếp.

- Quân nhân của quân đội Thiên Hoàng đến lúc chết cũng không chết nhục.

Các ông hãy cho phép tôi tự xử để bảo vệ danh dự tôi.

Hồ Tam đưa mắt sang Giang Chí Quân hội ý. Giang Chí Quân nói.

- Được! Cũng là quân nhân, tôi chấp nhận hành động của ông.

Suzuki đứng dậy cầm kiếm đưa cao về phía Khuyển Dưỡng Quang Hùng cử hành lễ từ biệt, rồi quay lại ngồi xếp bằng, lấy trong thắt lưng ra một ngọn dao nhỏ mũi nhọn sáng loáng.

Cầm dao bằng hai tay, ông ta lầm rầm khấn nguyện điều gì đó rồi hét lên một tiếng, thọc thẳng mũi dao vào ngực, móc lấy quả tim ra. Ông còn kịp nói.

- Hãy mang đi đi!

Rồi mới gục xuống.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 32

Viện quân Nhật với máy bay, chiến xa rầm rộ kéo đến. Chúng lục soát khắp nơi, giường oai điều võ. Vậy mà vẫn không bắt được một du kích nào, chỉ gây tổn thất cho dân thường.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng bị thương nên được nghỉ dưỡng thương. Sau đó khi lành bệnh thì được điều đi làm đội trưởng đội bảo vệ đường sắt. Còn đội trưởng mới của thì xã là Sa To, tên này hung dữ hơn Khuyển Dưỡng gấp nhiều lần. Hắn mở cuộc hành quân liên miên, gom dân về điểm chỉ định. Mục đích là để tiêu diệt du kích.

Cuộc sống ở thị xã càng lúc càng khó khăn vì dân chúng và hàng hóa từ thị xã về nông thôn và ngược lại đều bị kiểm soát gắt gao. Trường học trong trường hợp đó cũng ít người muốn đi học, nhưng bọn Nhật vì muốn chứng tỏ mọi việc đã bình thường nên học lệnh cho thầy Hiệu trưởng phải tiếp tục mở cửa. Vì chúng tôi là học sinh năm cuối, nên bắt buộc phải giải quyết cho xong giáo trình trung học. Lớp 12 chúng tôi gần như có mặt đầy đủ, trừ Đinh Ngọc Như chết và Lưu Đại Khôi về quê chưa lên. Mục Ly không biết có nghỉ học luôn không mà chẳng thấy đến trường, còn Anh Tử thì đương nhiên phải ở lại nhà chăm sóc vết thương cho cha.

Linh cữu Đinh Ngọc Như được đặt sau một cây thánh giá, một bức chân dung.

Lạ một điều là trước quan tài của Đinh Ngọc Như chúng tôi thấy một cô gái đội khăn tang kín đầu. Khi hành lễ xong. Cô ta vừa khóc vừa nói.

- Tôi xin đại diện cho tang gia để cảm ơn các bạn!

- Ồ, Mục Ly!

Chẳng nói mà mọi người cùng kêu lên, thiếu nữ gỡ khăn trùm đầu xuống,

đúng là Mục Ly.

Vương Ngọc Anh và Tôn Thăng Nam vội bước tới.

- Chị Mục Ly, sao chị lại ở đây.

Mục Ly bình thản nói.

- Vì Đình Ngọc Như là vị hôn phu của tôi, nên tôi phải đứng cạnh bên linh cữu anh ấy.

Mọi người ngạc nhiên. Cao Triết Huê buột miệng.

- Nhưng chuyện đó chỉ là...

- Chỉ là sao? – Mục Ly hỏi lại – Chẳng lẽ các người không nhìn thấy tình cảm thật đã nảy nở giữa tôi và Đình Ngọc Như rồi ư? Chuyện tình cảm rắc rối thế các bạn ạ. Nhiều khi thật là giả mà giả lại là thật. Thôi bây giờ tôi không muốn giải thích nữa, tôi chỉ muốn nói với các bạn sự chân thành giúp đỡ có nhiều khi có thể đưa tình bạn đến với tình yêu.

Mọi người có vẻ hơi ngượng ngập khi nhớ lại lúc trước mình đã nhìn Đình Ngọc Như với thái độ khinh miệt.

- Anh Đình Ngọc Như hơi nhút nhát một chút nhưng trung thực, hiền lành. Giúp đỡ không vì lợi, từ chỗ cảm kích sự giúp đỡ quên mình đến lúc gần gũi phát hiện ra tiếng cái tốt của anh ấy tôi đã yêu lúc nào không hay... về tình yêu đó là chân thật và tự nguyện. Anh Như chết, tình cảm không còn là riêng tư của tôi nữa.

Mục Ly vừa nói vừa khóc. Chẳng ai biết làm gì để an ủi Mục Ly, cuối cùng Dương Sơn nói.

- Mục Ly, chúng tôi xin thành thật chia sẻ nỗi đau với cô và mong rằng cô rồi sẽ sớm quay về trường. Cuộc thi tốt nghiệp sắp đến gần rồi đấy.

Mục Ly lắc đầu.

- Không! Tôi sẽ không quay lại mái trường nữa đâu. Sau khi chuyện an táng anh Như xong xuôi. Tôi sẽ xin phép gia đình cho tôi được vào tu viện.

Mọi người ngạc nhiên.

- Ly đi tu ư?

Lời của Mục Ly khiến tôi nhớ lại câu chuyện trong buổi dạ vũ ở nhà Anh Tử.

- Vâng, tôi sẽ hiến thân cho Chúa! Cho Đức Mẹ đó cũng là một cách để

phụng sự đời. Xin các bạn hãy chuyển lời xin lỗi của tôi đến thầy Hiệu trưởng và các thầy khác.

Dương Sơn thấy ko đành lòng, nói.

- Hãy suy nghĩ kỹ đi, khoan hãy quyết định. Mục Ly! Có khi đây chỉ là cảm xúc bị quan nhất thời.

Nhưng Mục Ly lắc đầu.

- Lúc anh Ngọc Như còn sống, tôi đã nhiều lần nghĩ đến chuyện này rồi.

Ngô Hán Thanh tiến tới trước mặt Ly nói.

- Mục Ly! Tại sao phải trốn tránh thực tại bằng chuyện đi tu? Thay vì vậy cô dâng hiến đời mình để phục vụ Tổ quốc hay hơn không.

- Tôi cảm thấy dâng hiến linh hồn cho cả nhân loại còn vĩ đại hơn, tu không phải là tiêu cực, tu vẫn có thể giúp ích được cho đời. Đó là vấn đề tâm linh.

- Nhưng nhiều khi người ta sử dụng hình thức để trốn tránh thực tế.

- Không, anh lầm rồi! – Mục Ly nói – Cái mà tôi theo đuổi mới vĩnh cửu.

- Tôi không tin chuyện siêu hình! Chính con người, tự thân con người mới hoàn mỹ được cuộc sống.

- Anh không tin thần thánh, nhưng anh có biết là vũ trụ này do thần thánh tạo ra không.

- Chưa có gì chứng minh điều đó, tôi cho rằng chính con người mới là chủ nhân thế giới.

- Nhưng thế giới của con người các anh lại yếu đuối, vô vọng vô cùng.

- Cô dựa vào đâu mà nói thế?

- Đây nhé. Chính anh nhiều lúc cũng không tự tin, anh khiếm nhược. Lấy ví dụ như trong tình yêu. Anh đã không làm chủ được tình yêu mình. Anh yêu mà lại sợ. Vậy thì anh đã làm chủ được anh chưa, trong khi sức mạnh siêu hình gần như đã chinh phục được cả thế giới.

Ngô Hán Thanh vẫn ngoan cố.

- Tôi nghĩ là tôi vẫn có thể tự chủ chính mình.

Mục Ly cười.

- Thôi lúc này không phải lúc bàn chuyện đó. Tôi cũng chẳng muốn thuyết phục anh mà là chỉ định bày tỏ ý nguyện bản thân thôi.

Nghĩ đến tình yêu của Lưu Đại Khôi dành cho Mục Ly. Dương Sơn nói.

- Nếu vậy cô cũng nên nói cho Lưu Đại Khôi biết, anh ta sắp trở về trường rồi đấy.

Mục Ly lắc đầu.

- Tôi biết là anh Khôi sẽ hiểu cho tôi. Anh ấy sẽ không trách tôi đâu. Tôi biết anh ấy là người có chí khí. Cầu xin Thiên chúa phù hộ cho anh ấy.

Mục Ly nói xong làm dấu thánh giá trước ngực rồi theo một bà lão lùi vào trong.

Đến dự đám tang Đình Ngọc Như không ngờ chúng tôi lại chứng kiến một đột biến khác, vì vậy trên đường từ nhà Đình Ngọc Như về, mọi người vẫn tiếp tục bàn tán. Chỉ có Liễu Ngạn Phong là như bị “sốc” nặng, hẩn hải nhai hát.

Tình yêu và thù hận ngẫu nhiên gặp nhau

Hôn lễ và đám tang cử hành một chỗ.

Thượng đế với ma quỷ cùng đùa cút bắt

Vậy thì linh hồn mê muội, có cần thức tỉnh làm gì?

Liễu Ngạn Phong hát xong, cười lớn rồi rên rỉ.

- Tại sao tụi bay bỏ đi hết? Đứa chết, đứa về quê, đứa đi tu. Còn tao? Tao sẽ ở lại với ai? Cuộc đời tận thế rồi ư?

Dương Sơn thấy Phong quá xúc động vội nói.

- Thôi nào, bọn mình quay về trường đi.

Liễu Ngạn Phong chột vùng tay lên đánh Dương Sơn.

- Mà là ai? Tao chẳng ưa mày.

Thái độ thất thường của Ngạn Phong làm mọi người lo lắng quay quanh hẩn định khuyên giải. Không ngờ Ngạn Phong móc trong người ra một con dao nhỏ chìa về phía chúng tôi, hét.

- Bọn bay đều là ma quỷ! Chúng bay rất thích thấy người khác bị vấy máu! Được rồi! Vậy thì hãy nhìn đây. Nói xong, Liễu Ngạn Phong dùng lưỡi dao rạch một lần trên cánh tay mình. Máu chảy tuôn ra.

- Đây! Máu đây! Hãy đến mà xem đi!

Chúng tôi thấy máu đều kêu lên.

- Trời ơi! Liễu Ngạn Phong loại trí rồi.

Ngạn Phong lại cất giọng hát.

*Bạn hỏi tôi vì sao mùa xuân hoa không nở?
Tôi đáp rằng: ong bướm vẫn nhớn nhor
Bạn hỏi tôi: mùa đông sao chẳng nhìn thấy cá.
Tôi bảo rằng: vì lạnh chẳng dám lên.
Bạn hỏi tôi: vì sao thiếu nữ hay làm đẹp.
Xin trả lời: vì học thích trẻ thơ.
Tôi hỏi: Tại vì sao ta phải sống?
Bạn cười to bảo tôi thật chí ngu!*

Phong vừa hát xong Ngô Hán Thanh bước tới chỉ vào mũi mình hỏi.
- Này ông bạn! Ông có biết tôi là ai không?
Ngạn Phong nhú mày nói.
- Sao lại không biết? Bạn là Ngô Hán Thanh. Người đang yêu Anh Tử!
Ngô Hán Thanh nghe vậy nói.
- Thôi, tôi đưa ông bạn về nhà nhé?
Ngạn Phong lắc đầu.
- Không! Tôi không thích đi theo người hiếu chiến! Tôi ngạc nhiên tại sao một người hiếu chiến như bạn lại yêu một nữ vương hòa bình?
- Coi như bạn nói đúng đi, thì sao?
- Thì tao sẽ giết mày! Ma quỷ.

Ngạn Phong cúi xuống nhặt dao. Hán Thanh thừa cơ ôm chặt lấy hăn, thế là bọn tôi ủa tới giữ tay chân hăn xong cho người chạy đi báo cho thầy Hiệu trưởng biết.

Một lúc sau thầy Hiệu trưởng và bác sĩ Triệu chạy tới. Bác sĩ triệu sau khi xem mạch của Ngạn Phong xong nói.
- Có triệu chứng rối loạn tâm thần, phải đưa vào bệnh viện thần kinh ngay.
Thế là bọn tôi mất thêm một người bạn.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 33

Do tình hình bất ổn càng lúc càng gia tăng, nên thầy Hiệu Trưởng tuyên bố mở kỳ thi tốt nghiệp sớm hơn dự định.

Kỳ thi này số học sinh tham dự không đầy đủ như dự tính. Vì Lưu Đại Khôi về quê chưa lên kịp. Mục Ly bỏ học đi tu. Anh Tử bận ở nhà chăm sóc cha, còn Liễu Ngạn Phong thì còn nằm viện.

Chuyện Anh Tử bận ở nhà chăm sóc cha là một nguyên do không chính đáng. Vì theo nguồn tin chúng tôi sưu tập được thì Khuyển Dưỡng Quang Hùng sau trận chiến vừa qua đã bị mất chức sắp bị thuyên chuyển. Tin này sau đó được xác minh hơn vì thầy Uông đã nghỉ dạy luôn ở trường. Hẳn nhiên là để di chuyển theo gia đình Khuyển Dưỡng.

Trước khi chuyển đi. Anh Tử không về trường chào từ biệt chúng tôi mà chỉ nhắn lại thầy Hiệu Trưởng nhờ chuyển lời giùm. Cuộc ra đi của Khuyển Dưỡng Quang Hùng kéo theo toàn bộ tham mưu của ông ta. Ngoài Uông Đông Nguyên, Đinh Lục cũng theo nốt.

Chức vụ mới của Khuyển Dưỡng Quang Hùng là trưởng đội cơ động, có nhiệm vụ tuần tiễu bảo vệ tuyến đường sắt. Vì là đội quân cơ động nên lúc nào cũng dịch chuyển luôn. Biết sẽ không ở nơi cố định nên nghe nói là Khuyển Dưỡng Quang Hùng đang thu xếp để đưa Anh Tử đi xa. Nhưng đi đâu thì bọn tôi cũng không biết.

Thế rồi phần vì tò mò phần vì đã thi xong bọn tôi đi tìm Ngô Hán Thanh để hỏi. Nhưng chẳng hiểu sao buổi thi xong, Hán Thanh cũng biến đi lúc nào không rõ.

Hán Thanh đi đâu? Mọi người tự hỏi. Có thể nào hắn bỏ theo Anh Tử chẳng? Chuyện này chẳng ai phán đoán nổi. Vì với cá tính nóng nảy, buồn vui bất chợt, hắn cũng có thể bất chấp tất cả để đến với tình yêu lắm chứ chẳng chơi.

Bây giờ thì ai cũng biết chuyện Ngô Hán Thanh và Anh Tử yêu nhau rồi, nếu họ có cùng nhau bỏ đi thì cũng chẳng sao. Có điều chúng tôi lại không yên. Ngô Hán Thanh là em của Ngô Nhân Kiệt. Chuyện đó mọi người đều biết, nếu chẳng may Ngô Hán Thanh bị hiến binh Nhật bắt thì sao? Vì vậy để sáng tỏ, bọn tôi đã đem sự việc Hán Thanh mất tích ra báo cáo lại cho thầy Hiệu Trưởng, thầy Hiệu trưởng bèn đánh điện đến các đồn hiến binh Nhật. Nhưng tất cả đều cho biết biết không có giữ một ai tên Ngô Hán Thanh.

Chúng tôi tự hỏi. Chẳng lẽ Ngô Hán Thanh vì sợ bị bọn hiến binh Nhật báo thù nên lánh mặt về quê? Và để xác nhận sự việc, Dương Sơn đã gửi thư về quê hăn báo tin sự mất tích của Hồ Tam để biết rõ sự việc. Nhưng những lá thư chúng tôi gửi đề bị trả về vì không có người nhận. Sau đó chúng tôi mới nhớ ra là Hán Thanh mỗi côì cha mẹ. Anh hai lại bị giắc giết còn anh ba thì cũng chưa có tin tức. Chỉ còn bà chị dâu mà sau khi chồng chết bà cũng đã gia nhập đội du kích.

Sự vắng mặt của Hán Thanh làm hoang mang tinh thần của chúng tôi. Có người đoán hăn ra đi vì bị thất tình với Anh Tử. Hay là hăn đã đi tu? Nhưng khi tìm kiếm khắp các chùa chiền ở nội ngoại thành chúng tôi cũng không thấy hăn.

Chúng tôi như rắn không đầu, Tôn Thắng Nam ngày đêm ngơ ngẩn khiến chúng tôi thêm lo.

Ngay lúc đó, chúng tôi nhận được tin của Lưu Đại Khôi. Hăn báo là đã liên

lạc được với đội áp tải muối. Vì vậy sau khi có kết quả tốt nghiệp xong, ai muốn đi phải thu xếp đến tập hợp ở nhà hăn.

Tin tức của Lưu Đại Khôi làm chúng tôi mừng rỡ. Ai ai cũng vội vàng thu xếp. Hầu Triều Nghĩa và Vương Mộ Đạo xưa nay sống miết trong nhà, lần đầu đi xa nên càng hồi hộp. Tô Huệ Văn lo lắng vì gia đình không cho đi. Vương Mộ Đạo cũng phân vân không biết phải xử lý thế nào.

Vương Ngọc Anh cũng ở tâm trạng tương tự, nhưng vì Dương Sơn bỏ đi trong chuyến đầu tiên nên cô ta cũng liều mình đi theo.

Cuộc chia ly bao giờ cũng gợi trong lòng những cảm hoài bịn rịn. Vì vậy trong lúc chờ đợi khởi hành, tôi đã làm một cuộc viếng thăm lần cuối các lớp học, sân bóng, vườn thực vật và thư viện, tháp chuông, mộ thầy Dương, nơi nào cũng tràn ngập kỷ niệm vui buồn lẫn lộn. Những người bạn của chúng tôi mới đó mà người mất người đã ra đi. Cuộc đời đã là phù du, con người trong vũ trụ quả là bé nhỏ. Như điều Ngô Hán Thanh nói. Nhưng không phải lúc nào cũng làm chủ được mà gần như những chiếc bọt biển mặc tình cho dòng đời đẩy đưa.

Thôi tạm biệt! Ngôi trường đầy ắp kỷ niệm! Không biết đến bao giờ bọn tôi mới gặp lại đây.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 34

Nhà của Lưu Đại Khôi là một nông trại lớn, cách thị xã khoảng 30 cây số. Cha của Lưu là một điền chủ có tiếng, nhưng cũng là người yêu nước thường hay tiếp tế cho du kích địa phương.

Lúc đầu nghe tin Lưu Đại Khôi gợi ý, ông không tán thành vì nhiều nguyên nhân. Trước hết chuyện quân Nhật mới bại trận còn đó. Khuyến Dưỡng Quang Hùng lại được chỉ huy đội tuần tiểu đường sắt. Cái chết của Suzuki khiến hắn rất căm thù quân du kích địa phương, nên ngày nào cũng có người bị bắt, bị giết. Tình hình căng thẳng như vậy, nhưng Lưu Đại Khôi vẫn quyết tiến hành kế hoạch, vì chuyện Mục Ly đi tu, khiến hắn hận đời ư? Hay vì căm thù giặc? Không muốn sống mãi dưới vùng đất chiếm đóng?

Chúng tôi có báo cáo cho Đại Khôi biết chuyện mất tích của Hán Thanh. Nhưng Khôi rất bình thản, hắn còn bảo Hán Thanh là con người có hoài bão lớn và có lý tưởng, chắc chắn là không bao giờ để sa cơ vì tình yêu. Sự mất tích của Hán Thanh chỉ có nghĩa là vì anh ta nôn nóng và đã đi trước chúng tôi mà thôi.

Nhận xét của Khôi làm chúng tôi cảm thấy yên tâm, nhất là Tôn Thăng Nam lại tìm được một chỗ bầu vú.

Tất cả bọn tôi kéo đến nhà Khôi. Đây là trạm khởi hành. Cha Khôi đã đãi chúng tôi một bữa cơm thịnh soạn, sau đó giới thiệu bọn tôi với một thương gia buôn muối đường dài có tên là Mã Hưng Tài. Ông này là một trong những người đi đường có rất nhiều kinh nghiệm, nên đã dạy bọn tôi nhiều bài học quý báu. Cách ứng xử khi đụng bọn Nhật. Lúc đi đường phải bình tĩnh ra sao. Ông Tài còn bảo chúng tôi phải hóa trang làm phu nhân muối.

Sách vở quần áo thì được gói kỹ và nhét vào dưới các bao muối trong xe.

Đoàn xe muối của ông Tài có tất cả trên mười chiếc nai nịt cẩn thận. Các anh phu khuân muối chính hiệu thì người nào người nấy đều lực lưỡng, đen sạm. Hình ảnh của họ làm chúng tôi liên tưởng đến đám bảo tiêu chuyên vận chuyển hàng hóa trong cách truyện kiếm hiệp ngày xưa.

Lần đầu tiên đi xa nhà. Chúng tôi lại được ngồi trong xe nên có cảm tưởng mình đang chuẩn bị một buổi du lịch hơn là sắp dẫn thân vào con đường mạo hiểm, nên ngồi trong xe mà cứ chuyện trò huyên thuyên.

Cao Triết Huê khi nhắc lại chuyện cũ đã cảm khái.

- Chúng mình tuy còn trẻ mà đã chứng kiến biết bao chuyện bể dâu. Đi xa lần này lại được cùng đi chung. Tiếc một điều là vắng mặt Hán Thanh.

Nhắc đến Ngô Hán Thanh mọi người đều yên lặng. Dương Sơn ra dấu để Cao Triết Huê dừng tiếp vì e sự việc có thể khiến Tôn Thắng Nam buồn đau. Nhưng rồi bọn tôi ngạc nhiên vô cùng khi thấy Tôn Thắng Nam hết sức bình thản. Tôn Thắng Nam chỉ nói.

- Nghĩ lại chuyện cũ, tôi mới thấy sự lầm lẫn của mình. Đúng ra tôi không nên ganh tị với Anh Tử. Tình yêu của tôi với Hán Thanh chỉ là tình yêu đơn phương. Tôi biết yêu là hai quả tim phải cùng nhịp, mà điều đó tôi lại không có. Tình yêu không thể miễn cưỡng được.

Vương Ngọc Anh thấy Tôn Thắng Nam đã thay đổi như vậy, ngạc nhiên.

- Chị Thắng Nam, chị chẳng thấy hận họ sao?

Thắng Nam lắc đầu.

- Khi họ bắt đầu tỏ bày tình cảm công khai, tôi đã hiểu điều gì đang xảy ra.

Bọn tôi không ngờ người như Tôn Thắng Nam lại tế nhị thế. Dương Sơn thăm dò.

- Chị dựa vào đâu mà biết họ thật yêu nhau? Có khi đó chỉ là màn kịch lợi dụng nhau thì sao?

Tôn Thắng Nam cười.

- Về phương diện này, đàn bà chúng tôi nhạy cảm hơn các anh nhiều. Vì các anh ồn ào bên ngoài chứ chẳng để ý. Chẳng hạn như lúc Anh Tử nhìn Hán Thanh, cách nhìn đó cũng khác cái nhìn bình thường. Cái hôm thứ ba cách đây một tháng đấy, khi sự việc lộn xộn còn chưa xảy ra, Anh Tử vào trường xem thời khóa biểu. Đang đứng với chúng tôi thì Hán Thanh đi ngang qua. Cô nàng nhìn theo đến khi Hán Thanh đã khuất ở cầu thang. Tôi hỏi: “ Khuyển Đường Anh Tử nhìn gì thế? ” Cô nàng không đáp, đỏ mặt bỏ đi. Đó là biểu hiện của tình yêu rồi!

- Thế tại sao chị biết Hán Thanh cũng yêu Anh Tử?

- Tại các bạn không để ý. Trong lúc cả lớp ai cũng chế giễu nói xấu Anh Tử thì Hán Thanh lại một mực yên lặng. Còn nữa, trong thời gian lớp chúng ta bị phạt phải lao động thì Anh Tử lại tự động phục dịch trà nước. Thế rồi đột nhiên Anh Tử không tiếp tục công việc nữa. Các bạn có biết tại sao không?

Vương Ngọc Anh nói.

- Nghe nói là Anh Tử bị bệnh.

Cao Triết Huệ lắc đầu.

- Không phải, mà là thầy Dương không cho phép.

Tôn Thắng Nam hỏi.

- Thế sao Hán Thanh cũng biến mất?

- Nghe nói là vì Hán Thanh phải ở lại phòng thầy Dương chép tài liệu.

- Hoàn toàn sai cả! - Tôn Thắng Nam nói - Hai người lúc đó hẹn nhau ở rừng phong. Họ không ngờ tôi nghi ngờ nên đã theo dõi họ đến đó.

Lời của Thắng Nam gợi tôi nhớ lại cái hôm theo dõi Anh Tử ở rừng phong. Trong ống ngắm tôi còn thấy cả Dương Sơn và Tôn Thắng Nam. Thì ra họ cũng đến để theo dõi Anh Tử.

Vương Ngọc Anh nổi nóng.

- Tại sao lúc đó chị lại không ra mặt? Chị rõ là... ngoài mặt thì hung dữ mà lòng dạ quá yếu mềm... Chị chịu khổ một mình ư?

- Vâng thà như vậy. Bởi vì tôi biết nếu tôi xuất hiện Hán Thanh sẽ rất giận tôi. Vì vậy tôi chẳng thể làm khác hơn. Có điều sau đó tôi cũng tìm

cách trả được thù... Đây là mang chuyện trên mách lại cho Uông Đông Nguyên biết.

Vương Ngọc Anh khen.

- Hay lắm!

- Vì tôi biết Uông Đông Nguyên yêu Anh Tử nên chắc chắn phải tìm cách phá họ. Không ngờ khi tôi nói chuyện nào cho ông nghe thì ông chỉ cười nhạt. Ông tỏ ra rất tự tin. Nhưng rồi sau đấy tôi thấy lúc nào ông ta cũng có mặt kè kè bên Anh Tử.

- Vậy là người đã thành công?

- Nhưng không có mãnh lực nào mạnh hơn mãnh lực tình yêu. Hán Thanh và Anh Tử vẫn hẹn nhau như thường. Mỗi ngày lấy cớ là nghỉ ngơi. Anh Tử cứ ra rừng phong, dù có Uông Đông Nguyên đi cạnh, nhưng cô ta vẫn tìm cách sai thầy Nguyên đi làm chuyện này chuyện khác, rồi viết mật mã hẹn với Hán Thanh dưới cát. Hán Thanh cứ dựa vào đấy mà tìm đến với cô ta.

- Làm sao cô biết?

- Có lần tôi tò mò đến gần mới phát hiện sự việc đó.

Dương Sơn nghe vậy nói.

- Đúng rồi! Nhưng có một bí mật khác mà cô chưa biết!

- Bí mật gì?

Tôn Thăng Nam quay qua hỏi. Dương Sơn đáp.

- Bộ chị tưởng Hán Thanh yêu Anh Tử thật sao? Tất cả là do sự sắp đặt của thầy Dương đấy.

Mọi người ngạc nhiên.

- Có sự nhúng tay của thầy Dương ư?

- Vâng. - Dương Sơn đằng hắng một cái, tiếp - Các bạn có nhớ cái hôm bọn ta bị phạt lao động không? Sau đó thầy Dương đã bảo mấy đứa đầu não học sinh đến họp tìm cách tách Anh Tử ra khỏi quần chúng. Họp xong chỉ giữ lại Hán Thanh lấy cớ là nhờ Thanh sao chép tư liệu. Chớ thật ra là bảo Thanh bảo tìm cách tấn tỉnh Anh Tử để Anh Tử cung cấp tình hình bố trí quân lực của bọn Nhật.

Vương Ngọc Anh nhìn Dương Sơn nghi ngờ.

- Chuyện bí mật vậy làm sao anh biết?

Dương Sơn nhướng mắt.

- Có chuyện gì mà lọt qua nổi mắt tôi? Qua ngày hôm sau chính thầy Dương cũng tiết lộ cho tôi biết kế hoạch đó, đồng thời cử tôi giám sát xem Hán Thanh có thực hiện kế hoạch được không? Xem xét tình cảm Uông Đông Nguyên với Anh Tử có gì lạ, để từ đó mà báo cáo lại cho thầy. Nhờ vậy mà tôi mới phát hiện được rất nhiều hành tung bí mật của Uông Đông Nguyên. Chẳng hạn như ông ta làm thông ngôn cho Nhật đã đành. Vào trường dạy tiếng Nhật cho bọn ta, ông ta còn cất giấu một chiếc máy truyền tin nhỏ trong phòng riêng. Có nhiều lúc giữa đêm khuya ông ta vẫn thức để làm việc. Tất cả những sự việc này khi phát hiện được tôi đều có báo lại cho thầy Dương biết.

Vương Ngọc Anh tròn mắt.

- Chuyện đó đến mãi bây giờ anh mới nói ra.

- Dĩ nhiên là vậy, vì vấn đề bí mật mà. Thầy Dương khi biết được dặn tôi không được nói cho ai biết. Sau đó có lẽ vì Uông Đông Nguyên biết mình đã bại lộ mới xúi Suzuki bao vây trường bắt thầy Dương.

Lưu Đại Khôi nghe đến đây, lắc đầu.

- Nhận xét của ông bạn không chính xác lắm. Vì lúc thầy Dương nói chuyện với Suzuki tôi nghe mà. Thầy đã hỏi có phải Uông Đông Nguyên bán đứng thầy không? Suzuki nói là không phải.

- Nhưng tôi biết sự thật gần như vậy. Bằng cớ là sau khi thầy Dương mất, một đêm nọ buồn quá tôi đi ra mộ thầy không ngờ Anh Tử và Uông Đông Nguyên cũng đến đấy. Tôi nghe hai người nói chuyện. Tôi nghe Uông Đông Nguyên lúc khấn thầy Dương có nói: “ Thầy Dương này. Tôi biết thầy chết đi rồi mà vẫn còn hận tôi. Anh ngu lắm! Anh nôn nóng trả thù mà không biết yêu chính bản thân mình ”. Kế đó tôi nghe Anh Tử nói như trách. “ Thầy Uông! Thầy không được phê bình người chết! Người Nhật chúng em xem người chết như đã thành thần. Nhất là những người đã hy sinh vì tổ quốc ”.

Uông Đông Nguyên nhún vai.

- Cô tưởng ông Dương hoàn toàn hy sinh vì tổ quốc ư? Thật ra thì cái

chết của ông ấy còn dính dáng đến chuyện báo thù xưa. Tình yêu đã khiến ông ta mạo hiểm vào thành để giết kẻ thù đã cướp đoạt người yêu cũ của mình. Chớ nếu không ông ta đã không phải chết như vậy.

Anh Tử khóc.

- Thôi đi thầy Ưông, đừng có nhắc lại chuyện cũ nữa.
- Tại cô không biết. Tôi đã tìm mọi cách để cảnh giác ông ta, nhưng ông ấy vẫn không tin tôi. Nếu không mọi chuyện đã được giải quyết theo một cách khác và ông ta không cần tự sát.

Dương Sơn nghe đến đó bĩu môi khinh bỉ.

- Nói nghe thì hay lắm. Những lời đại ngôn đó đáng ghét thật. Tôi đã định phóng ra cho hấn một đá để hấn khỏi sĩ nhục thầy Dương.

Cao Triết Huê nói.

- Tôi thì không, phải chờ xem hấn nói gì nữa chứ?
- Đúng, sau đó hấn và Anh Tử nói về Ngô Hán Thanh.

Tôn Thăng Nam tò mò.

- Bọn họ nói gì?

Dương Sơn thở dài.

- Khi nghe rõ ra thì mọi thứ chỉ là một màn kịch tình yêu. Khuyến Dưỡng Quang Hùng đã lợi dụng tình yêu của Hán Thanh và Anh Tử để nghe ngóng tình hình hoạt động của du kích ta. Các bạn biết không? Họ đã biết rõ Ngô Nhân Kiệt chính là anh ruột của Ngô Hán Thanh từ lâu. Vì vậy ở đây có sự lợi dụng trùng hợp. Thầy Dương thì bảo Hán Thanh quyến rũ Anh Tử để moi tin tình báo địch. Bọn địch cũng lợi dụng tình yêu của Anh Tử- Hán Thanh để moi tin du kích.

- Tại sao anh biết rành như thế?

Dương Sơn gục gật đầu nói một cách tự tin.

- Chính miệng họ thú nhận! Cô biết không? Sau đấy cả hai yên lặng thật lâu. Rồi thầy Ưông đột nhiên nói: “ Anh Tử, tôi muốn hỏi cô điều này ”. Anh Tử có vẻ bức dọc: “ - Chuyện gì mà cứ hỏi hoài vậy? ” Thầy Ưông ngập ngừng một chút nói : “ Cô có thật yêu Hán Thanh không? ”. Anh Tử suy nghĩ, nói: “ Em cũng không biết đó có phải là tình yêu không? Nhưng mà chuyện đó cả cha em cũng không can thiệp vào, sao thầy hỏi? ”

Uông Đông Nguyên yên lặng, rồi lại hỏi.

- Thế những gì cha cô bảo cô làm cô đã làm chưa?

- Chưa.

- Có lần cha cô không biết thu nhập được tin ở đâu nói Ngô Hán Thanh đã có người yêu ở dưới quê. Cô đính chính nói là không có. Sau đó cha cô đã đánh cá với cô?

- Vâng, lần đó em thắng, cha em phải trả tiền cho em và em đã dùng tiền đó mua bánh kẹo đãi bạn.

Uông Đông Nguyên lắc đầu.

- Cô đã thua mà không biết, vì nhờ tin tức của cô mà ngài đội trưởng mới bắt được Ngô Nhân Kiệt!

- Sao lạ vậy!

- Cô có hỏi Hán Thanh chuyện này chứ?

- Vâng, anh Hán Thanh bảo chuyện đó là bịa đặt vì người ta muốn phá hoại tình cảm hai đứa em.

Uông Đông Nguyên tiếp tục hỏi.

- Và cô không tin nên đã lấy trộm địa chỉ của Hán Thanh rồi nhờ người khác đi điều tra. Đúng không?

Anh Tử đính chính.

- Không phải trộm mà là em hỏi anh Lưu Đại Khôi mới biết.

Dương Sơn quay qua Lưu Đại Khôi.

- Có chuyện như vậy không?

Lưu Đại Khôi gật đầu.

- Tôi cho biết địa chỉ các bạn. Tôi chỉ nghĩ đơn giản Anh Tử hỏi để liên lạc sau khi ra trường thôi.

Dương Sơn lắc đầu.

- Đây. Tai hại là ở chỗ đó. Chính Anh Tử cũng không biết bị cha lợi dụng để biết địa chỉ gia đình Hán Thanh. Sau đó Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã cho người giả mạo chữ viết của Hán Thanh viết một lá thư hẹn Ngô Nhân Kiệt đến địa điểm đã phục kích sẵn để lấy tài liệu. Ý đồ của Khuyển Dưỡng Quang Hùng là muốn bắt sống Ngô Nhân Kiệt, sau đó khai thác để diệt du kích trọn gói.

Mọi người nghe vậy ồ lên. Vương Ngọc Anh nói.

- Không ngờ âm mưu thâm độc quá, ông ta dùng kế điệu hổ ly sơn để bắt Ngô Nhân Kiệt!

- Vâng. Ngô Nhân Kiệt nhận được thư em, chẳng chút nghi ngờ, cho người đi nhận tài liệu, chứ không đích thân đến. Nhưng vẫn không thoát nổi. Tối hôm ấy Khuyển Dường Quang Hùng đã huy động hết lực lượng đánh úp vào căn cứ. Du kích bị đánh úp bất ngờ, tuy không bị tiêu diệt hoàn toàn nhưng cũng bị thiệt hại khá nặng. Ngô Nhân Kiệt bị thương và bị bắt...

Đây tất cả những sự việc đó đều do chính miệng Uông Đông Nguyên khai ra. Vì vậy hẳn các bạn đã biết vì sao tôi lại ghét Anh Tử thậm tệ như vậy. Tuy Ngô Nhân Kiệt không phải do chính tay cô tay giết, nhưng dù sao cũng có sự dính líu của cô nàng.

Lưu Đại Khôi rất bình tĩnh.

- Anh Tử nghe thầy Uông nói vậy đã phản ứng ra sao?

- Tôi thấy Anh Tử hết sức đau đớn nói: “ Trời ơi, tôi đã hại họ rồi! ”. Thầy Nguyên thấy vậy đã vòng tay qua vai Anh Tử vỗ về.

- Thôi chuyện dù gì cũng đã qua rồi không nên đau khổ nữa. Chiến tranh mà. Trong chiến tranh ai cũng điên. Cũng bằng mọi phương tiện để đạt lấy chiến thắng. Trong chuyện này cô không đáng trách, cô chỉ vô tình bị lợi dụng.

Anh Tử thút thít khóc.

- Em quả có lỗi với họ! Em căm thù chiến tranh vì chiến tranh khiến cho con người sử dụng cả những phương tiện bỉ ổi hèn hạ để giết hại lẫn nhau.

Lúc đó thầy Uông thấy Anh Tử xúc động quá nên vội vã đưa cô về...

Những điều tiết lộ của Dương Sơn giải thích cho chúng tôi rất nhiều vướng mắc. Nhưng cũng mang đến cho chúng tôi những nỗi buồn mênh mang.

Bây giờ chúng tôi mới hiểu tại sao lúc du kích vây lâu chuồng, chính Anh Tử đã chạy ra tự nhận mình là thủ phạm.

Tôn Thắng Nam hỏi.

- Anh sau đó có mang chuyện này kể lại cho Hán Thanh biết không?

Dương Sơn lắc đầu.

- Tôi có nói ra anh ta cũng không tin đâu. Cả chuyện Anh Tử có thai mà anh ta còn không tin mà.

- Làm sao anh biết được Anh Tử mang thai. Khi mà anh chưa có vợ.

Dương Sơn cười.

- Chuyện đó là kiến thức phổ thông. Tôi thấy những bà chị tôi khi có thai thường vô cớ ối mửa, lại thích ăn chua. Anh Tử cũng có những triệu chứng như vậy. Không tin đến lúc em có là sẽ biết ngay.

Vương Ngọc Anh đỏ mặt đấm thùm thụp vào lưng Dương Sơn.

Ngay lúc đó, Mã Hưng Tài đột nhiên cười ngửa đến trước xe tôi chen lại.

- Các bạn yên lặng một chút có được không? Làm gì như đi dã ngoại vậy. Hãy nhìn trước mặt xem có gì kìa!

Chúng tôi nghe nói giật mình, nhìn ra phía trước một thôn trang im lìm.

Dương Sơn hỏi.

- Đã đến đồn địch rồi ư?

- Chưa! Nhưng qua khỏi cái thôn đó là có thể thấy đồn canh của địch.

- Ta phải đi ngang qua đó?

- Đúng! Đường đi nằm lọt giữa hai đồn canh. Sắp đến vùng nguy hiểm rồi đấy. Đi thêm khoảng mười cây số nữa mới lọt được vào khu an toàn.

- Nếu kẻ địch trong đồn phát hiện ra thì sao?

- Ta sẽ sử dụng tiền! Miễn không gặp lúc địch báo động hay đụng đội tuần liêu.

- Vậy sao lần trước mấy du kích đi với ông đều bị bắt.

Ông Tài lúng túng.

- Lần đó là vì chúng ta bị nội gián! Kẻ địch cài được người vào toán nên mới bại lộ. Mà tại sao các bạn lại biết những người bị bắt là du kích?

Cao Triết Huê kiêu hãnh.

- Vì Trương Quốc Uy chính là giáo viên chủ nhiệm của bọn tôi!

Mã Hưng thở dài.

- Ông ấy là người giỏi đã giúp giải thoát được đồng đội đó.

Dương Sơn tranh công.

- Lần đó có sự đóng góp công sức của bọn tôi nữa đấy.

Mã Hưng Tài gật đầu.

- Có điều táo bạo và mạo hiểm quá! Bắt cóc con gái của đội trưởng làm con tin để trao đổi. Cứu được người nhưng dễ lộ.

Dương Sơn hỏi.

- Làm sao ông biết chuyện đó?

Mã Hưng Tài cười.

- Lần đó tôi cũng ở trong số bị bắt, tưởng là mình rồi cũng bị xử bắn. Sau đó nghe các binh sĩ Nhật xăm xì chuyện con gái đội trưởng bị bắt. Tôi biết ngay đó là kế hoạch của du kích. Mà không ngờ một kế hoạch mạo hiểm vậy lại thành công dễ dàng. Sau đó khi ra ngoài mới biết đó là kỳ công của Trương Quốc Uy.

Nói tới đây Mã Hưng Tài chợt nghiêm giọng.

- Nhưng sự việc đó các bạn nghe rồi bỏ ngoài tai đừng nên bàn tán nữa có hại vào thân.

Rồi ông ta đưa cao roi lên, con ngựa phóng nhanh về phía trước. Chúng tôi đã tiến vào khu vực nguy hiểm.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 35

Mảnh trăng treo trên nền trời đêm.

Đến thôn trang đoàn xe muối dừng lại để ngựa và người được nghỉ ngơi. Chúng tôi được lệnh phải ăn cho no và cố dưỡng sức, để một lúc nữa là vượt vùng quân sự. Khi đã vào vùng trên là không được nói chuyện hay làm bất cứ điều gì cho địch nghi ngờ.

Thật ra thì sau một buổi đi đường, ai ai cũng đều mệt mỏi nên không cần dặn cũng chẳng thích nói năng. Chúng tôi lấy lương khô ra ăn, rồi chợp mắt một chút, trong khi ấy Mã Hưng Tài thì đã vào thôn hỏi thăm tình hình trước rồi.

Đang thiu thiu ngủ, chợt nghe có tiếng người lay.

- Chuẩn bị lên đường!

Mọi người vội vùng dậy, Lưu Đại Khôi hỏi.

- Trong thôn có gì lạ không?

Mã Hưng Tài nói nhỏ.

- Đây rầy du kích, nghe nói họ đến để tiếp nhận đạn dược từ phía Tây đến.

- Vậy chúng ta cùng đi với họ ư?

- Có lẽ họ đi trước vì họ đi bằng ngựa.

- Như vậy có ảnh hưởng gì đến ta không?

- Có hại mà cũng có lợi. Lợi là họ có vũ khí. Có thể bảo vệ chúng ta, nhưng lại là có thể dẫn dụ quân Nhật đến.

Sau đó đoàn người ngựa chuẩn bị lên đường. Tôi biết thời gian kế tiếp sẽ vô cùng khẩn trương. Chúng tôi ngồi trong xe yên lặng. Bên ngoài một màn tối đen. Ánh trăng lơ lửng với bóng cây lay động. Chúng tôi bắt đầu tiến tới khu vực đường sắt. Xa xa có một đồn canh. Đây là cửa ải quan trọng mà chúng tôi cần phải vượt qua.

Đèn trên đường sáng choang, họ đã phát hiện ra đoàn xe chúng tôi, đang nháy đèn ra hiệu.

Mã Hưng Tài vội lấy đèn pin ra chớp mấy cái về phía cửa đồn. Vừa đánh hiệu vừa bảo bọn tôi.

- Các người nhìn về phía ánh đèn trên đồn giùm tôi xem họ chớp mấy cái.

Dương Sơn nhìn về phía đồn, báo cáo.

- Một dài, hai ngắn. Ý nghĩa gì thế?

- Vậy có nghĩa là an toàn.

Nhưng Vương Ngọc Anh lắc đầu.

- Chẳng phải, ba ngắn hai dài.

- Vậy thì nguy rồi!

Mã Anh Tài vội giục ngựa tới trước chặn các xe muối lại.

- Nguy rồi! Hãy dừng lại mau!

Ngay lúc đó, tiếng súng bắt đầu nổ. Cao Triết Huê cố rướn người lên bao muối để nhìn cho rõ.

- Có cả lửa nữa kìa!

Mã Hưng Tài quay ngựa lại, hét.

- Các em hãy đẩy các bao muối xuống làm vật cản đạn. Đừng có ngóc đầu lên.

Tiếng súng lớn bắt đầu nổ liên tục. Vương Ngọc Anh sợ quá nói.

- Thôi, chúng ta quay về đi! Đừng đi nữa.

Mã Hưng Tài nhìn ra phía sau, nói.

- Quân Nhật đã tiến tới rồi, đâu rút lui được nữa đâu?

Lưu Đại Khôi căng thẳng.

- Nghe hình như có tiếng đại bác nổ trong thành?

- Tiếng đó do từ ngoài bắn vào đấy - Mã Hưng Tài nói - Có lẽ là du kích dùng kế dương đông kích tây. Nổ súng vào thành như sắp tấn công thành để ở ngoài đạn dễ bề lọt qua - Vừa nói đến đó Mã Hưng Tài chợt tiếp. - Vậy thì hay lắm, sao ta chẳng nương cơ hội này băng qua đường sắt? Nào anh em, nhanh lên! Nhanh lên!

Thế là chúng tôi lại nhảy lên xe. Một đoàn xe muối bắt đầu tăng tốc vượt qua đường sắt. Chúng tôi đi vào một khu rừng thưa, đến một con rạch.... Chỉ cần qua khỏi chiếc cầu ra đường cái đi một đoạn nữa là đến khu an toàn.

Chẳng ngờ khi vào đến đường cái. Chúng tôi đã chạm mặt với một khung cảnh hãi hùng. Máy chiếc xe có lẽ tải đạn đang cố hết sức chống cự. Còn bọn Nhật thì núp sau ụ đất tiếp tục rải đạn như mưa vào đoàn xe. Xem ra thì có lẽ bọn Nhật đã được mật báo nên đã cho phục binh đánh chặn. Và thế là đoàn xe chở muối của bọn tôi cũng lọt vào trận địa phục kích luôn.

Mã Hưng Tài trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành ra lệnh.

- Máy chiếc xe ở sau hãy quay đầu lại!

Nhưng chúng tôi còn chưa kịp cho xe quay đầu, thì đạn đã rải đến phía chúng tôi. Mã Hưng Tài thấy vậy hét.

- Các em ở trên xe hãy nhảy xuống tìm chỗ núp ngay!

Chúng tôi vội vã lăn xuống xe, nằm im dưới gầm. Đạn bay chéo chéo trên đầu. Tiếng hét và lửa cháy tạo nên một cảnh tượng kinh hoàng chưa hề thấy.

Bọn Nhật đã chuẩn bị sẵn nên có vẻ ở thế thượng phong. Còn lính du kích đánh trả đang lâm vào tình trạng bị vây chặt. Ngay lúc chúng tôi lo lắng thì có tiếng chạy rầm rập từ rừng cây tóe ra. Nguyên một đội kỵ binh của du kích xuất hiện. Dẫn đầu là người đàn ông lực lưỡng mình trần, vừa chạy vừa hô.

- Đội cảm tử xung phong ném lựu đạn cho đội quyết tử đột kích. Không được để bất cứ tên nào chạy thoát.

Vừa nhìn là bọn tôi biết ngay ông ta là ai - Hồ Tam. Kế tiếp là một loạt tiếng nổ dữ dội. Các công sự của bọn Nhật nổ tung. Khói bốc mù mịt.

Mã Hưng Tài reo lên.

- Phe ta! Phe ta đến rồi!

- Nào hãy tiến lên! Đội đột kích thứ hai.

Trong đám các chiến sĩ cảm tử trên lưng ngựa, chúng tôi bỗng thấy một người quen quen. Ngực mang đầy lựu đạn. Ánh chớp của lựu đạn nổ khiến tôi nhìn rõ được mặt anh ta.

Vương Mộ Đạo kêu lên.

- Ô, Ngô Hán Thanh! Ông bạn của chúng ta kia kìa!

Chúng tôi cũng vừa kịp nhìn ra, đồng kêu lên.

- Hán Thanh! Hán Thanh!

Tôn Thắng Nam hưng phấn hơn cả chồm người lên. Dương Sơn sợ cô ta bị đạn lạc, phải giữ lại.

- Này Tôn Thắng Nam! Cô muốn chết hả?

Tôn Thắng Nam vừa cười vừa khóc.

- Trời ơi! Tôi đã nhìn thấy! Đã nhìn thấy anh ấy rồi!

Vương Ngọc Anh lại lớn tiếng gọi.

- Hán Thanh ơi! Bọn tôi ở đây này!

Ánh lửa cho thấy gương mặt kiêu hãnh của Hán Thanh. Hắn giơ cao tay chào bọn tôi rồi tiếp tục thúc ngựa tiến tới.

Dưới màn đạn bắn trả dày đặc của địch, đội xung phong của ta chưa tiếp cận được địch nên phải lui lại. Ngô Hán Thanh hét lớn.

- Hãy chiếm lấy mô đất bên trái rồi tiêu diệt ngay ổ đại liên.

Mọi mũi tiến công đều hướng về phía ổ đại liên, kết quả tiếng súng ở mô đất bên trái cũng im tiếng, Hồ Tam hứng khởi ra lệnh.

- Đội thứ nhì tiến lên!

Đội này đa số dùng mã tấu xung trận, dẫn đầu là Thiếu Chu Bát, có hai khẩu súng lục trên hai tay.

Ngô Hán Thanh rất đề cao cảnh giác nói.

- Thiếu Chu cẩn thận đấy! Địch còn khẩu súng máy bên kia.

Thiếu Chu Bát cười khen ngợi, nói.

- Cảm ơn! Cậu xem tôi xử chúng này.

Hai khẩu súng trên hai tay Thiếu nhả đạn chính xác. Bọn địch vừa nhô đầu lên đã gục xuống ngay.

- Tiến lên!

Thiếu thúc quân trong khi Hán Thanh bò nhanh về phía sau một tảng đá cắm chốt. Một quả lựu đạn ném thẳng vào hang. Một tiếng nổ lớn. Khẩu súng trung liên câm họng tiếp.

Bây giờ tình thế đã thay đổi. Trận địa bên phía Nhật có vẻ hỗn loạn. Lính Nhật từ những mô đất cầm dao bắt đầu nhảy ra xấp lá cà.

Đại đội kỵ binh xông thẳng lên, Ngô Hán Thanh tả xung hữu đột. Máu, tiếng súng, tiếng la hét thảm thiết. Cuộc chiến vô cùng thảm khốc. Chúng tôi không còn phân biệt được ai là bạn ai là địch nữa.

Thêm khoảng năm phút sau, trận chiến mới tạm im. Ngô Hán Thanh mình đẫm máu quay ngựa lại nói lớn.

- Anh Hồ Tam! Hãy đi tiếp ứng cho anh Giang đi. Các anh em còn lại vận chuyển đạn được nhanh lên! Ta đã làm chủ được trận địa.

Chúng tôi thấy Hán Thanh vẫn bình an mừng rỡ.

- Hán Thanh! Hán Thanh! Đến đây với chúng tôi.

Hán Thanh vẫy tay.

- Các bạn hãy ở yên một chỗ, bọn địch vẫn còn bắn lén đấy, tôi sẽ đến với các bạn ngay!

Cao Triết Huê nói.

- Mày gia nhập đội du kích, vậy mà bọn này lại tưởng mày đã cùng Anh Tử bỏ trốn rồi.

Ngô Hán Thanh nghe vậy cười.

- Làm gì có chuyện đó? Thù anh còn chưa trả mà? Các bạn có trông thấy Khuyển Dưỡng Quang Hùng đâu không? Toán lính Nhật này là của lão. Chúng định cướp đoàn xe chở đạn của chúng tôi nhưng đã bị bọn tôi đánh lại.

Vương Mộ Đạo đưa cao ngón tay cái lên.

- Hán Thanh số dách!

Hán Thanh như không quan tâm lắm đến lời khen hỏi.

- Tôn Thăng Nam có trong toán này không?

Nhưng Tôn Thăng Nam chưa kịp lên tiếng thì một trái đạn pháo bay tới.Ầm! Khói bay mù mịt. Hán Thanh đã rơi xuống ngựa.

Tiếng Hồ Tam hét lớn.

- Mọi người hãy mau rút về phía nam! Viện binh chúng đã kéo tới!

Mã Hưng Tài cũng quát.

- Tất cả các em hãy nằm xuống. Coi chừng đạn lạc!

Khói lửa mịt mù. Đạn bay bốn phía. Chúng tôi nằm yên chỉ có Tôn Thăng Nam là bất chấp chạy nhào về phía Hán Thanh vừa ngã xuống.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 36

Tiếng đạn sau một lúc gầm rú, rồi cũng vơi dần, khói tan bớt. Lực lượng du kích hình như đã rút đi. Chiến trường chỉ còn lại những thương binh nằm la liệt cùng với những xác chết. Dưới ánh trăng, khung cảnh quá thê lương.

Chúng tôi thấy tiếng súng tạm êm định chạy về phía Hán Thanh xem hẳn có ra sao. Nhưng Mã Hưng Tài đã ngăn lại.

- Ai ở đâu nằm yên ở đấy. Quân Nhật đang kéo đến, chúng thấy đông là bắn ngay.

Thật thế, lời của Mã Hưng Tài vừa dứt thì một đội kỵ binh Nhật đã ùn ùn kéo đến vây chúng tôi vào giữa... Xa xa là một chiếc xe con chạy tới. Có lẽ là chiếc xe chỉ huy. Rồi chiếc xe cũng dừng lại gần chúng tôi. Mười mấy ngọn đèn pin quét đến về phía bọn tôi. Một tên Hán gian hỏi.

- Lũ chúng bay có phải là quân du kích không?

Mã Hưng Tài vội đưa cao tay lên nói.

- Thưa các ngài! Bọn tôi chỉ là bọn buôn muối.

- Thật không? Nếu vậy hẳn tụi bây thấy bọn du kích chạy về phía nào chứ?

Mã Hưng Tài chỉ về phía khác.

- Dạ! Hình như họ đi về phía bắc. Bọn tôi cũng không nhìn rõ. Họ cười ngửa.

Trên xe chỉ huy có người nói bằng tiếng Nhật.

- Đấy thấy chưa. Chúng ta đã bị chúng đánh lừa. Một bộ phận nhỏ quấy rối ở đồn. Ta lo lắng chống trả, trong khi lực lượng chính chúng tập trung tại đây.

Dương Sơn khẽ đụng vào người tôi.

- Giọng nói nghe sao quen thế!

- Vâng.

Tôi cũng cảm thấy như vậy nhưng nhất thời chưa đoán ra. Đang lúc đó Mã Hưng Tài trợn mắt.

- Tụi bay sao ngây thơ vậy? Có biết đây là giờ phút sinh tử không? Càng không biết càng tốt nghe không?

Chúng tôi nghe vậy yên lặng. Biết là mình sai, trong cái giờ phút này chúng tôi chỉ còn là những tay khuân vác muối chứ không còn là học trò.

Quả nhiên, sau một tràng lệnh bằng tiếng Nhật, đội kỵ binh Nhật tách nhau ra thành hai toán, một toán trực chỉ hướng Bắc. Toán còn lại chạy sang hướng Đông. Bộ chỉ huy Nhật thì vẫn còn giữ lại vài mươi tên.

Mà Hưng Tài đưa khăn lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Nhưng bọn tôi chưa được yên tâm vì gã sĩ quan Nhật đang chỉ trở gí đó về phía các xe muối của bọn tôi. Một người nói.

- Bọn này chưa chắc là dân lương thiện đâu. Kiểm soát!

Thế là mấy tay lính còn lại cầm súng lăm lăm đi về phía chúng tôi. Mã Hưng Tài thấy vậy nói.

- Xin quý vị cứ kiểm soát, chúng tôi chỉ là những người buôn bán lương thiện.

Rồi ông ra nói to cho các xe muối nghe.

- Này bọn áp tải, hãy mau đốt đèn sáng lên.

Tất cả các ngọn đèn ở đầu xe được đốt sáng. Tên lính Nhật ngồi trên xe chĩa súng về phía bọn tôi còn những tay còn lại thì bắt đầu lục soát.

Tên sĩ quan Nhật cũng bước ra khỏi xe, tới tảng đá lớn phẳng trước xe trái tẩm bản đồ ra. Đèn xe mở sáng để ông ta nghiên cứu. Sĩ quan đó chẳng phải ai khác hơn là Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Cuộc kiểm soát bắt đầu, tiếng la hét quát tháo, ném cả đồ vật bừa bãi xuống đất. Bọn lính xét cả ví tiền của phu.

Mã Hưng Tài nói.

- Một chút chúng đến đây. Các em yên lặng làm những gì tôi đã dặn. Không được nổi nóng dù bị chúng bạt tai, ta phải lấy chữ nhẫn làm đầu...

Mã Hưng Tài chưa dứt lời thì đã có hai tên lính ngự đến. Một tay mập lùn, một tay ốm cao. Mã Hưng Tài vội quay sang vồn vã.

- À! Đinh Lục Gia! Chúng ta lại gặp nhau.

Đinh Lục cười hề hề nói.

- Lần trước ông được tha là may cho ông lắm đấy? Còn kỳ này có chứa chấp bọn du kích nữa không?

Mã Hưng Tài hoảng hốt.

- Ồ, không dám! Không dám! Tiền đong gạo lo hằng ngày. Phải năng mà kiếm sống chứ.

Chúng tôi sợ Đinh Lục nhìn được mặt mình nên ngồi im thin thít, tên lính ngự đưa mắt cú vọ nhìn bọn tôi làm bọn tôi giật mình. Ông ta chẳng phải ai khác hơn là Uông Đông Nguyên.

Hầu Triều Nghĩa sợ quá lắp bắp.

- Uông... thầy Uông...

Tên Đinh Lục nghe tiếng kêu quay lại hỏi thầy Uông.

- Ông quen với những đứa này à?

Thầy Uông nhú mồm.

- Ờ! Quen với ông già nó. Nhưng nó là thằng chẳng ra gì nên đã bị tù, bây giờ đi theo xe muốn bán muối lậu.

Rồi thầy Uông quay sang Hầu Triều Nghĩa quát.

- Tao mà chẳng nể mặt thằng cha mày thì đã tóm hết mày và bạn bè của mày cho vào ngục luôn.

Chúng tôi hoàn toàn không hiểu ý thầy Uông muốn gì. Chỉ có Dương Sơn là như hiểu ra, nhái giọng Bắc ấp úng.

- Dạ... tại con không tiền tiêu nên...

Đinh Lục thấy vậy cười hề hề.

- Ồ, có sao đâu? Nghề nào cũng là nghề, miễn có tiền là được.

Rồi quay sang Mã Hưng Tài, Đinh Lục nháy mắt.

- Thế nào ông chủ? Làm ăn khá không? Chuyến này coi bộ xôm tụ đây.

Mã Hưng Tài vội nói.

- Vâng... Cũng tạm sống qua ngày. Vẫn theo quy luật cũ nhé, Đinh Lục Gia?

Rồi thò tay vào túi quần. Đinh Lục nói ngay.

- Nế có người quen của quan thông dịch nên ta theo lệ cũ vậy. Một nhé!

Uông Đông Nguyên thấy vậy can thiệp.

- Với tôi không cần. Ông bớt cho người ta!

Đinh Lục nói.

- Vậy đưa tôi năm trăm!

Mã Hưng Tài gãi gãi tai, năn nỉ.

- Buôn bán ế ẩm lắm, lại khó làm ăn. Thôi thầy đội bớt cho tôi lấy hai tram thôi.

Đinh Lục miễn cưỡng.

- Thôi được! Đưa ngay đây, ông đội trưởng nhìn thấy thì chết. Ba trăm đi tao thả cả của lẫn người.

Mã Hưng Tài kéo Đinh Lục ra xa một chút mới giao tiền. Thầy Uông thấy họ đã đi xa, nói.

- Các em sao ngây ngô vậy? May là Đinh Lục chưa phát hiện. Tình hình lúc này căng lắm. Bọn họ lòng siết rất gắt gao? Nếu phen này mà để Khuyển Dưỡng Quang Hùng mà bắt được là gay đấy.

Lưu Đại Khôi là người hiểu biết nói.

- Cảm ơn thầy! Lần này mà không có thầy, chúng em đã khó thoát.

Nhưng thầy Uông nói.

- Các người cảm ơn Khuyển Dưỡng Anh Tử thì đúng hơn.

Mọi người ngạc nhiên. Sao phải cảm ơn Khuyển Dưỡng Anh Tử?

Thầy Uông nói.

- Kế hoạch chạy trốn của các bạn, Khuyển Dưỡng Anh Tử đã biết hết rồi, nên cô ấy nhờ tôi đi giúp đỡ các cậu. Tôi chạy đến trường, thì mới hay các bạn đã bỏ đi. Có điều theo Anh Tử nói, tôi biết là các cậu sớm muộn cũng đi qua đây, nên tôi có mặt hôm nay là để xem có gì lạ là giúp tháo gỡ.

Mọi người vỡ lẽ ra. Không ngờ Anh Tử tốt vậy, biết tin không những không báo cho cha nàng mà còn cho người đến giúp bọn tôi.

Vương Ngọc Anh hỏi.

- Anh Tử giờ ở đâu?

- Ở trong đồn. – Ông Đông Nguyên hạ thấp giọng – Lúc quân du kích đến tấn công đồn là lúc cô ấy đang viết thư cho các bạn.

Cao Triết Huê tò mò.

- Thế quân du kích có vào được đồn không?

- Họ nào có cố tình đánh đâu. Chỉ là một cách giương đông kích tây, cầm chân lính lại đồn để dễ dàng vận chuyển vũ khí. Khuyến Dưỡng Quang Hùng đã bị mắc kế, nếu không tung trước toàn bộ lực lượng ra ngoài thì du kích đã thiệt hại nhiều hơn.

Lưu Đại Khôi bấy giờ mới hỏi.

- Thầy Ông, em hỏi thật, thầy có phải làng người của phe ta cài vào lòng địch không?

Thầy Ông lắc đầu.

- Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện đó. Bao giờ các em khôn lớn nên người các em sẽ thấy có nhiều việc ta nghĩ là đúng lại không và ngược lại. Tuổi trẻ có cái nhiệt tình hăng say, nhưng nhiều khi nông nổi, thì nhận diện sự vật bằng những dữ liệu bên ngoài.

Thầy Ông đang nói đến đó thì thấy Đinh Lục và Mã Hưng Tài cãi nhau lớn tiếng, nên bỏ chúng tôi lại, bước tới phía hai người.

- Chuyện gì mà cãi nhau vậy?

Thầy hỏi, Mã Hưng Tài quay qua phân bua.

- Tôi không có tiền mặt, đưa vàng ông ấy không chịu.

Đinh Lục thấy có sự can thiệp của thầy Ông nên yên lặng. Mã Hưng Tài lấy trong túi ra một ống điều làm bằng vàng đưa cho Đinh Lục. Đinh Lục cầm xem gật đầu. Nhưng khi bước ngang qua Dương Sơn thấy sợi dây chuyền đeo trên cổ Sơn, nói.

- Cái này cậu mang theo làm gì, đi đường gặp bọn cướp nó cướp mất thì uổng.

Dương Sơn nghe vậy, vội cởi sợi dây đeo trên cổ đưa ngay cho Đinh Lục, mặc cho Vương Ngọc Anh tiếc rẻ, Đinh Lục gật gù bỏ đi, mọi người không hẹn cùng đứng lên chào thầy Ông. Cái chào đầu tiên từ ngày học thầy với tất cả sự kính trọng.

Ai ai cũng nghĩ là đã thoát nạn. Không ngờ một tên Hán gian đứng gần Khuyển Dường Quang Hùng kêu lên.

- Các bạn đang kiểm soát xe muối lưu ý. Có người vừa phát hiện được tài liệu địch trong xe! Hãy giữ tất cả người áp tải lại, để đội trưởng hỏi cung từng người một.

Thầy Ưông nghe vậy tái mặt.

- Nguy rồi! Tai nạn sắp tới!

Mã Hưng Tài trợn mắt.

- Ai vậy? Ai đã để lộ tung tích mình thế?

Thầy Ưông giục.

- Thôi thì nhanh chân chạy nhanh. Thoát được người nào đỡ người ấy.

Mã Hưng Tài lắc đầu.

- Không được, nguy hiểm lắm.

Nỗi vui chưa kịp thì nỗi lo ập tới, mọi người yên lặng chờ đợi số mệnh.

Chương 37

Trong lúc bọn tôi nín thở chờ tai họa ập đến. Thì chợt nhiên ở đâu một quả lựu đạn hướng về phía Khuyển Dường Quang Hùng bay đến.

Thầy Ưông đẩy chúng tôi nằm xuống nói:

- Lựu đạn! Hãy nằm xuống!

Ngay lúc đó, một lóe sáng rộng rồi "ùm" tiếng nổ thật to. Tiếp theo là tiếng súng tạch! tạch ! tạch. Bọn địch bắn trả ... Chúng nhắm vào các xe muối nhả đạn, làm rất nhiều người bị thương. Ngay lúc đó một trái lựu đạn khác được tung về phía khẩu súng máy. Ầm. Tiếng súng im ngay.

Mã Hưng Tài tung người lên, hô to.

- Anh em! Hãy giết súng của địch!

Thế là tất cả những người phu muối ủa tới. Bọn địch bất ngờ trở tay không kịp. Hầu Triều Nghĩa và Lưu Đại Khôi cũng tham gia. Phóng tới đề Đinh Lục xuống. Mã Hưng Tài thừa dịp chụp lấy khẩu súng lục trên tay Đinh Lục, kê vào màng tang hấn nổ ngay một phát làm hấn chết ngay.

Thầy Ưông gọi to vào lùm cỏ trước mặt:

- Xong rồi! Xin mời các anh du kích ra đi:

Nhưng chẳng có một tiếng đáp lại. Chỉ có tiếng cười của Ngô Hán Thanh.

- Ha ! Ha ! Ha:: Thầy Nguyên! Cây roi hôm trước ông đánh tôi đâu rồi.

-Ồ! Ngô Hán Thanh còn sống!

Dương Sơn kinh ngạc kêu lên. Lúc đó từ trong lùm cỏ một bóng người loạng choạng đi ra. Đó là Ngô Hán Thanh. Trên tay anh ta là một khẩu súng lục và xác một cô gái tóc dài - Tôn Thắng Nam

Vương Ngọc Anh bật khóc:

- Tôn Thắng Nam làm sao vậy?

Mọi người định chạy tới, nhưng Ngô Hán Thanh đã chặn lại.

- Đừng ! Không một ai được tới gần! Tới tôi sẽ nổ súng.

Chúng tôi ngạc nhiên.

- Hán Thanh! Chẳng lẽ mi cũng không nhìn ra ta ư?

Ngô Hán Thanh cười nhạt không đáp, hướng về phía Uông Đông Nguyên nói.

- Uông Đông Nguyên! Bây giờ là lúc chúng ta phải thanh toán nợ của nhau rồi.

Thầy Uông bước tới nói nhỏ.

- Cậu Thanh! Quả lựu đạn ban nãy do cậu ném đấy phải không?

- Rồi sao? Ngô Hán Thanh chĩa mũi súng về phía Uông Đông Nguyên - Trước khi chết, ta phải nhìn thấy những thằng làm tay sai cho địch như chúng bay chết trước!

"Bằng ". Ngô Hán Thanh nổ súng. Thầy Nguyên lão đảo, thầy rút súng ra nhưng không bắn, chỉ nói:

- Ngô Hán Thanh! Cậu lầm rồi!

Rồi vứt khẩu súng đi cho Thanh thấy mình không hề bắn trả. Nhưng mũi súng trong tay Hán Thanh vẫn chĩa về phía thầy Nguyên quát:

- Giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả đâu!

- Ngô Hán Thanh! Cậu nghe tôi nói này ...

Vừa nói thầy Uông vừa chập chập bước tới. Không ngờ Ngô Hán Thanh lại tiếp tục nổ thêm phát súng thứ hai.

Viên đạn xuyên qua người thầy Nguyên khiến ông phải gập người lại. Ngô Hán Thanh còn nâng súng lên định nổ phát thứ ba. Dương Sơn vội phóng ra ngăn lại.

- Không được! Hán Thanh. Bạn hãy chờ một chút, để tôi hỏi ông ấy cho ra lẽ rồi hẵng hành động.

Hán Thanh không nghe siết cò, nhưng súng không nổ. Chúng tôi biết là súng bắn đã hết đạn nên yên lặng chạy đến.

- Hán Thanh ! Hán Thanh!

Dương Sơn bước tới thấy người Hán Thanh đầy máu. Biết là hãn bị thương rất nặng. Hán Thanh buông súng xuống, lắc đầu.

- Tôi sắp chết rồi ... Các bạn Hãy chạy mau đi ...

Vương Ngọc Anh thấy vậy hét.

- Không! Không thể được! Chúng tôi sẽ mang anh theo cùng.

Ngô Hán Thanh lại lắc đầu, giọng yếu ớt:

- Vương Ngọc Anh! hãy giúp tôi điều này.

Hán Thanh cố moi trong túi ra một vật nhỏ đưa cho Anh:

- Hãy đưa cái này cho Anh Tử ... Nói tôi rất yêu nàng và xin hẹn lại ... Kiếp sau.

Dương Sơn nắm lấy tay Hán Thanh nghẹn giọng;

- Hán Thanh! Mi không sao đâu ... Rồi sẽ khỏi thôi mà ...

Ngô Hán Thanh ngừng đầu lên, ói máu, Dương Sơn tiếp.

- Chúng tao biết mày yêu Anh Tử, nhưng Anh Tử cũng rất yêu mày, chính cô ấy đã nhờ thầy Uông đến đây cứu giúp bọn tao ...

Nhưng khi nhìn xuống. Dương Sơn hét lên.

- Trời ơi! Hán Thanh đã chết rồi.

Mọi người nhìn xác Hán Thanh và Tôn Thăng Nam mà chỉ biết chết lặng. Một lúc thật lâu Vương Mộ Đạo mới sức nhớ ra, nói:

- Nào! Chúng ta sang xem thầy Uông thế nào?

Chúng tôi vội chạy qua. Thầy Uông ngồi giữa người dưới đất vì máu ra quá nhiều nên sắc mặt nhợt nhạt, nhưng mắt vẫn hướng về phía Hán Thanh. Thầy thều thào nói:

- Thăng bé thật dũng cảm. Tôi rất hạnh diên vì những đứa con Trung Quốc

nhật tình, nhưng cậu ấy đã hiểu lầm tôi.

Dương Sơn thắc mắc:

- Em thấy thầy cầm súng lên, nhưng sao lại không bắn hẳn?

Thầy Uông cười buồn:

- Đúng! Nó đã sai lầm! Nhưng tôi biết nó chưa hiểu nên không nổ phát nó.

Dương Sơn vẫn thắc mắc.

- Thầy Uông ! Thầy hãy nói đi! Trong Cuộc chiến này thầy phe nào vậy?

Thầy Uông thều thào.

- Tôi chỉ có thể nói với các em: Tôi cũng chỉ là người Trung Quốc thôi!

- Vậy sao thầy lại theo bọn Nhật làm Hán gian?

- Tôi là Hán Gian sao?

Thầy Uông mím môi hỏi. Dương Sơn nói.

- Chính tôi đã tìm thấy các quyển mật mã và bản thảo công điện của Nhật trong phòng thầy!

- Nếu đó là công văn thật thì tôi đâu để hở hênh ra ngoài cho cậu nhìn thấy? Tôi cố tình để đó để cậu báo lại với thầy Dương, bảo ông ta nhanh chóng rời khỏi trường vì đã bị lộ, nhưng ông ta lại ...

- Thế thì tại sao thầy lại bảo Anh Tử hỏi địa chỉ Ngô Hán Thanh để lập mưu gạt Ngô Nhân Kiệt?

Thầy Uông lắc đầu:

- Không, tôi không hề làm chuyện đó. Chuyện đó người khác làm, đến khi tôi biết được thì hơi chậm. Nhưng tôi cũng đã cho người bái tin cho Hồ Tam hay kịp, bằng không đã bị diệt trọn gói.

- Thế còn lúc này? Thầy đưa lính Nhật đến đây phục kích bọn em thì sao?

- Em chẳng biết gì cả. - Thầy Uông lắc đầu nói. Du kích tải đạn ngang đây. Khuyển Dưỡng Quang Hùng định lừa quân ra. Nhưng thầy nói đó chỉ là kế, thật ra là công đồn, thế là Khuyển Dưỡng cho phần lớn quân ở lại giữ đồn, chỉ có một số lượng nhỏ ra đây thôi ...

Nói đến đây thầy Uông có vẻ mệt, bọn tôi cùng nhau xốc thầy đến bãi cỏ gần đây để thầy nằm yên.

Ngay lúc đó Mã Hưng Tài, Lưu Đại Khôi và Hầu Triều Nghĩa cũng

chạy tới.

Thấy thầy Uông bị thương, Mã Hưng Tài nói:

- Ông Uông! Ông cũng bị thương à? Nặng lắm không?

Mặt thầy Uông đau đớn.

- Ở vai và bụng. Chính học trò tôi bắn tôi ... Mã trạm trưởng xin ông đừng thổ lộ gì về tung tích của tôi cho chúng nó biết. biết cũng chẳng giúp ích được gì đâu.

Lời của thầy Uông càng làm cho chúng tôi ngạc nhiên hơn. Một tay lái buôn muối như ông Mã lại là trạm trưởng của du kích. Thì ra ... nếu vậy vai trò thầy Uông thế nào ?

Mã hưng Tài lấy thuốc ra đưa cho thầy Uông ;

- Uống đỡ một chút thuốc giảm đau đi !

Thầy Uông uống xong thuốc. Mã Hưng Tài an ủi.

- Không sao đâu, chúng tôi đưa ông vào bệnh viện, sẽ chữa lành vết thương thôi. Ở đó có người chăm sóc cho ông.

Nhưng Uông Đông Nguyên lắc đầu.

- Không còn kịp nữa đâu. Tôi chỉ muốn xin ông cho tôi gặp một người.

- Vâng, nhưng ông cố chịu đau một chút.

Mã Hưng Tài nói rồi lấy bông băng ra băng vội vết thương trên bụng của thầy Uông. Vừa băng Mã Hưng Tài vừa nói.

- Quả lựu đạn ban nãy đã ném một cách khá chính xác.

Uông Đông Nguyên lắc đầu.

- Không phải tôi ném, mà là nó ! Một học trò cũng là một du kích.

Thầy Nguyên chỉ về phía Ngô Hán Thanh.

Mã Hưng Tài bước tới sờ vào người Hán Thanh thấy đã chết. Vội đứng thẳng người chào. Trong khi Cao Triết Huê và Lưu Đại Khôi ôm Thanh khóc.

Mã Hưng Tài cho thu xếp lại hành lý trên xe, rồi ra lệnh

- Thôi ta phải lên đường ngay, kéo bọn địch lại kéo đến. Thầy Uông sẽ được đưa vào bệnh viện, còn chúng ta tiếp tục cuộc hành trình.

Ngay lúc đó. Đột nhiên có một đoàn ngựa khoảng mười mấy con, dẫn đầu là một cô gái phía sau là một toán lính Nhật.

- Cha ơi ! Cha ! Cha ở đâu ?

Chúng tôi nhận ngay ra là Khuyển Đường Anh Tử. Khuyển Đường Anh Tử đến gần đoàn xe muối, dừng lại, nhảy xuống.

- Sao lại nhiều xác chết thế này ?

Cô nàng la lên. Chúng tôi đứng lặng chẳng biết phản ứng ra sao. Anh Tử quay qua Vương Ngọc Anh hỏi.

- Chị còn ở đây ư ? Chị có nhìn thấy cha tôi và chú Uông đâu không ?

Nước mắt Vương Ngọc Anh chảy dài. Khuyển Đường Anh Tử lắc đầu nói :

- Tôi biết sớm muộn gì các bạn cũng đi qua sớm như vậy. Còn cha tôi ?

Wương Ngọc Anh yên lặng chỉ về phía chiếc xe bốc khói.

- Đấy ba cô ở đấy !

Anh Tử mở to mắt.

- Đúng là xe cha tôi rồi. Nhưng người ở đâu ?

Lưu Đại Khôi không đành lòng nói.

- Anh Tử, thành thật chia buồn với cô. Cha cô đã mất rồi.

- Chết rồi ư ? – Anh Tử run rẩy – Không ! Tôi không tin đâu !

- Đó là sự thật.

- Không thể được ! Tôi biết là các bạn ghét cha tôi, thù cha tôi. Nhưng đừng đối gạt tôi ! Cha tôi không thể chết được.

Cao Triết Huệ nói.

- Chính Ngô Hán Thanh đã bắn chết cha cô.

- Ngô Hán Thanh ư ? Không, anh ấy không làm thế đâu. Còn thầy Uông? Thầy Uông đâu rồi? thầy ấy sẽ chỉ giúp cha tôi ở đâu.

Wương Ngọc Anh kéo tay Anh Tử.

- Đi, tôi đưa đến gặp thầy Uông cho. Thầy ấy đang nằm trong xe.

Lúc Vương Ngọc Anh đưa Anh Tử đến, thầy Uông đang nằm nhắm nghiền mắt. Ông ấy có vẻ vô cùng mệt nhọc. Anh Tử nhìn thấy thực trạng, giật mình.

- Thầy Uông ! Thầy Uông !

Thầy Uông hé mở đôi mắt ra rồi nhắm lại.

- Anh Tử đấy ư ? Cô đã đến rồi à ?

Anh Tử òa khóc, không nói gì cả. Uông Đông Nguyên cầm tay Anh Tử nói.

- Thôi đừng khóc ... Sự việc đã xảy ra rồi ... Anh Tử ... Tôi muốn hỏi em ... mà thôi. Bây giờ em hãy giúp các bạn em đi khỏi đây trước đã. Cứu người sống quan trọng hơn là khóc người chết.

Anh Tử gật đầu, gọi mấy tay lính ngự đến chỉ vào bọn tôi nói.

- Đây là những người bạn học cũ của tôi. Bây giờ họ đi buôn muối. Nhờ họ che chở mà thầy Uông mới còn sống, các người hãy giúp họ đi qua khu quân sự an toàn rồi hãy quay về chuyển thầy Uông và tôi về đồn.

Hai tay lính ngự tuân lệnh. Mã Hưng tài khom lưng chào thầy Uông.

- Cảm tạ thầy thông dịch đã giúp đỡ. Bây giờ bọn tôi đi, xin thầy hãy bảo trọng.

- Thầy Uông cười héo hợt.

- Cảm ơn ! Nhưng sức tôi đã tàn. Thôi nhân lúc đại quân của Nhật chưa quay lại, các anh hãy khởi hành nhanh lên.

Nói xong, Uông Đông Nguyên quay sang Anh Tử nói.

- Anh Tử, nhờ cô làm cho tôi việc này. Khi nào tôi mất, hãy hỏa táng và mang cả tro xương đó về Nhật cùng cô.

Anh Tử khóc.

- Không! Không đâu! Thầy sẽ không chết. Em sẽ cố đưa thầy vào bệnh viện.

Uông Đông Nguyên hỏi.

- Cô có biết ai giết cha cô không ?

Anh Tử lắc đầu, Uông Đông Nguyên nói.

- Ngô Hán Thanh đấy !

Anh Tử có vẻ ngơ ngác. Uông Đông Nguyên hỏi tiếp.

- Cô có biết ai bắn tôi bị thương thế này không ?

Anh Tử lắc đầu.

- Cũng chính là Ngô Hán Thanh.

Lần này Anh Tử có vẻ thất vọng, nhìn xuống nói.

- Em sẽ hận anh ấy vô cùng.

Uông Đông Nguyên nhìn Anh Tử.

- Nhưng tôi biết cô rất yêu hắn, cũng như hắn cũng rất yêu cô.

Anh Tử đưa tay lên ôm mặt.

- Không! Không ! Không! Đừng nói nữa.

Nhưng thầy Uông vẫn nói.

- Tiếc là anh ta đã chết, đúng ra không nên chết!

Anh Tử sững sờ nhìn lên.

- Anh ấy cũng chết rồi sao?

Cao Triết Huê chỉ về phía trước.

- Cô có muốn nhìn Hán Thanh lần cuối không?

Anh Tử lắc đầu.

- Thôi không cần! Tôi biết mà ... Các anh chỉ đùa ... Chỉ thích nói dối thôi.

Uông Đông Nguyên thở dài.

- Cô không muốn tin đó là sự thật phải không?

Rồi ông ta quay qua nói với Lưu Đại Khôi.

- Các cậu hãy mang thi thể anh ta theo; đến hậu phương rồi phải cố mà học hành ... hãy chào tôi lần cuối đi!

Chúng tôi sắp hàng dài lần lượt đi ngang trước mặt thầy Uông.

Thầy Uông bỗng nói.

- Còn Anh Tử đâu?

Vương Ngọc Anh dìu Anh Tử tới, Uông Đông Nguyên đưa tay lên nắm lấy tay Anh Tử.

- Tôi ...yêu cô.

Thầy Uông nói xong, mắt khép lại và ra đi.

Anh Tử gào lên.

- Cha tôi! Hán Thanh! Thầy Uông ! Tất cả chết cả rồi ! Tôi còn sống làm gì ?

Anh Tử vừa nói xong, máu từ mồm trào ra, rồi ngã người bất tỉnh. Chúng tôi dìu Anh Tử cho dựa vào một gốc cây.

Mã Hưng Tài đứng đó chứng kiến từ đầu đến cuối chỉ biết lắc đầu, nói.

- Thôi, cô Anh Tử ở lại mạnh khỏe nhé ! Chúng tôi phải lên đường ngay.

Bằng không e là không còn kịp.

Anh Tử hé mắt ra, buồn bã nói.

- Xin tạm biệt mọi người ! Xin chào tất cả các bạn.

- Chào Anh Tử.

Và với sự thúc hối của Mã Hưng tài, chúng tôi vội vã lên xe, bỏ lại chiến trường còn bốc khói. Xe đã vượt qua dốc, chúng tôi ngoảnh đầu nhìn lại, vẫn thấy Anh Tử nằm đó, cô độc vô cùng.

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Đoạn kết

Trái đất vẫn quay. Ngày tháng vô tình trôi, bao nhiêu bông bột, nông nổi thời tuổi trẻ đã bị cuộc sống xô bồ chôn lấp. Thời cuộc rồi cũng đổi thay theo thời gian. Yêu thương, thù hận, thực tế và ngộ nhận lộ dần theo năm tháng. Những đứa học trò ngày cũ giờ tóc đã điểm sương. Nhưng dĩ vãng được khơi dậy, lại rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm trước. Cuộc đời chỉ là mộng.

Đúng! Chuyện mười tám năm trước chỉ là một màn kịch, một trích đoạn tiểu thuyết, một cơn mộng, mà những nhân vật trên sân khấu đó là chúng tôi. Vai diễn đã lột áo mũ ra đi. Những cây trồng trước mộ thầy Dương, thầy Uông, Hán Thanh, Tôn Thắng Nam giờ hẳn đã thành cổ thụ. Còn các bạn bè cũ. Lưu Đại Khôi, Cao Triều Nghĩa, Mục Ly, Liễu Ngân Phong, Tô Huệ Văn ... Giờ trôi giạt nơi nào? Mỗi người một ngả. Bên cạnh tôi bây giờ chỉ còn lại một mình Dương Sơn.

Cũng thật là bất ngờ, khi hôm nay tôi lại nhận được tin về Khuyển Dưỡng Anh Tử. Mười tám năm đã trôi qua, tôi cứ ngỡ cô ấy chết chìm trong biển người vô tâm rồi. Rõ thật bất ngờ. Chiến tranh, khói lửa, đói khổ, bệnh tật. Vậy mà cô nàng vẫn sống ... thật can trường! ...

Trời sáng dần. Tôi nhìn đồng hồ rồi lay Dương Sơn dậy. Hẳn giụi mắt, rồi ngạc nhiên.

- Ủa ? Nhớ là mình đang ngồi ở quán rượu cơ mà?

Tôi cười.

- Mà uống đến say xin không biết trời trăng, Tao phải kéo mày về đây!

- Thế mày ... có ngủ không?

- Ngủ làm sao được ... Chuyện cũ quay về như một giấc mơ.

Dương Sơn trêu.

- Chắc có lẽ mày nghe nhắc tới Anh Tử nên không ngủ được chứ gì ?
- Có lẽ, nhưng những thông tin về Anh Tử của mày quá ít.

Dương Sơn bây giờ như đã tỉnh hẳn, vừa đốt thuốc hần vừa nói.

- Bởi vì cuộc đời Anh Tử từ đó về sau khá long đong, nên tao không dám kể ngay sợ mày mất ngủ. Không ngờ chẳng kể mày cũng mất ngủ.
- Trong số các bạn bè, tao quan tâm đến Anh Tử nhiều nhất, nên đã dò la khắp nơi, nhưng vẫn bật tắt tông tích cô bạn gái của mình.

Dương Sơn thở dài

- Làm sao mày có thể tìm được Anh Tử? Lúc mày tìm có thể cô ấy còn bị giam ở Thượng Hải.
- Ai giam?
- Quân Nhật chứ ai?
- Sao lạ vậy?
- Can tội phản quốc, chống lại Thiên Hoàng ... nhiều thứ tội lắm.
- Kỳ vậy?
- Thế mày có còn nhớ lần Anh Tử giúp mình vượt qua khu quân sự không?
- Nhớ chứ! Chính nhờ Anh Tử mà bọn mình thoát chết.

Dương Sơn thở dài.

- Đấy! Đấy! Chính lần đó. Sau khi sự việc xảy ra. Quân Nhật mở cuộc điều tra, ghép tội nàng thông đồng với kẻ địch, nên áp tải Anh Tử đến Thượng Hải đưa ra tòa án quân sự. Bọn Nhật sau đó cũng khám phá ra thầy Uông là gián điệp ta cài vào quân đội Nhật để thu thập tin tức mật ...
- Vậy có nghĩa là trước kia ta đã kết án oan thầy Uông?
- Ủ! Ngay cả thầy Dương là người hoạt động mà còn không biết. Vì vậy đến bây giờ ta vẫn mịt mù về lý lịch thầy Uông.

Tôi thở dài.

- Tội nghiệp thầy Uông ... Cũng tội cho Anh Tử.
- Anh Tử là người đáng thương nhất. Có hai người yêu mình thì một là kẻ thù, một là gián điệp địch. Nếu lúc đó Khuyển Dường Quang Hùng chưa bị chết thì có lẽ Anh Tử đã bị xử bắn. Ở trong ngục tù, cuộc sống khó khăn gian khổ. Anh Tử bị bệnh lao. Nếu không có một người bạn cũ liều mạng

giúp đỡ tiền bạc thuốc men, thì có lẽ Anh Tử đã không còn sống đến ngày nay.

- Ai hay quá vậy?

- Còn ai nữa? Chính Điền Mục Thanh đấy. Mi còn nhớ tên thi sĩ nông si tình không ? Lúc đó hắn là sinh viên ở đại học Thượng Hải.

- À ! Điền Mục Thanh !

- Ủ, chính hắn ! Điền Mục Thanh biết cha của Suzuki sang Thượng Hải buôn bán, nên đến làm quen và ông này giới thiệu vào làm lính canh trong ngục để hàng ngày chăm sóc cho Anh Tử.

Tôi bàng hoàng bất ngờ.

- Như tiểu thuyết ấy nhỉ ? Rồi sau đó ?

- Đến lúc cuộc chiến tàn. Anh Tử được phóng thích thì Điền Mục Thanh cũng bỏ đi mất.

- Sao vậy ?

- Vì nếu ở lại Thượng Hải chẳng phải là bị chụp mũ Hán gian sao ? Hắn phải biết giữ cái đầu trên cổ chứ ?

- Anh Tử sau đó thế nào ?

- Phải ở trong trại tập trung một thời gian mới hồi hương. Cuộc sống sau chiến tranh thì khỏi nói. Thất nghiệp, nghèo khổ, đói khát. Sống bằng tinh thần hơn là vật chất và Anh Tử đã dàn trải những khó khăn đó vào văn chương ? Bây giờ thì đã là người có tên tuổi trên văn đàn. Tiếc là sức khỏe lại cô cùng suy nhược. Đủ thứ bệnh trong người. Nhưng vẫn cần cù viết chờ một ngày nào đó sức cùng lực tận thì buông tay.

- Tội nghiệp !

Tôi buông tiếng thở dài. Dương Sơn nhả khói rồi triết lý.

- Sống và chết thật ra chẳng có ý nghĩa gì cả. Có nhiều khi sống khổ quá chẳng bằng chết sướng hơn. Chẳng hạn như Anh Tử. Nỗi đớn đau chịu đựng trên cõi đời này của nàng ai bằng. Không có tình yêu, không có người thân. Cô độc, bị hiểu lầm, dè bieu.

Tôi lắc đầu phản đối

- Người nhìn đời một cách phiến diện. Thật ra nếu Anh Tử biết sẽ không đau lắm đâu. Bởi vì nàng chính là một bài học sống để chúng ta phải suy

ngẫm, để tìm ra chân lý của cuộc đời.

- Suy ngẫm ư ? Thù hận còn, yêu thương còn, con người mới tồn tại. Mất những cái đó là không còn gì cả. Chiến tranh và hòa bình cứ tồn tại xen kẽ nhau. Làm sao con người xóa được quy luật đó ? Tiếc một điều. Bao nhiêu nhân nhượng đó đã cướp đi tuổi trẻ của chúng mình.

- Có thể nào thì chân lý vẫn là chân lý.

- Điều người nói chỉ là lý thuyết rỗng. Nhiều lúc ta nghĩ lại cuộc đời chỉ là chỗ tiêu cực của tạo hóa vậy. Chẳng ai làm chủ được đời mình.

Tôi thấy Dương Sơn quá bi quan nên nói.

- Dương Sơn này, hãy vui mà sống. Người chẳng thấy là Anh Tử, một cô gái yếu đuối như vậy, vẫn có thể đối mặt với phong ba cuộc đời để rồi trở nên nổi tiếng. Thì chúng ta ? Chẳng lẽ chịu thua cả Anh Tử sao ?

Dương Sơn yên lặng, tôi tiếp tục động viên.

- Cuộc đời có thể nào, ta vẫn đứng thẳng lưng. Hãy cố yêu đời như lúc còn trẻ, bất chấp số mệnh ... Có như vậy một ngày nào đó, mây đen rồi sẽ tan đi. Ánh dương sẽ xuất hiện.

Dương Sơn thở dài.

- Anh Tử cũng đã từng nói với tao như thế .. À quên nữa. Anh Tử có nhắn lời hỏi thăm mày. Nàng mong là sang năm khi nào hoa anh đào nở, người sẽ sang Tokyo gặp nàng. Hiện giờ Anh Tử vẫn là người đàn bà cô độc, nên rất quý bạn bè cũ ... À hay là ... mày hãy viết cho nàng một lá thư đi.

Cầm bút lên tay, tôi không biết mình vui hay buồn. Phải viết gì đây ? Hàng trăm tâm sự muốn tỏ bày mà chẳng biết phải viết điều gì trước.

Tôi đứng dậy, đẩy rộng hai cánh cửa sổ ra. Nắng mai rọi vào. Bầu trời xa xa xanh biếc với vài đám mây trắng nhỏ. Bên dưới là biển xanh êm đềm. Mọi thứ vẫn bình thản ... Dưới những áng mây kia ... tôi mừng tượng thấy núi Phú Sĩ hiện ra với đỉnh núi quanh năm đóng tuyết trắng xóa. Bên dưới là cả rừng anh đào nở rộ màu phấn hồng. Anh Tử như một nàng tiên trong chiếc áo Kimono bước cô độc trên thảm cỏ xanh.

Người thiếu nữ đáng thương kia đã từng khát khao một cuộc sống đầy ắp tình người, đã nhìn đời bằng ánh mắt lý tưởng. Để rồi cuối cùng mọi kỳ vọng vỡ tan. Chiến tranh đã phá hủy tất cả.

Hòa bình và chiến tranh.
Thương yêu và thù hận

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: greatpham, Thanh Vân, famalovely, Pyggym, nhimstyle10389 ,
oplino, cunhoi

Nguồn: Ct.Ly/ VNthuquan - Thư viện Online

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 28 tháng 6 năm 2010